

சிவானந்தகல்கர்

பண்டிதர்

ச. சுப்பிரமணியம்

அமரபாரதி பரிசுஷாஸமதி
இலங்கைக் கிளை

நீதிமுறை
வழிமுறைநிபந்த . ௪

255

உ

ஆதிசங்கரர் அருளிய

சிவானந்த லகரி

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

மூலமும்

தமிழ்ச் செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பும்

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

11880.S.V

மொழிபெயர்ப்பாளர் :

பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம்

வேளியீடு :

அமரபாரதீ பரீக்ஷா ஸமிதி இலங்கைக் கிளை
யாழ்ப்பாணம்

வ/20
அமரபாரதி தமிழ் நூல் - 1.

முதற் பதிப்பு ஆகஸ்டு 1968.

சாதாரண பதிப்பு 2-50

உயர்தர பதிப்பு 3-25

வாசி

அச்சுப் பதிவு :

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

உள்ளுறை

1. ஆசியுரை	...	...	i
2. முகவுரை	...	...	ii
3. பதிப்புரை	...	...	vi
4. முன்னுரை	...	...	xii
5. அணிந்துரைகள்	...	...	xv
6. சிவானந்தலகரி மூலமும் மொழிபெயர்ப்பும்			1
7. சுலோக முதற் குறிப்பு அகராதி	...		120
8. செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி	...		122

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அநுக்கிரகித்த
ஸ்ரீ முகம்

முகாம்: வெங்கிடகிரி,
நெல்லூர் ஜில்லா,
20-11-1966.

பரமேச்வரனின் அவதாரமாக ஆவிர்ப்பவித்து வேதங்களின் பொருள்களான கர்ம - பக்தி - ஞான ஸ்வரூபங்களை விளக்கி ஏராளமான சாஸ்திர நூல்களின் மூலம் உலகத்துக்கு உபதேசித்திருக்கும் ஸ்ரீ பகவத் பாதாசார்யாள் அவர்கள், பாலர்களும் பாமரர்களும் பகவானைப் பூஜித்து உய்யவேண்டும் என்னும் உத்தம நோக்கத்துடன் பல்வேறு பகவன் மூர்த்திகளின் மீது அனேக ஸ்தோத்ரங்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். இவற்றுள் பரமேஸ்வரனைத் துதிக்கும் சிவானந்தலஹரீ என்னும் இந்த ஸ்தோத்ரமானது, பக்தியின் ஸ்வரூபத்தையும், ஹாலாஹல விஷத்தை உண்டமை - வேடன் போன்ற எல்லா ஜனங்களும் பஜிக்கக்கூடிய எளிமை - முதலிய பரமேச்வரனின் விசேஷ குணங்களையும், சம்ஸ்கிருதத்தில் அர்த்த புஷ்டியுள்ள லலிதமான பதங்கள் பலவிதமான வருத்தங்கள் அடங்கிய நூறு ச்லோகங்களில் விளக்குகிறது.

இந்நூலை இலங்கை அமரபாரதி பரீக்ஷாஸமிதி ஸ்தாபக அங்கத்தவர் பண்டித ஸ்ரீ ச. ஸுப்ரமணியம் தமிழில் பொழிப்புரையுடன், பொருட் செறிவுள்ள எளிய பதங்கள் அடங்கிய தமிழ்க் கவிதாரூபமாக மொழி பெயர்த்து அதற்கான குறிப்புரையுடன் இந்த ஸமிதியின்மூலம் வெளியிட முன்வந்திருப்பதை அறிந்து ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானத்தில் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

குழந்தைகளும் பெரியோர்களும் இந்நூலின் மூலம் ஈச்வரனைப் பஜித்து எல்லா மேன்மைகளையும் அடைய மாறு ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானத்தில் அநுக்ரஹிக்கிறார்கள்.

ஆக்ஞைப்படி.

முகவுரை

வியாகரண சிரோமணி

பிரம்மஸ்ரீ கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள்.

(பரமேசுவரக் கல்லூரி முன்னைநாள் விரிவுரையாளர்.)

‘வேதநெறி தழைத்தோங்க’ என்ற சான்றோர் அருள் வாக்கு ஒன்று மிகப் பிரசித்தமாயுள்ளது. வேதத்தில் விலக்கியவற்றை நீக்கி, விதித்த தர்மங்களைப் பின்பற்றி வாழும் மக்கள், இம்மையில் இன்பவாழ்வு பெற்று மறுமையில் பேரின்ப வாழ்வையும் பெறுவர் என்ற கருத்தை இந்த வாக்கியம் விளக்குகின்றது.

ஒரு காலத்தில் மக்கள் யாவரும் வேதநெறியை மறந்து கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று கருத்துக் கொண்டு மெய்ப்பொருளை மறந்து பொய்ப்பொருளில் மோகங்கொண்டு பாஷண்டர்களாய் வாழத் தலைப்பட்டனர். தாங்கள் தாங்கள் பின்பற்றும் வழிகளே சிறந்தனவென்று கூறிப் பிறருடன் மோதலாயினர். எங்கும் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. மக்களின் அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கி, அறிவொளி கொடுத்து மக்களை நல்வழிப்படுத்த எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் நாயக ராகிய பசுபதி திருவுளங் கொண்டார்.

அவ்வமயம் ஒதுங்கி வாழும் உத்தம சீலரான சிவனடியார் ஒருவர், எப்பொழுதும் சிவத் தியானத்திலீடுபட்டுச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே செலுத்தி வேதநெறிபற்றி இல்லற தர்மத்தை நடத்தி வந்தார். மும்மலம் பொருந்திய ஸகலர்க்குக் குருவடிவமாக வந்து மலங்களை நீக்கியருளுவது என்ற உண்மைத் தத்துவத்தை உலகுக்கு உணர்த்தத் திருவருள், உத்தம சீலரான இச் சிவனடியாருக்கு மைந்தனாக அவதரித்துச் சங்கரர் என்ற பெயருடன் விளங்கியது. ஆன்மாக்களின் மலத்தை நீக்கவந்த திருவருள், இல்லறத்தை விட்டுத் துறவறம் பூண்டு குருவடிவம் தாங்கி வேதநெறியை எங்கும் பரப்பியது. வேத

நெறிக்கு மாறான கொள்கைகளைத் தக்க ஆதாரம் காட்டி மறுத்து அறியாமையை நீக்கியது. வேத நெறிபற்றி வாழ வழிவகுத்தது. அந்தக் குருவடிவைச் சங்கரபகவத் பாதாள் என்று உலகம் போற்றி வணங்கியது: அப் பெரியார் சிவநாமம் ஓதி, சிவசின்னம் அணிந்து, சிவனை வணங்கி, சிவரூபமாகவே காட்சியளித்தார். உபநிஷதம், கீதை முதலிய நூல்களுக்கு உரைவிளக்கம் தந்தார். யாவரும் மிக எளிதாக இறைவனைப் போற்றி வணங்கப் பல துதிநூல்களையும் இயற்றினார். அவைகளுள் சிவானந்தலஹரி என்பது சிவபிரான் பெருமையைப் போற்றும் ஒரு துதிநூலாகும். இறைவன் அருளைப் பெறப் பல வழிகள் உள. அவற்றுள் பக்திமார்க்கம் மிகச் சிறந்தது என்பதை இந்த நூலில் நன்றாக விளக்கியிருக்கின்றார். 'தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தரும் சத்தி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்' என்ற சூத்திரக் கருத்தை மனத்தில் கொண்டு அபின்னமான சிவசக்திகளுக்கு வணக்கம் செலுத்தி இத் துதிநூலை ஆரம்பிக்கின்றார்.

இப்பெரியார் சிவத்தின் பெருமையை எவ்வாறு உணர்த்துகின்றார் என்பதை ஓர் உதாசரணத்தால் அறியலாம்:

'பல்வேறு பயனையளிக்கும் தேவர் பலர் உளர். அவர் தரும் பயன்கள் சிறிது காலத்தில் மறைந்துவிடும். ஆகவே, அவர்களைப் பின்பற்ற யான் விரும்பவில்லை. அரி பிரமாதிகளாலும் பெறமுடியாத உமது திருவடியையே யான் அடைய விரும்புகின்றேன்' என்று நான்காவது பாட்டில் விளக்குகின்றார். சிவனை பரம்பொருள் என்று இதில் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

பக்தி மார்க்கம் உயர்ந்தது என்பதையும் ஓர் உதாசரணத்தால் அறியலாம்.

தேவராயோ மனிதராயோ புழுவாயோ எப்பிறவி எடுத்தாலும் என் உள்ளம் உன் திருவடித் தாமரையைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டும் என்று பத்தாவது பாட்டில் விளக்கியிருக்கின்றார். 'புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்

ணியா உன்னடி என்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரம்தர வேண்டும் இவ்வையகத்தே' என்றார் வாசீசப் பெருமான். இருவரும் இறை அருள் நிறைந்தவர் அன்றோ?

ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனுடன் வருகின்ற பக்தித் தொடர்பு எத்தகையது என்பதை ஒரு பாட்டினால் விளக்குகின்றார்.

கன்றின் காலில் கயிற்றின் நுனியால் கட்டி மறு பக்கக் கயிற்று நுனியை நிலத்தில் அறைந்த ஆப்பில் கட்டிக் கன்றை மேயவிடுகின்றனர். அக்கன்று துள்ளித் திரிந்து சுற்றுகின்றது. சுற்றச் சுற்ற கயிறு ஆப்பில் சுற்றிக் கொள்ளுகின்றது. முடிவில் கன்று ஆப்பின் பக்கம் சென்று சுற்றவும் முடியாமல் துள்ளவும் முடியாமல் ஆப்புடன் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றது என்ற உலகானு பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இறைவனை நோக்கி இறைவ, பக்தியாகிற கயிற்றின் நுனியினால் துள்ளித் திரியும் என்னைக் கட்டி மறுபக்க நுனியை உமது திருவடியில் கட்டிவிடும். துள்ளித் துள்ளி சுற்றிச் சுற்றி முடிவில் உமது திருவடியையடைந்து அமைதி காண்பேன் என்று இருபதாவது பாட்டில் பக்தித் தொடர்பை அழகாக விளக்கியிருக்கின்றார்.

இறைவன் திருவடியில் பக்தி படிப்படியாக எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதை அறுபத்தொராம் பாட்டில் உவமை காட்டி விளக்கியிருக்கின்ற அழகு மிகவும் போற்றத்தக்கது. துள்ளிப் பாய்ந்து, இழுபட்டு, பின்பற்றி, இணைந்து, கலந்து நின்றல் என்ற முறையில் பக்தி அமைகின்றது என்று படிமுறையாக விளக்கியிருக்கின்றார்.

இறைவன் திருவடியில் பக்தியில்லாது அர்ச்சிக்கப்படும் மலர்கள் மலைப்பிஞ்சுகளாகும். பக்தியுடன் அளிக் கப்படும் மலைப்பிஞ்சுகளும் மலர்களாகும் என்று ஒரு சிவனடியார் சரித்திரத்தைக் குறிப்பிட்டு எண்பத்தொன்பதாம் பாட்டில் விளக்கியிருக்கின்றார். இப் பாட்டினால் பக்தியின் உயர்வை எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

இறைவனை அடைய நான்கு வகையான மார்க்கங்கள் உண்டு. சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பவை. அவைகளுள் சரியை கிரியை இவ்விரண்டு மார்க்கங்களில் நாராயணன், (சிவபரம்பொருளுக்குத் திரிபுரஸம்ஹாரத்தில் அம்பாயிருந்தும், இடபரூபம் தாங்கி அவரைச் சுமந்தும், நடனகாலத்தில் மத்தளம் வாசித்தும் சரியை வழிபாட்டில், பெருமான் திருவடியில் தன்கண்ணை அர்ப்பணம் செய்து கிரியை வழிபாட்டில்) சேவித்து யாவரும் பூசிக்கத்தக்க பெருமை பெற்றோர் என்று எண்பத்திரண்டாம் பாட்டில் விளக்கியுள்ளார். பக்தியினால் பெற்ற உயர்வையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார்.

இவ்வாறு பக்திச் சிறப்பை எடுத்து அழகாகத் தெளிவாக உள்ளம் உருகப் பாடியிருக்கும் இந்த நூல் வடமொழியிலமைந்துள்ளதால் ஒரு சிலருக்கே பயன்படக்கூடியதாக இருந்தது. இதனைச் சைவமரபில் வந்தவரும் வடமொழிப்பயிற்சியும் தென்மொழி ஆற்றலும் நல்லொழுக்கமும் நிறைந்தவருமான அன்பர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவமாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். நூறு பாட்டுக்களும் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்து பக்தி மணம் கமழ்ந்து உள்ளத்தைக் கவருகின்றன; சைவ அன்பர்கள் இந்த நூலை ஆதரவுடன் வாங்கி வாசித்துப் பக்தியின் பெருமையை உணர்ந்து மேன்மேலும் சிவபக்தி வளர்ந்து சிவனருளுக்குப் பாத்திரமாவார்களாக.

அன்பே சிவம்.

கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள்.

பதிப்புரை

ஈழநாட்டறிஞர்கள் பண்டுதொட்டே செந்தமிழோடு வடமொழியையும் நன்கு கற்று அம்மொழியிலுள்ள அரு நூல்கள் பலவற்றை அம்மொழியறியாதார்க்கும் பயன்படுமாறு தமிழாக்கித் தந்து வந்திருக்கின்றார்கள். இவ்வகையில் ரகுவம்சம், மேகதூதம் முதலிய காவியங்களை மட்டுமன்றி, வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம், வியாகரணம், நியாயம் ஆகிய பிறதுறைகளிலும் சிறந்த வடமொழி நூல்களைத் தமிழாக்கித் தந்த பெருமை ஈழநாட்டவர்க்குண்டு.

தமிழிலக்கிய வரலாறு கூறும் பக்தியிலக்கியங்களின் காலத்தில் வடமொழியிலும் பல பக்தியிலக்கியங்கள் தோன்றின. அவற்றுட் சிறந்த சிவானந்தலகரிக்கு நீர் வேலிச் சிவப்பிரகாச பண்டிதர் என்னும் பேராசிரியர், சென்ற நூற்றாண்டினிறுதியில் பதவுரையொன்றெழுதி வெளிப்படுத்தினர். சிவானந்தலகரிக்கு முதன்முதல் வெளியான செந்தமிழுரை இதுவென்றே கூறலாம்.

பாரத நாட்டில் இடைக் காலத்திற் பரந்தெழுந்த பௌத்தம், சமணம் முதலிய நாஸ்திக மதங்களைத் தமது வாதத் திறமையால் வென்றெழுதித்து, வைதிக மார்க்கங்களை நிலைநாட்டிய ஆதி சங்கராசாரியரே சிவானந்தலகரியையும் செளந்தர்யலகரி முதலிய வேறு பல தோத்திர நூல்களையும் அருளியவர் என்பது ஆன்றோர் துணிபு. சகுனோபாசனையை ஊக்குவிக்கும் இத்தகைய நூல்களை அத்துவைத ஞானசாரியரான ஆதிசங்கரரே ஆக்கியிருப்பாரா என்று ஐயுறுவாரும் உளர். பரமதகண்டனம் செய்ததோடு, பண்டுதொட்டேயிருந்துவரும் சைவம் முதலிய அறுவகைச் சமயத்துக்கும் ஆக்கமளித்த காரணத்தாற் பகவான் சங்கரர், 'ஷண்மத ஸ்தாபகர்' என்று ஆஸ்திகரால் ஏற்றுப் போற்றப் பட்டமையொன்றே

இத்தகைய நூல்களையும் அவரே ஆக்கியிருப்பாரென்று நம்புதற்குப் போதிய ஆதாரமாகும். பரம்பொருளின் பல்வேறு மூர்த்திபேதங்களுள் தம் ஈடுபாட்டுக்கு ஏற்ற ஒன்றினிடத்தே பக்தி செலுத்தி வாழ்தல் உயரிய ஞான மார்க்கத்தை எய்துதற்கு வழியாகுமன்றோ? இறைவனிடம் பக்தன் கொள்ளும் பக்தி ஒன்றேயாயினும் பதினொருவகையாகப் புலப்படுமென்று ஆன்றோர் கூறுவர். பக்தியின் இப் பரிணாம நிலைகளையெல்லாம் சிவானந்தலகரி எடுத்தோதுகின்றது.

இத்தகைய பக்திநூலுக்குத் தமிழில் உரைகளும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் பல எழுதல் இயல்பேயாகும். இலங்கையில் முதன்முதலில் தமிழரை வகுத்தவர் சிவசங்கர பண்டிதர் என்பது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. கிரந்த லிபியில் மூலமும் செந்தமிழில் பதவுரையுமுள்ள இந்நூல் இற்றைக்கு எழுபதாண்டுகளின் முன் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இதற்கு முன்னரும் பின்னரும் தமிழ்நாட்டில் வெளியான உரைகளுக்கும் இவ்வுரைக்குமிடையே மொழிநடையில் மாத்திரமன்றிக் கருத்திலும் சில வேறுபாடுண்டு. நல்லதோர் பாடபேதமும் இப்பதிப்பிற் காணப்படுகின்றது. (இத் தமிழாக்க நூலின் 36ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இதனையடுத்து, 'திருப்புகழ்மிர்தம்' மாதவிதழிற் பல ஆண்டுகளின் முன்பு வெளியான பதவுரையை நல்லுரை எனக் குறிப்பிடலாம்.

சென்னையில் சாஸ்திர சஞ்சீவனி யந்திரசாலைப் பதிப்பும் சில ஆண்டுகளின் முன் 'வைதிகதர்மவர்த்தனி' சஞ்சிகையில் வெளியான பதவுரையும் தமிழில் எழுதப்பட்டவையாயினும் வடமொழியறியாதார்க்கு அறிதற்கரியனவே.

மூன்றாண்டுகளின் முன்பு, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்து வெளியீடாக வெளியான சிவானந்தலஹரீ பாஷ்யம் என்

னும் நூல், உரையாசிரியர் ஸ்ரீ 'அண்ணா' அவர்களின் முன்னைய ஞான நூலுரைகள் போன்றே அரிய விளக்கங்களும் மேற்கோள்களும் ஒப்பீடுகளும் நிறைந்து அறிஞர்க்குப் பெருவிருந்தாய் விளங்குகிறது.

தமிழுரைகளை விடச் செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பும் இரண்டுண்டு. பைரவ பாரதியார் இயற்றிய மொழிபெயர்ப்பு முழுவதும் ஒரேவகைச் சந்தப்பாவில் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்தது. பல இடங்களில் மூலத்தின் முழுப்பொருளும் மொழி பெயர்ப்பில் புலப்படாமையும், சிலேஷைகளிற் சில கைவிடப்பட்டமையும் இம்மொழிபெயர்ப்பிற் காணும் குறைபாடுகளாம். மற்றைய செய்யுள் நூல் எமக்குக் கிடைத்திலது.

நண்பர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மொழிபெயர்த்த இத்தமிழாக்க நூல், மூலத்தின் முழுப்பொருளையும் புலப்படுத்துவதோடு தமிழ் நலங்கனிந்தும் விளங்குவது. அதனால் அமரபாரதி பரீக்ஷா ஸமிதியின் இலங்கைக் கிளையின் அங்கீகாரத்தை எளிதிற் பெற்று அதன் முதல் வெளியீடாக வெளிவருகின்றது. இந்நூலின் நயங்காண விழைபவர்க்காக இதிற்காணும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துரைப்பது பயனுடைத்தாகும்.

i. மூலத்தின் பொருள் அதன் ஒழுங்குமுறை சிறிதும் மாறாமல் நிரனிறையாகப் பல பாடல்களில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பது. குறிப்பாக 81, 89, 94ஆம் பாடல்களைப் பார்க்க.

ii. மூலத்திலுள்ள சிலேஷை, உருவகம், உவமை முதலிய அலங்காரங்கள் தமிழாக்கத்திலும் அவ்வாறே இடம்பெற்றிருப்பது. 50, 51; 42, 45, 46, 98; 59, 60, 61ஆம் பாடல்கள் பார்க்க.

iii. சைவத் திருமுறைகளிற் பயின்றுவரும் செஞ்சொற்கள், சொற்றொடர்கள், பாவினங்கள் ஆகியவை விரவியிருப்பது. 4, 7, 61, 67ஆம் பாடல்கள் பார்க்க.

iv. மூலத்திலுள்ளதற்கு மேலதிகமாயும் சில புதிய கருத்துக்கள், மூலத்துக்கு ஒத்தவகையில் தமிழ் நூல் மரபையொட்டிச் சேர்த்திருப்பது. 63, 64, 66ஆம் பாடல்கள் பார்க்க.

v. மூலத்திற் போலவே பொருளுக்கேற்றவாறு வெவ்வேறு யாப்புருவங்களும் சில சொல்லணிகளும் அமைந்திருப்பது.

இவற்றோடு, 37, 39, 40, 60, 61, 63, 89, 91 என்னும் எண்ணுள்ள பாடல்களில் தெளிவு, கனிவு, ஓசைநயம் முதலிய பல சிறப்புகள் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போதே புலனாகும்.

இந்நூலை அச்சிடுவதில் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கும் பதிப்புமுறை பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறுவது இன்றியமையாததாகும்.

மூலத்தோடு ஒப்புநோக்குதற்காகத் தமிழ்ப் பாக்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்திலேயே தமிழ்முத்தில் மூலசுலோகங்களும், அவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (நாகரிலிபியில் அச்சிட்ட மூல சுலோகங்கள் அநுபந்தமாக இந்நூலின் உயர்தரப் பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

தமிழாக்கத்தில் வந்துள்ள அரும்பதங்களுக்கும் தொடர்களுக்கும் பொருளெழுதப்பட்டிருப்பதோடு, பொருளறிதற்குச் சற்றுச் சிரமமான இடங்களில் அந்நுவயமும் தரப்பட்டிருக்கிறது. இரட்டுற மொழிதல் அமைந்த இடங்களில் அவற்றைத் தெளிவுபடுத்த 1, 2 என்னும் எண்களால் முதற் பொருளும் இரண்டாம் பொருளும் விளக்கப்பட்டன. எளிதிற் பொருள் புலப்பட வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால், செய்யுள்கள் பல விடங்களில் சந்தி பிரித்தும் குறியீடமைத்தும் எழுதப்பட்டன. செய்யுளோசை சிதையக்கூடிய இடங்களில் சந்தி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை.

மூல சுலோகங்களைத் தமிழெழுத்தில் எழுதும்போது தமிழகத்தில் வழங்கும் முறையை முழுதுங் கைக்கொள்ள முடியவில்லை. முக்கியமாக ஸ்ரீ, சிவம் என்னும் சொற்களில் முதலில் வரும் தாலவ்ய சகரத்தைத் தனி மெய்யாகச் சொல்லினிடையில் வரும்போது ஆச்ரமம், பிரச்னை என்று எழுதும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டிலுண்டு. வடமொழி யறிந்தோர் இவற்றைச் சரியாக உச்சரிப்பாராயினும் மற்றையோர் தமிழ்ச் சகரமெய்க்குரிய வல்லோசையோடு தவறாகவே உச்சரித்தல் வழக்கமாயிருக்கிறது. ஆசிரமம், பிரசினை என்று தமிழருவம் பெறவேண்டிய அச்சொற்கள் ஆச்சிரமம், பிரச்சினை என மாற்றுருவம் பெற்றதற்கும் இதுவே காரணம். இவற்றை ஆஸ்ரமம், பிரஸ்னை என்று எழுதுவது உச்சரிப்புக்கு ஓரளவு ஒத்திருப்பதாலும், ஈஸ்வரன், விஸ்வநாதன் முதலிய சில சொற்களை இவ்வாறு ஸ் உபயோகித்து எழுதும் வழக்கம் முன்பே ஏற்பட்டிருப்பதாலும் இம் முறையே இந்நூலிலும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது. வர்க்கமெய்களின் சிறப்பொலிகளைக் காட்டுதற்காக அவற்றைத் தடித்த எழுத்தில் அச்சிடும் முறை அச்சு வசதியீனங் காரணமாக அநுசரிக்கப்படவில்லை.

இந்நூற் பிரதியைக் கடைக்கணித்து, ஆசியுரையால் அருள்பாலித்து அலங்கரித்த காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஆசார்ய ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளுக்கு எமது வணக்கமும் நன்றியும் உரியதாகுக. இவ்வாசியுரையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஆவன செய்தும், தாம் வெளியிட்ட சிவானந்த லகரி மூலத்தை இதற்கு அநுபந்தமாகச் சேர்த்துக்கொள்ள அன்போடு அநுமதி தந்தும் ஆதரவளித்தவரான சென்னை அமரபாரதி பரீக்ஷாஸமிதிக் காரியதரிசி பிரம்மஸ்ரீ. ப. மகாதேவ ஐயரவர்களுக்கு எம் மனங் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டுப் பாராட்டி ஆலோசனை கூறிதோடு அரிய முகவுரையும் எழுதிச்

சிறப்பித்த வியாகரண சிரோமணி தி. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகளவர்களுக்கும், தங்கள் அணிந்துரைகளால் நூலுக்கு அணி செய்தவர்களான உயர்திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியாரவர்கள், ஸ்ரீமதி இரத்தின நவரத்தினமவர்கள் ஆகியோருக்கும் நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையோம்.

இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டுபகரித்தவரும் இத்தகைய சமயப் பணிகளுக்கு ஆதரவளிப்பவருமான ஸ்ரீ சண்முக நாத அச்சியந்திரசாலையதிபர் திரு. சி. ச. குமாரசுவாமி யவர்களுக்கு என்றும் எமது நன்றி உரியது.

ஈழத்தில் வடமொழி வளர்த்த வள்ளலான சிவப் பிரகாச பண்டிதரின் சிவப் பணிக்குச் சிறந்ததோர் நினைவுக் குறியாக இந்நூல் நின்று நிலவ இறைவன் அருள்பாலிப்பாராக.

அமர பாரதி பரீக்ஷா ஸமிதி
இலங்கைக் கிளை,
கோப்பாய்,
18-8-1968.

ச. ப. சர்மா,
காரியதரிசி

மொழிபெயர்ப்பாளர் முன்னுரை

சற்றேறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சம்ஸ்கிருத பிரவேச பரீக்ஷைக்கு ஆயத்தம் செய்தபோது, சிவானந்த லகரியைப் படிக்கும் பேறு வாய்த்தது. படிக்கும்போதே அதிலுள்ள சிறப்பியல்புகள் பல என் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. முக்கியமாக இறைவன் ஆலத்தை அமுதாக்கிய செயலையும்,¹ பக்தியின் பல்வேறியல்புகளையும்² எடுத்துரைக்கும் இடங்களில் வரும் உயரிய கற்பனைகளும் உவமைகளும், சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தி உரையாடுமிடங்களிலுள்ள சமற்காரமும்,³ தமிழிலுள்ள பக்திப் பாடல்களிற் காணப்படாப் புதுமையனவாய்த் தோன்றின. இவ்வருங்கருத்துக்களைத் தமிழ்ப்பாவில் அமைத்துவிட்டால் அது வடமொழி யறியாதார்க்குப் பெரு விருந்தாகுமே என்ற எண்ணம் அப்பொழுதே எழுந்தது. அதனால், தெரிந்தெடுத்த சில சுலோகங்கள் விரைவிலேயே தமிழுருப்பெற்றன. அம் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுளைப் பார்வையிட்ட என் சம்ஸ்கிருத ஆசிரியர் பண்டிதர் ச. ப. சர்மா அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு மிக நன்றாயமைந்துவிட்ட தெனப் பாராட்டி, முழு நூலையும் மொழிபெயர்க்கும்படி தூண்டினார்கள். இலக்கிய நண்பர்கள் வேறு சிலரும் இவ்வாறு தூண்டியதால் விரைவிலேயே நூறு சுலோகங்களும் நூறு செய்யுட்களாகத் தமிழாக்கம் பெற்றன.

மூலத்தின் கருத்து மாத்திரமன்றி உவமை, சிலேடை முதலிய அணிவகைகளும் மொழிபெயர்ப்பில் அமைவது சிறப்பென்று கூறி, ஆசிரியர் சர்மா அவர்கள் மிக விழிப்

1. செய்யுள் 31, 32.
2. செய்யுள் 59, 60, 61, 62.
3. செய்யுள் 80, 87, 89, 95.

புடன் மூலத்தோடொட்டிப் பன்முறை பார்வையிட்டு, ஆங்காங்குச் செய்யவேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்வித்தார்கள். பின்பு எனது பேராசிரியர் பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு முழுவதையும் பார்வையிட்டுப் பாராட்டியதோடு அதனை அச்சிட்டு வெளியிடுமாறும் பணித்தார்கள்.

முதலில் நூலை மொழிபெயர்ப்பதற்கு வழியமைத்த ஆசிரியர் சர்மா அவர்களே, பின்பு இதனை அச்சேற்றி வெளியிடவும் வழிவகுத்தார்கள். தாம் காரியதரிசியாயிருக்கும் அமரபாரதி பரீக்ஷா ஸமிதியின் பிரசுரமாக வெளியிடுவதற்கு ஆவன செய்ததோடு நான் இடமாற்றம் பெற்று வெளியூரில் கடமையாற்றியபோது நூலை அச்சேற்றும் பணியைத் தாமே ஏற்றும், மூலத்திற்குப் பொழிப்பும், தமிழாக்கத்திற்கு விளக்கக் குறிப்பு மெழுதியும் உதவினார்கள். இவ்வாறெல்லாம் எனது தலைக்குழந்தையான இத் தமிழாக்க நூலுக்கு உருவளித்த தந்தையாயும், பின் பேணி வளர்த்த செவிலித் தாயாயும் இருந்து, ஆசிரியர் சர்மா அவர்கள் செய்த பேருதவிக்கு நான் என்றும் நன்றிக் கடன் உடையேன்.

அரிய ஆசியுரையால் இந்நூலுக்குப் பெருவாழ் வளித்த காமகோடி பீடத்து அருள்வள்ளலின் திருவடிகளுக்குக் கை கூப்புவதன்றிக் கைம்மாற்றியேன். தமது சமயப் பணிகளுக்கும் கல்விக் கடமைகளுக்குமிடையே இந் நூலைப் பார்வையிட்டு, அணிந்துரை வழங்கிய திருவாவடுதுறை யாதீன வித்துவான் உயர்திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியாரவர்களுக்கும், அமரபாரதி பரீக்ஷா சமிதிக் கிளையின் தலைவரான வியாகரணசிரோமணி பிரம்மஸ்ரீ. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகளவர்களுக்கும், வடமாநில முன்னாள் கல்வியதிகாரி ஸ்ரீமதி இரத்தின நவரத்தினமவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

சமய இலக்கியத்துறைகளில் ஈடுபாடுடைய பெருமக்களின் திருக்கரங்களில் எனது இத் தலைக்குழந்தையை எடுத்து ஆசீர்வதிக்குமாறு தருகின்றேன்.

தேவரும் மூவரும் செய்யும் பூசையை ஏற்றருளும் சிவபிரான், மண்ணுலகில் நாம் செய்யும் சிறு பூசனையும் கொண்டருளுகின்றானன்றோ? ஆதலால், இப்பனுவலையும் இறைவன் ஏற்றருள்வான் என்பது அடியேனது துணிபு.

வணக்கம்.

ஆவரங்கால்,
18-8-1968.

ச சுப்பிரமணியம்.

அணிந்துரைகள்

i

சைவசித்தாந்த கலைச்செல்வர்
தருமபுரயாதீன தமிழ்ப் புலவர்

திரு க வச்சிரவேல் முதலியார் B. A., L. T.,

சங்கராசாரியர் தாம் எழுதிய வேதாந்த சூத்திர பாடியத்தில் ஒருபொருட் கொள்கையை வலியுறுத்தியவர். ஆயினும் பிரம்மஞானத்திற்குச் சாதனமாக ஈசுவர பத்தி வேண்டும் என்னும் உறுதியான கொள்கையை உடையவர். அதனால் அவர் சிவபிரான், அம்மை, விட்டுணு என்னும் தெய்வங்களைப் பற்றி அவ்வச் சமயத்தவர் கொண்ட கொள்கைகளுக்கு மாறுபடாதபடி சொற்களை பொருட்சுவை செறிந்த கவிகளைப் பாடி இன்புற்றனர். அத்தகைய பாடல்களை உடைய பிரபந்தங்களில் சிவாநந்தலகரி ஒன்று.

இது சிவபிரானது மெய்மையான புகழைப் பாரித்துக் கூறுவது. இதனைப் பண்டிதர் திரு. ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், மூலத்திலுள்ள பொருள் நிலையும் சுவையும் வழுவாதபடி தமிழாக்கஞ் செய்துள்ளனர். தமிழாக்கம், மூலத்தின் பொருள் நிலையினையும் சுவையினையும் அடங்கக் கொண்டு, தமிழில் இயல்பால் எழுந்த பாடல்களோடு ஒப்பத் தோன்றி உணர்வும் இன்பமும் பயக்கின்றது. இத்தகைய பணி, தமிழை வளர்க்கும் பணிகளுள் ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை. இப்பணியை மேற்கொண்டு சிறப்பாக நிறைவேற்றியுள்ள பண்டிதர் அவர்கள் தமிழ் மக்களது பராட்டிற்குரியர்.

இங்ஙனம்,

க. வச்சிரவேல் முதலியார்,

வடமாநில முன்னாள் வித்தியாதிபதி
ஸ்ரீமதி இரத்தின நவரத்தினம் M. A., M. Lit.,

ஆதி சங்கராசாரிய சுவாமிகள் சாரீரக சூத்திரங்கட்கும், பகவத்கீதைக்கும், உபநிடதங்கட்கும் பாஷ்யங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவை யாவும் ஆத்மீக நூல்களில் ஆர்வமுள்ள யாவரும் அறிந்த விஷயம். ஆயினும் சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட சில நூல்கள், அவர்களது நெருங்கிய சீடர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஏனையோருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இந்நூல்கள் ஆநந்தலகரி, சிவானந்தலகரி, காசிபஞ்சிகா, கௌபீனாஸ்துதி முதலியன. இவைகளில் ஆத்மீகானுபவங்கள் அடங்கியுள்ளன. இந்நூல்களில் ஆதிசங்கராசாரியார் தூயஞானமும் பக்தியும் நிறைந்த தத்துவஞானியாகவும் தர்க்க சாஸ்திர நிபுணராகவும் காணப்படுகின்றார். சிவானந்தலகரி தூயபக்தியும் ஞானமும் மிகச்சிறந்து விளங்கும் நூலாகும்.

பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பென்பது வசனங்கனையோ சொற்கனையோ மாற்றி யமைத்தலாகி விடுகிறது. அன்றியும் நூலின் பொருளையே மொழிபெயர்ப்பு மாற்றி விடவும் கூடும். அதிர்ஷ்ட வசமாகப் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு அப்படிப்பட்டதல்ல. அவர்கள் வடமொழியில் இயற்றப்பெற்ற இந்நூலைத் தூய்மையான அழகிய தமிழில் முதலாலிலுள்ள சூக்குமார்த்தங்கள் திரிபடையாதவாறு எளிதாக முதலாலிலுள்ள உணர்ச்சி ததும்பக் கூடியதாக இயற்றியிருக்கிறார்கள்.

பண்டிதரவர்கள் இதுபோன்ற இனிய தமிழ்ச் செய்யுட்களால் வடமொழியிலுள்ள ஏனைய ஆத்மீகசம்பந்தமான இலக்கியக்களஞ்சியத்தைத் தமிழில் இயற்றுவார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

அன்பின் பிரயத்தனமென நாம் இந்நூலைச் சிவவழி பாடுடையோர் யாவருக்கும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.

இ. நவரத்தினம்

உ
சிவமயம்

சிவானந்தலகரி

காப்பு

வினாயகர்

கங்கைகரந் தவர்கருணைக் கடல்முகந்த காரே நேரும்
சங்கரர்கால் சிவானந்த லகரியெனும் சலதி யான்செய்
சங்கமுறுந் தமிழ்ச்செய்யுட் சார்வாகக் கலச நீரைக்
கங்கைநிகர் காவிர்செய் கணபதிதாள் கருது வாமே.

சோமாஸ்கந்தர்

அன்னையம் பிகையும் அறுமுகப் பரனும்
அனைந்துதன் பாங்கரி னமர
முன்னையிவ் வுலகம் முழுவது மருளும்
முதுகுர வோரென முகுந்தன்
உன்னுமவ் வுளத்தே உவந்துறை சோமாஸ்
கந்தரை உள்ளுதும் பணிதும்
நன்னய நடையிற் சிவானந்த லகரி
நற்றமிழ் மொழிதிறம் பெறவே.

ஆதிசங்கரர்

நாரணன் மருள நற்றவர் தெருள
நன்னட மாடிய படியே
பாருளர் வினையின் பயன்தரு பதியைப்
பற்றுஞா னந்தனை உணரப்
பாரதம் முழுதும் பவித்திர முறத்தாள்
பாஅய்நட மாடிய புனிதர்
ஆரணர் ஆதி சங்கரர் அடிகள்
ஆனந்த மொழிக்குறு துணையே.

சிவானந்தலகாரி

மூலமும் பொழிப்புரையும்

கலாப்யாம் சூடாலங்க்ருத சசிகலாப்யாம் நிஜதப :-
 பலாப்யாம் பக்தேஷு ப்ரகடித பலாப்யாம் பவது மே |
 சிவாப்யாம் அஸ்தோக த்ரீபுவன சிவாப்யாம் ஹ்ருதி புனர்-
 பவாப்யாம் ஆனந்த ஸ்புரதநுபவாப்யாம் நதிர் இயம் || (க)

பொழிப்பு :- வேதம் முதலிய சகல கலைகளின் வடிவா யிருப்பவர்களும், சடாமுடியா லலங்கரிக்கப்பட்ட சந்திர கலையைத் தரித்தவர்களும், (ஒருவர்க்கொருவர்) தாந்தாஞ் செய்த தவத்தின் பயனாயிருப்பவர்களும், தமது அன்பர் களுக்குப் புருஷார்த்தங்களைத் தருபவர்களும், மூவுலகுக் கும் மங்களஞ் செய்பவர்களும், (தியானிக்குந்தோறும்) மீண்டும் மீண்டும் சிந்தையில் தோன்றுகின்றவர்களும், ஆனந்தத்தோடு விளங்கும் ஞான ரூபத்தை யுடையவர்களு மாயுள்ள பார்வதி பரமேஸ்வரர்களுக்கு எனது இந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

கலந்தீ சம்போ த்வச்சரிதஸரித : கில்பிஷ ரஜீஜா
 தலந்தீ தீகுல்யா ஸரணிஷு பதந்தீ விஜயதாம் |
 திசந்தீ ஸம்ஸார ப்ரமண பரிதாபோப சமநம்
 வஸந்தீ மச்சேதோ ஹ்ரதபுவி சிவானந்தலஹரி || (உ)

பொ-பு :- சம்புவே! உனது சரித்திரமாகிய நதியி லிருந்து பெருகுவதாயும், எமது பாவத் துகளை அடக்குவ தாயும், புத்தியாகிய கால்வாய்களின் வரிசையில் பாய்ந் தோடுவதாயும், உலகிலே பிறந்து மிறந்தும் உழலுவதா லுண்டாகுந் தாபத்தைத் தணிப்பதாயும், என் மனமாகிய மடுவிலே வந்து தங்குவதாயுமுள்ள சிவானந்தப்பெருக் கானது மேம்பட்டு விளங்குக.

சிவானந்தலகரி

மொழிபெயர்ப்பும் குறிப்புரையும்

திங்கண்மேற் றிகழ்முடியார் கலைமா ஞானத்
 திருவடிவர் செகம்மூன்றும் அணையுஞ் சீலர்
 தங்களுளே தாந்தாஞ்செய் தவப்பே ருவார்
 தாள்பணிவார் தமக்குறுதிப் பயன்நான் காவார்
 எங்களுளத் தெண்ணுதொறும் எளிதே சார்வார்
 இன்பமுட னிணையுமறி வருவா மீசர்
 எங்கள்தாய் தந்தையராய் இணைந்தே நிற்பார்
 இன்னவராம் இனியவருக் கெனது வாழ்த்தே. (1)

குறிப்பு: திங்கள் மேல் திகழ்முடியர்-திங்களானது மேலே உயர்ந்து விளங்கும் சடாமுடியினை யுடையவர்.

தங்களுளே.....பேராவார் - பார்வதி பரமேசுவரர் ஆகிய தங்களுள் ஒருவர் செய்யுந் தவத்துக்கு மற்றவர் பயனூபவர்.

எந்தை! நின் சரிதை நதியினின் றிழிந்தெம்
 இருவினை மாசினைக் கழுவிப்
 புந்திவாய் நுழைந்து பிறந்துழல் வெம்மை
 போக்கியே இனிமையும் பொருந்திச்
 சிந்தையாந் தடத்துத் தேங்குவ தான
 சிவானந்த லகரிதான் என்னுள்
 சந்ததம் பெருகிச் சாந்தியைத் தருக
 சந்திர சேகர! சிவனே! (2)

கு-பு: இழிந்து - இறங்கி. தடம் - தடாகம்.
 லகரி - பெருக்கு. சந்ததம் - எப்போதும்.

இரு வினை மாசு - பெரிதாகிய கர்மமென்னும் அழுக்கு.
 நல்வினை தீவினைகளாகிய மாசுகள் எனினுமாம்.

புந்திவாய் நுழைந்து - புத்தியென்னுங் கால்வாய்களிற்
 புகுந்து.

த்ரயீவேத்யம் ஹ்ருத்யம் த்ரிபுரஹாம் ஆத்யம் த்ரிநாயனம்
 ஜடாரோதாரம் சலதுரகபாரம் ம்ருகதரம் /
 மஹாதேவம் தேவம் மயி ஸதயபாவம் பசுபதீம்
 சிதாலம்பம் ஸரம்பம் சிவம் அதிவிடம்பம் ஹ்ருதி பஜே // (௩)

பொ-பு :- மூன்று வேதங்களாலும் அறியத்தக்கவ
 னும், மனத்துக்கு இனியவனும், (மூவகைச் சரீரங்களாகிய)
 முப்புரங்களைத் தகனஞ் செய்பவனும், ஆதி முதல்வனும்,
 முக்கண்ணனும், சடாமுடியாலே பெருமையுடையவனும்,
 ஆடும் பாம்பை ஆரமாயணிந்தவனும், மாணை ஏந்திய
 வனும், மகாதேவனும், தேசோமயனும், என்மீது இரங்கு
 மியல்பினனும், ஆன்மநாயகனும், ஞானத்திற்குச் சாதன
 னும், அம்மைபாகனும், ஒப்புரவாளனுமாகிய பரமேஸ்
 வரனை மனத்தில் தியானிக்கின்றேன்.

ஸஹஸ்ரம் வர்த்தந்தே ஜகதி விபுதா : க்ஷுத்ர பலதா :
 ந மந்யே ஸ்வப்தே வா ததநுஸரணம் தத்க்ருத பலம் /
 ஹரி ப்ரஹ்மாதீனாமி நிகட பாஜாம் அஸுஸபம்
 சிரம் யாசே சம்போ சிவ தவ பதாம்போஜ பஜநம் // (௪)

பொ-பு :- உலகில் அற்ப பலன்களையே தருபவர்
 களான தேவர்கள் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ளார்; அவர்களைப்
 போற்றுதலையோ அவர் தரும் பேறுகளையோ கனவினும்
 கருதேன்; சம்புவே! சிவனே! உனது சம்பத்தில் இருக்
 கப்பெற்ற அரி அயன் முதலிய தேவர்களுக்கும் அடைதற்
 கரிய உனது பாதமலர்களின் சேவையையே (பெற வேண்டு
 மென்று) நெடுங்காலம் இரக்கின்றேன்.

முச்சுருதி முடியானை உள்ளத் தானை
 முப்புரமும் முடிப்பானை முன்னோன் றன்னை
 முச்சுடராம் விழியானைச் சடைமே லானை
 முற்றரவப் பூணை மான்கை யானை
 மெய்ச்சுடரை மிசையின்ப உருவா னனை
 மிகளன்மேல் இரங்குமுயிர்க் குயிராந் தேவை
 உச்சவறி வடைவானை உமையாள் கோனை
 ஒப்புரவ னஞ்சிவனை உள்ளு வேனே. (3)

கு-பு: முச்சுருதி - அதர்வமொழிந்த ஏனை மூன்று வேதங்
 கள். சிறப்புக் காரணமாக இம்முன்றும் 'த்ரயீ' என வழங்கும்.
 அரவப் பூணன் - பாம்பாகிய ஆபரணமுடையவன்.
 ஒப்புரவன் - உலக நடையை அநுசரிப்பவன்.

கொள்ளேன் குறுமைப் பயன்கள்;
 அவைகள் கொடுத்தொழிய
 உள்ளோர் சுரர்தமை உள்ளேன்
 கனவினும்; உன்னயல்சேர்
 புள்ளூர் பவர்க்கும் பொருந்தாவுன்
 தாளிற் புரிதொழும்பே
 விள்ளேன் நெடிதுற வேண்டுவன்;
 ஈச! விதித்தருளே. (4)

கு-பு: குறுமை - அற்பம். சுரர் - தேவர். புள் - பறவை.
 தொழும்பு - தொண்டு. விள்ளேன் - விடேன்.

அவைகள் கொடுத்து ஒழியவுள்ளோர் சுரர்தமை உள்ளேன் -
 அப்பயன்களைக் கொடுத்துத் தாமும் அழிதற்கு இருக்கும் சாமா
 னிய தேவர்களை நினைவேன்.

புள்ளூர்பவர் - கருடன் அன்னம் ஆகிய பறவைகளை ஊர்சி
 களாகவுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும்.

தொழும்பே.....வேண்டுவன் - தொண்டினை விடாமல்
 நெடுங்காலம் செய்ய அருளுமாறு இரக்கின்றேன்.

ஸ்ம்ருதௌ சாஸ்த்ரே வைத்யே சகுன கவிதா கான
 பணிதௌ
 புரானே மந்த்ரே வா ஸ்துதி நடன ஹாஸ்யேஷ் வசதூர: |
 கதம் ராஜ்ஞாம் ப்ரீதிர் பவதி மயி கோஹம் பசுபதே
 பசும் மாம் ஸர்வஜ்ஞ ப்ரதித க்ருபயா பாலய விபோ || (ரு)

பொ-பு :- ஸ்மிருதி, சாஸ்திரம், வைத்தியம், சகு
 னம், கவித்துவம், சங்கீதம், புராணம், மந்திரம், துதி,
 நடனம், ஹாஸ்யம் (விகடம்) ஆகியவற்றில் ஒன்றி
 லேனும் தேர்ச்சியில்லாதவன் நான்; என்னிடமும் அரசர்
 களுக்குப் பிரீதியுண்டாகுமா? ஆதலால், பசுபதியே!
 பசுப் போன்றவனும் 'நான் யார்' என்று அறியாதவனு
 மாகிய என்னைப் பிரசித்தமாகிய நின்கருணையினாலே காத்த
 தருள்க.

கடோ வா ம்ருத் பிண்டோப்யணுரபி ச தூமோக்னிரசல :
 படோ வா தந்தூர் வா பரிஹாரதி கிம் கோரசமனம் |
 வ்ருதா கண்டக்ஷோபம் வஹஸி தரஸா தர்க்க வசஸா
 பதாம்போஜம் சம்போர் பஜ பரமஸௌக்யம் வ்ரஜ
 ஸுதீ : || (சு)

பொ-பு :- நல்ல புத்தியை யுடையவனே, (தர்க்க
 நூலில் காரிய காரணம் ஏது எடுத்துக்காட்டு என்பன
 பற்றிக் கூறப்படுகின்ற) குடம் மண் அணு, புகை தீ
 மலை, ஆடை நூல் என்பவற்றில் எதுவாயினும் கொடிய
 இயமனை விலக்குமா? இவ்வித தர்க்க வாக்கியங்களால்
 ஏன் மிடற்றை வீணாக வருத்துகிறாய்? சம்புவாகிய சிவ
 னது திருவடித் தாமரைகளைச் சேவித்து விரைவில் வீடு
 பெறுவாயாக.

சாத்திரம் தருமம் கீதம்
 சகுனங்கா வியஞ்சி கிச்சை
 தோத்(தி)ரமந் திரம்பு ராணம்
 தொகுநடம் பரிகா சங்கள்
 பார்த்திபர் முன்னே காட்டும்
 பரிசிலேன்; பரிசீ வாரோ?
 காத்தருள் என்னை எல்லாங்
 கலந்தறி ஆன்ம நாதா!

PROF. V. SIVASAMY
 UNIVERSITY OF JAFNA
 (5)

கு-பு: சிகிச்சை - வைத்தியம். பார்த்திபர் - அரசர்.
 பரிசு இல்லை - தகுதியில்லை.

குடமணு மண்சம் பந்தம்,
 குன்றுதீ புகையின் கூட்டம்,
 படமிழை பஞ்சம் பற்றிப்
 பகர்தர்க்கம் எமனை அஞ்ச
 அடருமோ? மிடற்று நோவே;
 அறிமதி அறிவ! ஆத்தன்
 அடிமலர் அருச்சிப் பாயேல்
 ஆக்கமோ வீடு முண்டே.

(6)

கு-பு: படம் - சிலை. இழை - நூல். எமன் - யமன்.
 அடருமோ? - விரட்டுமோ? அறிமதி - அறிந்துகொள்.

குடம் மண் அணு சம்பந்தம் படம் இழை பஞ்சு (சம்
 பந்தம்) என்பதில் குடம் படம் என்பவற்றுக்கு முறையே
 மண்ணும் இழையும் ஆதி காரணமும், அணுவும் பஞ்சும்
 அநாதி காரணமும் எனத் தர்க்க நூல் சம்பந்தங் கூறும்.

குன்று தீ புகையின் கூட்டம் என்பது புகையுடைமையால்
 இக்குன்று தீயுடைத்து எனக் கூறும் அருமான அளவை.

மனஸ் தே பாதாப்ஜே நிவஸது வச: ஸ்தோத்ர பணிதௌ
 கரௌ சாயர்ச்சாயாம் ச்ருதிரபி கதாகர்ணன விதௌ |
 தவ த்யானே புத்திர் நயனயுகளம் மூர்த்தி விபவே
 பர க்ரந்தான் கைர்வா பரமசிவ ஜானே பரமத: || (௭)

பொ-பு:- பரமசிவனே! என் மனம் உன் திருவடி
 மலரிலும், வாக்கு உன் துதிகளைச் சொல்வதிலும், கரங்
 கள் உன் பூசையிலும், செவி உன் சரிதைகளைக் கேட்ப
 திலும், புத்தி உன் தியானத்திலும், கண்ணிரண்டும் உன்
 திருக்கோலக் காட்சியிலும் என்றும் இருக்கும்படி அருள்
 புரிக; (அப்படி அருள் புரிந்தால்) அதன்மேல் எந்தக் கர
 ணங்களாற்றான் பிறநூல்களைக் கற்றறிவேன்?

யதா புத்தி: சுக்தௌ ரஜதம்இதி காசாஸ்மணி மணிர் -
 ஜலே பைஷ்டே க்ஷீரம் பவதி ம்ருக த்ருஷ்ணாஸு ஸலிலம் |
 ததா தேவப்ராந்த்யா பஜதி பவதன்யம் ஜடஜஜே
 மஹாதேவேசம் த்வாம் மனஸி ச ந மத்வா பசுபதே || (௮)

பொ-பு:- ஓ பசுபதியே! மகாதேவனே! சிப்பியை
 வெள்ளியென்றும், காய்ச்சிக் கல்லை மணியென்றும், மாக்
 கரைந்த நீரைப் பாலென்றும், கானலை நீரென்றும் எப்
 படிப் புத்தி மயங்குகிறதோ, அப்படியே (உன்னை உணர
 மாட்டாத) மூட மனிதன், எல்லாவற்றையும் ஆள்பவனான
 உன்னை மனத்திலும் நினையாமல் ஏனைய தேவரைக் கடவு
 ளென்று மயங்கி வழிபடுகின்றானே!

உள்ளம் பதத்துற, என்வாய்
 துதிசெய, உன்சரிதை
 தெள்ளுஞ் செவிகொள, ஆர்ச்சனை
 கைசெயச், சீர்மதியும்
 கொள்ளுந் தியான முற,விழி
 கோலமுங் காணிலினி
 வெள்ளை மொழிகொள் கரணமெ(து)?
 ஊரும் விடையவனே!

(7)

கு-பு : பதம் - பாதம். மதி - சிந்தை. கரணம் - கருவி.
 விடையவன் - இடபவாகனன்.

வெள்ளை மொழிகொள் கரணம் - பெரும்பயன் தராத நூல்
 களை (பதிநூல் அல்லாதவைகளை)க் கற்கும் கேட்கும் கருவி.

சுண்ணநீர் பாலென் றிப்பி
 சுடர்வெள்ளி யென்று கானல்
 உண்ணுநீர் நதியென் றுடி
 மணியென்றே உணர்வார் போல
 அண்ணலே! இணையி லத்த!
 நிணையொழித் தமரர் தம்மை
 மண்ணவர் மருளால் ஈசர்
 எனமதித் தேத்து வாரே.

(8)

கு-பு : சுண்ணம் - மா. இப்பி - சிப்பி. ஆடி - கண்ணாடி.
 மண்ணவர் - உலகத்தவர். மருள் - மயக்க அறிவு.

கபீரே காஸாரே விசதி விஜனே கோரவிபினே
 விசாலே சைலே ச ப்ரமதி குஸுமார்த்தம் ஜடமதி : |
 ஸமர்ப்பயகம் சேத : ஸரணிஜம் உமாநாத பவதே
 ஸுகேநாவஸ்தாதும் ஜன இஹ ந ஜானாதி கிமஹோ || (க)

பொ-பு :- உமாபதியே! உலகோர், ஆழமான குளத்
 திலும், மனித சஞ்சாரமில்லாத பயங்கர வனத்திலும்,
 பெரிய மலையிலும் (உனக்குச் சூட்டும்) மலருக்காக அலை
 கிரூர்கள்; (தம்மிடமுள்ள) மனமாகிய ஒரே தாமரை
 மலரை உனக்கு அர்ப்பணித்து, இங்கு சுகமாக அமர்ந்
 திருக்க அறிகின்றிலரே! என்ன ஆச்சரியம்!

நரத்வம் தேவத்வம் நகவன ம்ருகத்வம் மசகதா
 பசுத்வம் கீடத்வம் பவது விஹகத்வாதி ஜனனம் |
 ஸதா த்வத்பாதாப்ஜ ஸ்மரண பரமானந்த லஹரீ-
 விஹாராஸக்தஞ் சேத் ஹ்ருதயம் இஹ கிம் தேந
 வபுஷா || (க0)

பொ-பு :- மனிதர், தேவர், காடு மலைகளிலுள்ள
 மிருகம், கொசுக்கு, பசு, புழு, பறவை முதலிய பல பிறவி
 களில் எப்பிறவியாயினும் எனக்கு வருக; இங்கே என் மன
 மானது எப்பொழுதும் நின்பாத மலரைத் தியானிப்ப
 தாகிய ஆனந்தப் பெருக்கில் திளைக்குமாயின், (மேற்கூறிய
 பிறப்புகளாகிய) உடம்பு வேறுபாட்டால் எனக்கு என்ன
 குறை நேரும்?

உயர்வரை மேலும் ஆழ்ந்த
 ஓடையி னூடும் மாந்தர்
 பயிற்றா வனத்தி னுள்ளும்
 படருவர் மலரை நாடி
 மயல்கொளும் மனத்தர், அத்தா!
 மதியினால் மனமாம் போதை
 இயல்புற உன்றூள் சூட்டி
 இனிதிரார் இயற்கை யென்னே! (9)

கு-பு: வரை - மலை. ஓடை - நீரோடை.
 படருவர் - செல்வார்கள். மயல் - மயக்கம். போது - மலர்.
 மாந்தர் பயில்தரா வனம் - மனிதர் சஞ்சரியாத காடு.

மானுடம் தைவம் தாரு
 மாவினம் பசுவே பட்சி
 பேனுடன் கொதுகாம் பேற்றில்
 எப்பிறப் புறினும் ஆங்கே
 மானிட மேந்தி! நின்றூள்
 மலர்பற்றி எனது சிந்தை
 ஊனுடல் உருக்கா னந்தத்
 துறுமெனில் உடலால் என்னே? (10)

கு-பு: தைவம் - தெய்வப் பிறப்பு. தாரு - தாவரம்.
 மா இனம் - விலங்கினம்.
 கொதுகு - கொசுகு என்னும் சிறு பிராணி.
 மான் இடம் ஏந்தி - மாண இடக்கரத்தில் ஏந்தியவரே.
 'எனது சிந்தை மின்தாள் மலர் பற்றி ஊனுடல் உருக்கும்
 ஆனந்தத்து உறும் எனில், எப்பிறப்பு உறினும் உடலால்
 என்னே?'

வடுர் வா கேஹீ வா யதிரபி ஜமவா ததிரோ
 நரோ வா ய: கஸ்சித் பவது பவ கிம் தேந பவதி |
 யதீயம் ஹ்ருத்பத்மம் யதி பவததீனம் பசுபதே
 ததீயஸ் த்வம் சம்போ பவஸி பவபாரஞ்ச வஹஸி || (கக)

பொ-பு:- சிவபிரானே, ஒருவன் பிரமசாரியாயோ, கிருகஸ்தனாயோ, வானப்ரஸ்தனாயோ, சந்நியாசியாயோ வேறு எந்நிலையிலுள்ளவனாயோ இருக்கட்டும். அதனால் என்ன (பயன்) உண்டாகும்? பசுபதியே, எவனுடைய மனமலர் உன் வசப்பட்டிருக்கிறதோ, அவனுக்கு நீ ஆளாகின்றாய்; அவனுடைய சம்சார பாரத்தையும் நீயே சுமக்கின்றாய்.

குஹாயாம் கேஹே வா பஹிரபி வனே வா(அ)த்ரிசிகரே
 ஜலே வா வஹ்நெள வா வஸது வஸதே: கிம்வத பலம் |
 ஸதா யஸ்யைவா(அ)ந்தக் கரணமபி சம்போ தவ பதே
 ஸ்திதம் சேத் யோகோ(அ)ஸௌ ஸ ச பரமயோகி
 ஸ ச ஸுகீ || (கஉ)

பொ-பு: குகையிலேனும், வீட்டிலேனும், வெளியிடத்திலேனும், வனத்திலேனும், மலைச் சிகரத்திலேனும், நீர் நிலையிலேனும், தீ நடுவிலேனும் வசிக்கலாம்; (ஒருவன்) அப்படி வசித்தலாற்றான் பயன் யாது? சொல்லுக. ஓ! சம்புவே! எவனுடைய மனம், எப்போதும் உன் பாதத்திலேயே நிலைபெறுமோ, அதுவே யோகமாகும்; அவனே பரமயோகி யாவான்; அவனே பேரின்பத்தை நுகர் பவனுமாவான்.

பாதமாச் சிரமந் தம்மில்
படர்பவர் படரார் என்ற
பேதகத் தாவ தென்னே?

PROF. V. SIVAS
UNIVERSITY

பெரும! யார் உள்ளப் போதை
நாத! நின் னுடைய தாக்கும்
நலத்தரோ அவருக் காளாய்
ஏதமாம் பிறவிப் பாரம்
எடுத்துநீ சுமத்தி யன்றே.

(11)

கு-பு: பாதம் - சரியை முதலிய நான்கு பாதங்கள்.
ஆச்சிரமம் - பிரமசரியம் முதலிய நான்கு ஆச்சிரமங்கள்.
படர்பவர் - செல்பவர். படரார் - செல்லாதவர்.
பேதகம் - வேறுபாடு. உள்ளப் போது - மனமாகிய மலர்.

‘யார் (தமது) உள்ளப் போதை நின் னுடையதாக்கும்
நலத்தரோ, அவருக்கு நீ ஆளாய் (அவரது) பிறவிப்பாரம்
எடுத்துச் சுமத்தி.’

சிகரிகுகை மனைவெளியிற் சேர்ந்து மென்னே!
தீயொடுகான் தீர்த்தத்திற் சேர்ந்து மென்னே!
நிகரில! நின் தாண்மலரில் ஞிமிறே நேர
நிகழ்வாமுட் கருவியெவன் நிகழ வைத்தான்
அகல்விலவன் செயல்யோகம்; அவனே யோகி;
அவன்றானே சிவானந்தம் அருந்து கின்றோன்;
புகலினனாய்ப் புவனமுயிர் புணர்ந்தே நிற்கும்
பூரணனே! பசுபதியே! பூத நாதா!

(12)

கு-பு: சிகிரி - மலை. மனை - வீடு. கான் - காடு.
நிகர் இல - நிகரற்றவரே. ஞிமிறு - வண்டு.
உட்கருவி - அந்தக் கரணம்.

‘எவன் உட்கருவியை நின் தாள் மலரில் ஞிமிறே நேர நிகழ
வைத்தானே, அகல்வு இல் அவன் செயல் யோகம்.’

அஸாரே ஸம்ஸாரே நிஜ பஜந தூரே ஜடதியா
 ப்ரமந்தம் மாம் அந்தம் பரம க்ருபயா பாதும் உசிதம் |
 மதந்ய: கோ தீனஸ் தவ க்ருபண ரக்ஷாதி நிபுணஸ்
 த்வதந்ய: கோ வா மே த்ரி ஜகதி சரண்ய: பசுபதே || (க௩)

பொ-பு :- பசுபதியே! பயனற்றதாயும், நிற்பணிக்குத் தூரத்ததாயுமுள்ள சம்சாரத்திலே அறியாமையாலே உழலுகின்ற குருடனாகிய என்னை நின் மேலான கருணையினாலே காத்தருளத் தகும்; உனக்கு என்னிலும் எளியவன் வேறு யாவனுளன்? எளியாரைக் காத்தலில் வல்ல நின்னை விட எனக்குப் புகலிடமாக வேறு யார்தான் இம்முவுலகினும் உள்ளார்?

ப்ரபுஸ் த்வம் தீனாம் கலு பரம பந்து: பசுபதே
 ப்ரமுக்ஷ்யா(அ)ஹம் தேஷாமபி கிமுந பந்துத்வம்

அனயோ: |

த்வயைவக்ஷந்தவ்யா: சிவ மத்அபராதாஸ்ச ஸகலா:
 ப்ரயத்நாத் கர்த்தவ்யாம் மத்அவனம் இயம்

பந்துஸரணி: || (க௪)

பொ-பு :- பசுபதியே! பிரபுவாகிய நீ எளியவர்களுக்கு உற்ற உறவினனல்லவா; நான் அந்த எளியவர்களுக்குக் கெல்லாம் மிக எளியேன்; (ஆகையால்) இந்த எம்மிருவே மிடையேயுள்ள உறவுமுறை பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? (எனவே), சிவபிரானே, என்னுடைய எல்லாக் குற்றங்களும் உன்றோர் பொறுக்க வேண்டியனவே; என்னைக் காத்தலும் சிரத்தையோடு செய்யவேண்டியதே; இதுவே பந்துக்கள் நடந்து கொள்ளும் வழியாகும்.

பரமா! நின் பணியுமலாப் பயனும் இல்லாப்
 பவஞ்சமதே பற்றியலை பாவி யேனை
 உரியாய்! நின் உயரருளால் ஓம்பல் நன்றே;
 ஒருவர்யார் எனையல்லால் உன்னால் ஆளும்
 பரிசெளியர்? உனைப்போல்யார் எளியார் தம்மைப்
 பாலிப்பார்? பனிமதியாய்! உலகம் மூன்றில்
 பெருமான்! யார் எனைப்புரப்பார் பிரான்நீ யல்லால்?
 பிஞ்ஞுகனே! பசுபதியே! பிரியேன் யானே. (13)

கு-பு: பவஞ்சம் - பிரபஞ்சம். ஓம்பல் - காத்தல்.

பரிசு - தன்மை. பாலிப்பார் - புரப்பார், காப்பார்.

உன்னால் ஆளும் பரிசு எளியர் எனையல்லால் ஒருவர் யார்?
 உலகம் மூன்றில் பிரான் நீ அல்லால் எனைப் புரப்பார்
 யார்?

எல்லவையு மியற்றவல இறைவா! ஏழை
 எளியவர்தம் இருந்துணைவன் நீயே யன்றோ?
 நல்குரவர் தமிழேழை நாயேன்; அஃதால்
 நாமிருவேம் நண்பரெனல் புதிதோ சொல்ல?
 புல்லனேன் பிழைகளெலாம் பொறுக்கற் பால;
 புண்ணியனே! எனையுன்று புரப்பாய் ஐயா!
 நல்லவராம் நண்பர்கடன் பொறையுங் கேட்டில்
 நல்குவது மாமன்றோ நடஞ்செய் தேவே! (14)

கு-பு: நல்குரவர் - வறியவர். புல்லன் - அற்பன்.

பொறை - பொறுத்தல்.

நல்லவராம்.....நல்குவதுமாம் அன்றோ - நல்லவர்களாகிய
 நண்பர்களின் கடமை தம் நண்பனது குற்றங்களைப் பொறுத்துக்
 கொள்ளுவதும், ஆபத்தில் உதவுவதுமல்லவா?

உபேக்ஷா நோ சேத் கிம் ந ஹரஸி பவத்த்யான விமுகாம்
 துராசா பூயிஷ்டாம் விதிஸிபிம் அசக்தோ யதி பவான் |
 சிரஸ் தத் வைதாத்ரம் நநகலு ஸுவ்ருத்தம் பசுபதே
 கதம் வா நிர்யத்தநம் கரநக முகேனைவ லுஸிதம். || (கடு)

பொ-பு :- பசுபதியே! (என்னைக் காக்க உனக்கு)
 வெறுப்பில்லையாயின், தீய ஆசை நிரம்பியதும் நின் தியா
 னத்துக்கு மாறானதுமான (என் தலையிலுள்ள) அயன்
 கையெழுத்தை ஏன் அழிக்கின்றிலை? நீ அழிக்க வல்லையல்ல
 யேல், நகத்தினாற் கிள்ள முடியாததும் மிகத் திண்ணியது
 மான பிரமனுடைய அந்த (ஐந்தாந்) தலையானது எப்படித்
 தான் நின் கையின் நகமுகத்தாலே எளிதிலே கிள்ளப்
 பட்டது?

விரிஞ்சிர் தீர்க்காயுர்ப் பவது பவதா தத் பர சிரஸ்
 சதுஷ்கம் ஸம்ரக்ஷயம் ஸ கலு புவி தைன்யம் விகிதவான் |
 விசார: கோ வா மாம் விசத க்ருபயா பாதி சிவ தே
 கடாக்ஷ வ்யாபார: ஸ்வயமபி ச தீனுவனபர: || (ககூ)

பொ-பு :- நிர்மலனே! சிவனே! விரிஞ்சன் நீடு
 வாழ்க; அவனது மற்றத் தலை நான்கும் உன்னாற் காக்கப்
 படுவனவாக; (ஏனெனில்) அப்பிரமன், பூமியில் வறுமையை
 (என் தலையில்) எழுதிவிட்டானல்லவா? அதனால் எளியா
 ரைக் காக்கவல்ல உன் கடைக்கனோக்கானது தானாகவே
 என்னைக் காத்தருள்கிறது; எனவே எனக்குக் கவலை
 என்ன?

ஆத்தவெனை ஆளவெறுப் பிலையேற் றீய

ஆசைமிகுந் துணையெண்ணு தலைய என்மேல்
பூத்தவிசோன் எழுதியதேன் போக்கு கில்லாய்?

போக்ககிலா யெனில்உகிராற் போக்கா வன்மை
வாய்த்தவயன் வான்றலையை எளிதே நின்கை

வளர்நகத்தால் வாங்கியருள் வலிதான் என்னை!
சாய்த்தபுலி யுரிதரித்தே அரிணங் கைமேல்

தாங்கியருள் சங்கரனே, சயில வாழ்வே! (15)

கு-பு: பூத் தவிசோன் - தாமரை யாசனனாகிய பிரமன்.

உகிர் - நகம். புலி உரி - புலித் தோல். அரிணம் - மான்.
சயிலம் - மலை.

ஆத்த! என்னை ஆள வெறுப்பு இல்லையேல், தீய ஆசை
மிகுந்து உன்னை எண்ணாது அலைய என் (தலை) மேல் பூத்தவி
சோன் எழுதியது ஏன் போக்குகில்லாய்?

மலரகித! மலரோனும் வாழ்க; நீமுன்

மறிதலைதீர் மறுதலைகள் மருவக் காப்பாய்;
நிலமிசையே நிரப்பெனக்கே விதித்தா னன்றோன்;

நியதியதால் வறிஞரையே தாங்கும் நீர்மை
நிலவியநின் கடைக்கணருள் தானே நேர்ந்து
நித்தியமு மெனைக்காக்கும் நிலைமை பெற்றேன்;

பலமிதனிற் பசுபதி! நற் பயன்வே றுண்டோ?

பதுமனெழுத் தெண்ணியினிப் படர்கூர் வேனோ? (16)

கு-பு: மல ரகித - மலமற்றவனே. நிரப்பு - வறுமை.

பதுமன் - பிரமன். படர்கூர்வேனோ? - வருந்துவேனோ?

நீ முன்.....காப்பாய் - நீ முன்பு (தக்கன் வேள்வி தடுத்த
போது) அழித்த ஒரு தலைபோக (எஞ்சியிருக்கும்) மற்றத் தலை
களை நிலைத்திருக்குமாறு காத்தருள்க.

பலாத் வா புண்யானாம் மயி கருணயா வா த்வயி விபோ
பிரஸன்னே(அ)பி ஸ்வாமின் பவத் அமல பாதாப்ஜ

யுகளம் /

கதம் பஸ்யேயம் மாம் ஸ்தகயதி நம: ஸம்ப்ரம ஜுஷாம்
நிலிம்பானாம் ஸ்ரேணீர் நிஜ கனக மாணிக்ய

மகுடை: // (கௌ)

பொ-பு :- வியாபகனே! சுவாமீ! எனது புண்ணிய
பலத்தாலேனும் உனது பெருங் கருணையாலேனும் என்
முன் நீ வெளிப்பட்டு நின்றாலும், உன் இரு பாத கமலங்
களை நான் எங்ஙனங் காண்பேன்? (ஏனெனில்) உன்னை
வணங்குதற்கு விரையும் தேவர்களின் வரிசையானது,
(தலையிலணிந்த) தங்கத்தாலாய மணிமுடிகளால் என்னைக்
(காணவொட்டாது) மறைத்து விடுகின்றதே!

த்வம் ஏகோ லோகானாம் பரம பலதோ திவ்ய பதவீம்
வஹந்தஸ் த்வன் மூலாம் புனரபி பஜந்தே ஹரிமுகா: /
கியத்வா தாக்ஷிண்யம் தவ சிவ மதாசா ச கியதீ
கதா வா மத்ரக்ஷாம் வஹஸி கருணாபூரித த்ருசா // (கௌ)

பொ-பு :- பரமசிவனே, நீ ஒருவனே உலகோருக்கு
உயர்ந்த பேறுகளை உதவுவோன். நீயுதவிய உயர் பதவி
களை வகித்திருக்கும் விஷ்ணு முதலாந் தேவர்கள் (உயர்ந்த
பயனடைதற்காக) மேலும் உன்னையே சேவிக்கின்றார்கள்.
உனது கருணைதான் எவ்வளவு! எனது ஆசையும் எவ்
வளவு! நின் அருள் நோக்கால் என்னைக் காத்தலை என்று
தான் மேற்கொள்வாயோ!

அனைத்துநிறை ஐயா! யான் ஆற்றும் நல்ல
 அறமதனால் அல்லதுநின் அருளால் நின்னை
 நினைத்துருகு மென்முன்நீ நேர்நின் ருலும்
 நின்மலனே! நின்மலர்த்தாள் எங்ஙன் காண்பேன்?
 தினைத்துணையும் நின்பணியில் திறம்பா நின்றே
 திரண்டுதொழுந் தேவர்குழாந் தனது சென்னி
 தனைத்திகழ அணிந்தமணி முடிகள் என்னைத்
 தகைவனவே! பசுபதியே, தவிர்க்கலாமே? (17)

கு-4; தேவர்குழாம் - தேவர் கூட்டம். சென்னி - தலை.
 தகைவன - தடுப்பன.

உலகினருக் குயர்பேற்றை உதவு வோன்நீ;
 உன்னருளா லுயர்பதவி உற்ற ராய
 மலரவன்மால் முதலானோர் மறித்தும் உன்னை
 வழுத்துவரே மாட்சியுற; மாதே வாவுன்
 அலகில்தண் ணளியென்னே! அடியேற் குண்டாம்
 ஆசைக்கு மளவுண்டோ! அருளே யாகி
 மலருகின்ற கண்ணோக்கால் மன்னா! என்னை
 மனமிரங்கிக் காத்தருள்வ தென்றோ நன்றே? (18)

கு-4: மறித்தும் - மீண்டும். வழுத்துவர் - துதிப்பர்.
 அலகு இல் தண்ணளி - அளவற்ற கருணை.

தூராசா பூயிஷ்டே தூரதிப க்ருஹ த்வார கடகே
 தூரந்தே ஸம்ஸாரே தூரீத நிலயே துக்க ஜனகே |
 மதாயாஸம் கிம் ந வ்யபநயஸி கஸ்யோபக்ருதயே
 வதேயம் ப்ரீதிஸ்சேத் தவ சிவ க்ருதார்த்தா : கஷு
 வயம் || (கக)

பொ-பு :- தீய ஆசைகள் நிரம்பியதும், தீய அரசர்
 களது கோயில் வாயிலிற் கொண்டு விடுவதும், முடிவற்ற
 தும், தீவினைகளுக்கு இருப்பிடமானதும், துக்கத்தைத்
 தோற்றுவிப்பதுமாயுள்ள இச்சம்சாரத்தில் நான் படுந்
 துயரை நீ நீக்காதிருப்பது பிரமனுக்கு உபகரிக்கும்
 பொருட்டோ? (அதைச்) சொல்லுக; பரமேஸ்வரனே
 உனக்கு (அடியாரிடத்து) இந்த அன்பு இருக்குமாயின்,
 நாம் பிறவிப் பயனை அடைந்து விடுவோமல்லவா !

ஸதா மோஹா டவ்யாம் சரதி யுவதீனாம் குசகிரௌ
 நடத்யாசா சாகாஸ்வடதி ஜடிதி ஸ்வைரம் அபித : |
 கபாலின் பிக்ஷா மே ஹ்ருதய கபிம் அத்யந்த சபலம்
 த்ருடம் பக்த்யா பத்த்வா சிவ பவததீனம் குரு
 விபோ || (உ௦)

பொ-பு :- என்றும் அறியாமையாகிய காட்டில் அலை
 வதும், கன்னியரின் கொங்கைக் குவடுகளில் கூத்தாடுவ
 தும், ஆசைகளாகிய கிளைகளில் விரைந்து மனம்போன
 வாறு எங்குந் திரிவதும், அதிக சபலமுடையதுமாகிய
 எனது மனக் குரங்கை, கபாலியே! சிவனே! வியாபகனே!
 நீ பக்தியாகிய கயிற்றினாலே உறுதியாகக் கட்டி உன் வசத்
 தில் வைத்துக் கொள்க.

தீயவவா நிரம்பி,மிகத் தீய செல்வர்
 சேர்மனைவாய்ச் செலுத்தி.மறஞ் சேர்வைப் பாகித்,
 தாயவளாய் அல்லலுக்குத், தரிப்பே யில்லாச்
 சம்சார தாபத்தாம் தமிழேன் வாட்டம்
 நீயயனார் உபகார நிமித்த மாயோ
 நீக்குகிலாய்? சொல்; உனக்கு நியதி யாயின்
 சேயவராம் அடியவர்க்குச் சேமஞ் செய்தல்,
 சேயவரேம் சென்மபலஞ் சேர்ந்தோ மன்றே. (19)

கு-பு: மனைவாய் - வீட்டின் வாயில். தாபம் - வெப்பம்.
 தாயவள் ஆய் - தாயாகி.

‘நீ அயனார் உபகார நிமித்தமாயோ தமிழேன் வாட்டம்
 நீக்குகிலாய்? (பிரமன் முதலிய) சேயவராம் அடியவர்க்குச்
 சேமம் செய்தல் உனக்கு நியதியாயின், சேயவரேம் சென்மபலம்
 சேர்ந்தோம்.’

மயக்கமெனும் வனத்தலையும், மங்கை நல்லார்
 மணிமுலையாம் மலைமருவும், மனம்போ மாறே
 தயக்கமிலா தாசையெனுஞ் சாகை தோறும்
 தாவும்,மிக விரைந்தெங்குஞ் சபல மாகும்
 இயற்கையதென் மனக்குரங்கீங் கிதனை நீதான்
 இடையரு தெழும்பத்தி விலங்கில் மாட்டி
 நயப்புளவென் நாயக! நின் பணியில் நாட்டாய்;
 நயந்தபலிக் கபால! சிவ! நந்தி தேவே! (20)

கு-பு: சாகை - கிளை. மனக்குரங்கு + ஈங்கு + இதனை.
 நாட்டாய் - நிறுத்துவாய்.

த்ருதி ஸ்தம்பாதாராம் த்ருட குணநிபத்தாம் ஸகமனாம்
 விசித்ராம் பத்மாட்யாம் ப்ரதி திவஸ ஸன்மார்க்க கடிதாம் /
 ஸ்மராரே மச்சேத :ஸ்புட படகுடம் ப்ராப்ய விசதாம்
 ஜய ஸ்வாமின் சக்த்யா ஸஹ சிவ கணை : ஸேவித
 விபோ // (உக)

[இச் செய்யுளிலுள்ள விசேஷணங்கள், மனம் கூடாரம் ஆகிய
 இரண்டுக்கும் பொருந்துமாறு சிலேஷையாக அமைந்திருக்கின்றன.]

பொ-பு :- மன்மதனை வென்றவனே, (எல்லாவற்றை
 யும் உரிமையாக) உடையவனே, பிரமத கணங்களால்
 சேவிக்கப்பட்டவனே, சர்வ வியாபியே, சிவனே, (உலக
 விஷயங்கள் நிலையானவை எனக் கருதும்) தாரணை யென்
 னுந் தூணை ஆதாரமாகக் கொண்டதும்,

வலிய குணகாரியங்களால் உறுதியான கயிறுகளால்
 நிறுவப்பட்டதும், (இழுத்துக்) கட்டப்பட்டதும்,

(நிலையற்றுச்) சென்று (இடத்துக்கிடம்) போதலை
 கொண்டிருப்பதும், யுடையதும்,

பலவகைத் தீய பயிற்சி பல்வேறு நிறங்களுடையதும்,
 களுடையதும்,

பொருளாசை பொருந் தாமரைச் சித்திரங்களுடை
 தியதும், யதும்,

நாடோறும் உண்மைப் நாடோறும் ராஜவீதியில்
 பொருளைத் தேடுவதில் அமைக்கப்பட்டதுமான
 ஈடுபடுத்தப்பட்டதும்,

என் மனமாகிய தெளிந்த கூடாரத்தில் அம்மையுடனே
 எழுந்தருளி விளங்குக.

ஊற்றமெனுந் தூணுறுத்திக் குணத்தால் யாக்கை
 உள்ளதுவாய்ப் புலந்தோறும் உழல்வதாகி
 மாற்றமுறு விசித்திரத்தாய் மலரால் வண்ணம்
 மலர்ந்ததுவாய் வாலியதாய் நாளும் ஈசற்(கு)
 ஏற்றநெறி இயன்றதுவாம் எனது சிந்தை
 எனும்படவீ டிருக்கையென இறைவி யோடும்
 ஏற்றருள்க எம்பெருமான், கணங்கட் கீசா,
 இறையவனே, காமாள், எமையாள் கோவே! (21)

கு.பு: படம் - துணி. படவீடு - கூடாரம்.

ஊற்றம் - அறிவு, தைரியம். வாலியது - தூயது.
 குணம் - 1. முக்குணம். 2. கயிறு.
 யாக்கை - 1. சரீரம். 2. கட்டு.
 புலம் - 1. புலன். 2. இடம்.
 விசித்திரம் - 1. பல தன்மை. 2. பல நிறம்.
 ஈசன் - 1. இறைவன். 2. அரசன்.

குணத்தால் யாக்கையுள்ளது - 1. முக்குண காரியமான
 உடற் பந்தமுடையது (மனம்). 2. கயிறுகளாற் கட்டப்பட்ட
 தது (கூடாரம்). புலந்தோறும் உழல்வது - 1. புலன்
 வழியே அலைவது. 2. இடந்தோறும் கொண்டு போகப்படுவது.
 1. மலரால் வண்ணம் மலர்ந்தது - இலக்குமியின் இயல்பான
 செல்வத்தில் ஆசை அதிகரித்தது (மனம்) 2. மலர் ஆள் வண்
 ணம் மலர்ந்தது - தாமரை மலர்களின் உருவச் சித்திரங்கள்
 மலர்ந்திருப்பது (கூடாரம்). ஈசற்கு ஏற்ற நெறி இயன்றது -
 1. ஈசனை யடைதற்கேற்ற சன்மார்க்கத்திற் சேர்ந்தது.
 2. அரசன் செல்வதற்கேற்ற அரச வீதியில் அமைக்கப்பட்டது.

ப்ரலோபாத்யைர் அர்த்தாஹரண பரதந்த்ரோ தனிக்ருஹே
 ப்ரவேசோத்யுத்த : ஸன் ப்ரமதி பஹுதா தஸ்கரபதே |
 இமம் சேதஸ்சோரம் கதமிஹ ஸஹே சங்கர விபோ
 தவா தீனம் க்ருத்வா மயி நிரபராதே குரு க்ருபாம் || (௨௨)

பொ-பு :- (செல்வருடைய) மனத்தைக் கவர்தல் முதலிய உபாயங்களால் பொருளைக் கவருதலில் ஈடுபட்டும், செல்வருடைய வீட்டு வாயிலில் புகுவதற்கு முயன்றும் பலவாறு அலைகின்றான் என் மனமாகிய திருடன். இவனை நான் எவ்விதம் பொறுப்பேன்? (இத்திருடனை) திருடர்களின் தலைவனே! சங்கரனே! வியாபகனே! உன் வசப்படுத்திக் கொண்டு குற்றமற்ற என்னிடத்தில் தயை செய்வாயாக.

கரோமி த்வத்பூஜாம் ஸபதி ஸுகதோ மே பவ விபோ
 விதித்வம் விஷ்ணுத்வம் திசஸி கலு தஸ்யா : பலமீதி |
 புனஸ்ச த்வாம் த்ரஷ்டும் திவி புவி வஹன் பக்ஷி ம்ருகதாம்
 அத்ருஷ்ட்வா தத்கேதம் கதம் இஹ ஸஹே சங்கர
 விபோ || (௨௩)

பொ-பு :- சங்கரனே, இங்கு உனக்குப் பூசை செய்கின்றேன். எனக்கு அதன் பலனாகப் பரமசுகம் ஒன்றையே தந்தருள்க. (அஃதன்றி) பிரமபதம் விஷ்ணுபதம் முதலிய பிற பேறுகளைத் தந்துவிடுவாயோ? எங்கும் நிறைந்தவனே! யான் மீண்டும் விண்ணிலும் மண்ணிலும் உன்னைக் காணும்பொருட்டு பறவையும் மிருகமும் ஆகி (த்தேடிக்) காணாது வருந்துந் துக்கத்தை எங்ஙனந் தாங்குவேன்?

கள்வர்களின் காவல! நின் கருணை யாக்கம்
 கருதாதே, கனதனத்தார் கருத்தோ டாக்கம்
 கொள்ளுகொளும் வழிநாடிக் குணமில் செல்வர்
 கோயில்புகக் குறித்துழல்வான் நாயே னுள்ளக்
 கள்வன்; அவன் செயல்சகியேன்; கலந்தே யாவுங்
 கடவுபெருங் கருணைய! இக் கள்வன் றன்னை
 வள்ளல்! நின் வசமாக்கி வார அன்பர்
 வரிசையிற்சேர், வழுவில்லேற் கிரக்கம் வைத்தே. (22)

கு-பு: கருணையாக்கம் - கருணையாகிய செல்வம்.
 கனதனத்தார் - பெருஞ் செல்வர்.
 கடவுதல் - செலுத்துதல், இயக்குதல்.
 கோயில் - மாளிகை.

11880-5-08811

சங்கரனே! வியாபகனே! சாமீ! உன்னைச்
 சார்ந்தினிதா யருச்சிப்பேன்; சார்பே ருக
 அங்கரனே! பரமசுக மருள்க; அன்றி
 அதன்பயனாய் மாலயனா யமர்விப் பாயேல்
 அங்கண! நின் னடிமுடிகாண் ஆசை யாலே
 அவனிவிசும் படலேனம் அன்ன மாகி
 இங்குகிளைத் தூங்குபறந் தெதுவுங் காண
 திளைக்குமிடர் பொறுப்பேனோ? எழிலார் சோதீ! (23)

கு-பு: அவனி - பூமி. விசம்பு - ஆகாயம்.
 ஏனம் - பன்றி. கிளைத்து - தோண்டி. ஊங்கு - மேலே.

கதா வா கைலாஸே கனகமணி ஸௌதே ஸஹ கணீர்
வஸன் சம்போ ரக்ரே ஸ்புடகடித மூர்த்தாஞ்ஜனி புட : |
விபோ ஸாம்ப ஸ்வாயின் பரமசிவ பாஹீதி நிகதன்
விதாத்ருணம் கல்பான் க்ஷணமிவ விநேஷ்யாமி

ஸுகத : // (உச)

பொ-பு :- கயிலை மலையிலே பொன்னும் மணியுங்
கொண்டு புனைந்தியற்றிய கோயிலிலே, சம்புவான நின் சந்நி
தியில் பிரமத கணங்களோடு (யானும்) கூடி நின்று, தலைமீது
தெளிவாகக் கை குவித்துக் கொண்டு, 'எங்கும் நிறைந்த
வனே! அம்பிகைபாகா! சுவாமீ! பரமசிவனே! என்னைக்
காத்தருள்' என்று துதித்துக் கொண்டே பல பிரமகற்பங்
களை ஒரு கணப்பொழுது போலக் கழிப்பது எக்காலம்?

ஸ்தவைர் ப்ருஹ்மாதீனாம் ஜயஜய வசோபிர் நியமினாம்
கணானாம் கேலீபிர் மதகல மஹோக்ஷஸ்ய கருதி |
ஸ்திதம் நீலகரீவம் த்ரிநயனம் உமாஸ்லிஷ்ட வபுஷம்
கதா த்வாம் பஸ்யேயம் கரத்ருத ம்ருகம் கண்டபரசம் //

பொ-பு :- பிரமன் முதலியோரின் துதிகளோடும்,
முனிவர்களின் 'வெல்க! வெல்க!' என்னும் வாழ்த்தொலி
களோடும், பிரமத கணங்களின் விளையாட்டுகளோடுங்
கூடியவனாயும், மதத்தாலே சப்திக்கின்ற இடபத்தின்
திமிலின்மீது இருப்பவனாயும், நீலகண்டமும் முக்கண்ணும்
உமை தழுவிய பாகமும் கையில் மானும் மழுவும் தாங்கிய
வனாயும் விளங்குகின்ற உன்னை (இத்திருக்கோலத்தை) எப்
போது தரிசிப்பேனோ?

கயிலையிலே கனகமணிக் கோயில் வாயிற்
 கணங்களொடு சந்நிதியிற் கலந்து கூம்பும்
 கையிணையும் முடியேறக் காண நின்றே
 'காத்தருள்க, பரமசிவ! கறைசேர் கண்ட!
 உயிரணையு மொளியே'யென் றுரத்தே ஒதி,
 உறுபரம சுகவுணர்வில் அயன்மா லூழி
 கையினொடி கணமளவாக் கழியக் கண்டே
 களிப்பதுநா னெக்காலம்? கயிலை வாழ்வே! (24)

கு-பு: கனகமணி.....வாயில் - பொன்னும் இரத்தினமும்
 இழைத்த கோயில் வாயில்.

கணங்கள் - சிவகணங்கள்.

கூம்பும் கையிணை - குவித்த கையிரண்டும். முடி - தலை.

அயன் மால் ஊழி - பிரமா வாழும் ஊழிக் காலமும் விஷ்ணு
 வாழும் ஊழிக் காலமும் (பிரகற்பம் விஷ்ணுகற்பம் என்னும்
 நெடுங்கால எல்லை).

விதிமுதலோர் துதியோடு விரத மேலோர்
 விளம்புசய சயமொழியும் வேறு வேறாய்
 மதிகணத்தோர் விளையாட்டும் மருவ மாலால்
 முழங்குமழ விடையேறி மழுமா னேந்தி
 மதியிரவி யெரிவிழியும் மணிக்க முத்தும்
 மாதுமையாள் பாகமுமாய் மருவும் மன்னா!
 கதியிலியான் இனையவுனைக் காண்ப தென்றோ?
 கருணையினாற் கண்ணளித்துக் காண வாராய். (25)

கு-பு: விதி - பிரமா. விரதமேலோர் - முனிவர்கள்.

மதி இரவி எரி விழி - சந்திரன் சூரியன் அக்கினியாகிய
 கண்கள்.

மணிக் கழுத்து - நீலமணியினைய கண்டம்.

இனைய உணை - இத்தகைய திருக்கோலமுள்ள உன்னை.

கதா வா த்வாம் த்ருஷ்ட்வா கிரிச தவ பவ்யாங்க்ரி யுகலம்
 க்ருஹீத்வா ஹஸ்தாப்யாம் சிரஸி நயனே வக்ஷஸி வஹன் /
 ஸமாஸ்ஸிஷ்யாக்ராய ஸ்புட ஜலஜ கந்தான் பரிமலான்
 அப்யாம் ப்ரஹ்மாத்யைர் முதம் அநுபவிஷ்யாமி
 ஹ்ருதயே // (உசு)

பொ-பு :- மலை வாழ்வுடையாய்! உன்னைத் தரிசித்து
 உன் தூய திருவடி யிரண்டையும் என்னிரு கைகளாலும்
 பிடித்து, (எனது) தலையிலும் கண்ணிலும் தாங்கித் தழுவித்
 கொண்டும், (அப்பாதங்களின்) அலர்ந்த தாமரை மலரின்
 வாசனைபோலும் பரிமளத்தை மோந்து கொண்டும், பிரம
 னாதியராலும் அடைதற்கரிய ஆனந்தத்தை என்னிதயத்
 தில் என்றுதான் அநுபவிப்பேனோ?

கரஸ்த்தே ஹேமாத்ரௌ கிரிச நிகடஸ்த்தே தனபதௌ
 க்ருஹஸ்த்தே ஸ்வர்பூஜாமரஸூரபி சிந்தாமணி கணே /
 சிரஸ்த்தே சீதாம்சௌ சரண யுகலஸ்த்தே (அ)கில சுபே
 கம் அர்த்தம் தாஸ்யேஹம் பவது பவதர்த்தம் மம மன: //

பொ-பு :- (கயிலையங்) கிரிவாச! (நினது) கையில்
 (வில்லாகப்) பொன்மலை இருக்கவும், தனபதியான குபே
 ரன் (நண்பனாய்) மருங்கிலிருக்கவும், கற்பதரு காமதேநு
 சிந்தாமணி முதலிய செல்வமெல்லாம் உன் திருக்கோயிலி
 லிருக்கவும், சீதமதியானது திருமுடியிலிருக்கவும், சகல
 சுகபோகமுந் திருவடிகளில் இருக்கவும், (உனக்குக் குறை
 ஏதும் உண்டோ? அப்படிப் பூரணான) உனக்கு என்ன
 பொருளை யான் தரவல்லேன்? என்னுடையதான உள்
 ளமே உன் பொருட்டாகுக.

என்றோநான் கிரியீச! எம்மான்! உன்னை
 இருவிழியாற் கண்டுனிரு மலர்த்தாள் பற்றி
 ஒன்றாகப் பிடித்தேயென் உச்சி கண்ணே
 ளுளத்திருத்திச் சுமப்பேனாய் ஒருங்கே புல்லி
 அன்றேதான் அலர்கமல மனைய நாற்றம்
 அனைந்தபரி மளமுகர்ந்தே அயன்முன் னானோர்
 என்றேனும் எய்தரிய இரும்பே ரின்பம்
 இனிதுநுகர்ந் திறுமாப்பேன்? எய்துந் தானே! (26)

கு-பு: புல்லி - தழவி. பரிமளம் - நறுமணம்.

எய்துந்தானே - (இப்பேறு எனக்குக்) கிடைக்குமோ?
 (இப்பேற்றை நான்) அடைவேனே எனினுமாம்.

வெள்ளிமலை வீற்றிருப்போய்! வில்லாய் நின்கை
 விளங்குவது பொன்விலங்கல்; நிதிக்கோன் பாங்கன்;
 உள்ளியதை உதவுதரு மணியே தேனு
 உன்கோயி லுள்ளனவே; அமுதாந் திங்கள்
 தெள்ளுநதி சிரமேலாம்; போகம் யாவும்
 திருவடியி லுள்ளனவே; சிவனே! ஏழை
 உள்ளியுனக் குதவவொரு பொருளுண் டோ? என்
 உள்ளமதே பூரணமும் உனக்கே யாக. (27)

கு-பு: விலங்கல் - மலை. பொன் விலங்கல் - மேருமலை.

நிதிக்கோன் - குபேரன். பாங்கன் - தோழன்.

உள்ளியது - நினைத்தது.

‘உள்ளியது உதவுந் தருவும், மணியும், தேனும் உன் கோயி
 லுள்ளன; அமுதாந் திங்களும் தெள்ளு நதியும் (உன்) சிரத்
 தின் மேலாம்.’

ஸாரூப்யம் தவ பூஜனே சிவ மஹாதேவேதி ஸங்கீர்த்தனே
ஸாமீப்யம் சிவபக்தி துர்ய ஜனதா ஸாங்கத்ய ஸம்பாஷணே |
ஸாலோக்யஞ் ச சராசராத்மக தநுத்யானே பவானீபதே
ஸாயுஜ்யம் மம ஸித்தம் அத்ர பவதி ஸ்வாமீன்

க்ருதார்த்தோ (அ)ஸ்ம்யஹம் || (௨௮)

பொ-பு :- உமாபதியே! உன்னைப் பூசிக்கும்போது
சாரூப்பியமும், “சிவா! மகாதேவா!” என நினது நாம
பாராயணஞ் செய்யும்போது சாமீப்பியமும், சிவபத்தி
மிக்க தொண்டர் கூட்டத்தில் கூடும்போதும் பேசும்
போதும் சாலோக்கியமும், சராசரங்களாயமைந்த திரு
வுருவைத் தியானிக்கும்போது சாயுச்சியமும் எனக்கு இம்
மையிலேயே சித்திக்கிறது; எனவே சுவாமீ! நான் கிரு
தார்த்தனாயிருக்கின்றேன் (பயனடைந்தவனாகின்றேன்).

த்வத் பாதாம்புஜம் அர்ச்சயாமி பரமம் த்வாம்

சிந்தயாம்யந்வஹம்

த்வாம் ஈசம் சரணம் வ்ரஜாமி வசஸா த்வாமேவ யாசே

விபோ |

வீக்ஷாம் மே திச சாக்ஷுஷீம் ஸகருணாம் திவ்யைஸ்

சிரம் ப்ரார்த்திதாம்

சம்போ லோககுரோ மதீய மனஸ: ஸௌக்யேரப தேசம்

குரு || (௨௯)

பொ-பு :- வியாபகனே, நின் திருவடித் தாமரை
களைத் தினந்தோறும் அருச்சிக்கின்றேன்; பரமனாகிய உன்
னையே தியானிக்கின்றேன்: ஈசனாகிய உன்னையே சரணடை
கின்றேன்; வாக்கினால் உன்னையே இரக்கின்றேன்: சம்
புவே, தேவர்களால் நெடுங்காலமாய் வேண்டப்படுவதும்
கருணையோடு கூடியதுமான நின் கடைக்கண் பார்வையை
எனக்கு நல்கி, என் மனத்துக்குப் பேரானந்தமளிக்கும்
(மெய்ஞ்ஞான) உபதேசஞ் செய்தருளுக, உலக குருவே.

சின்மயனே! சிவபத்தி சிரமேற் கொண்டார்
 சேர்க்கையுரை யாடல்களைச் செய்யும்போ தென்பால்
 நின்மலமாஞ் சாலோகம் நேரும்; 'ஈசா,
 நிருத்த.உமா, மகேச'வென நின்னா மங்கள்
 சொன்மரபாற் சாமீப சுகமாம்; பூசை
 தொடர்ந்துசெய்ச் சாநுபஞ் சேரும்; சோதி
 தன்மயமாய்ச் சராசரமா முருத்தியா னிக்கச்
 சாயுச்சிய மாஞ்செனன பயன்சார்ந் தேனே. (28)

கு-பு: சிவபத்தி சிரமேற் கொண்டார் சேர்க்கை - சிவ
 னடியார் தொடர்பு.

உரையாடல் - சம்பாஷணை.

செனனபயன் - பிறவிப் பயன்.

ஈசா! நின் னிணைமலர்த்தாள் அருச்சிக் கின்றேன்,
 இறைவ! நினை எண்ணுகிறேன், என்றும் ஏத்தித்
 தேசா! நின் சரணவேன், சிவனே! வாயால்
 தெளிவாக இரக்கின்றேன், என்றுந் தேவர்
 கூசாமல் இரப்பதுவும் குருவே! நின்றன்
 குளிர்கருணை இணைந்ததுமாங் கடைக்கண் ணைக்கம்
 வீசாநின் றென்மேலாம் வினையை நீக்கி
 விளங்குமகிழ் வளிக்குமுப தேசஞ் செய்யே. (29)

கு-பு: இரக்கின்றேன் - யாசிக்கின்றேன்.

வீசாநின்று - வீசி.

வஸ்த்ரோத்தூத விதௌ ஸஹஸ்ர கரதா புஷ்பார்ச்சனே
 விஷ்ணுதா
 கந்தே கந்தவஹாத்மதா ன்னபசனே பர்ஹிர்முகாத்
 யக்ஷதா /
 பாத்திரே காஞ்சன கர்ப்பதா ஸ்தி மயிசேத் பாலேந்து
 சூடாமனே
 சுஸ்ருஷாம் கரவாணி தே பசுபதே ஸ்வாமின்
 த்ரிலோகீசுரோ // (௩௦)

பொ-பு :- பிறைச் சந்திரனைத் தலைக்கணிந்தவனே, பசுபதீ, சுவாமீ, மூவுலகிற்கும் முதற் குருவே, உனக்கு ஆடை தரித்து உபசரித்தற்கு ஆயிரங் (கிரண) கரங்க ளுடைய சூரியனின் தன்மையும், புஷ்பார்ச்சனை செய்வ தற்கு (தாமரைக் கண்ணனாகிய) விஷ்ணுவின் இயல்பும், சுகந்த திரவியந் தந்துபசரித்தற்குக் கந்தவகனாகிய வாயு வினியல்பும், அமுது சமைப்பதற்கு (அக்கினி தேவனைத் தம் வாயாகக் கொண்ட) தேவர்களின் தலைவனான இந்திர னியல்பும், அர்க்கியாதி பாத்திரோபசாரஞ் செய்வதற்கு இரணியகர்ப்பனாகிய பிரமன் தன்மையும் என்னிடத்தில் அமையுமானால் அப்போதுதான் உனக்குப் பணிபுரிய வல்ல வனாவேன்.

கந்தவக னெப்பேனேற் றுகந்த மீந்தும்,

கதிரவன்போற் கையுளனேற் கலைதான் சூழ்ந்தும்,
அந்தணன்னேர் பொன்கருப்ப னாயி னெந்தைக்(கு)

அருங்கலங்கள் அளித்தும்,மலர்க் கண்ணன்

போன்றால்

சந்தமலர் சாத்தியும்,அம் மகவான் தன்மை

சார்ந்துளனேல் அமுதுந்தந் தருச்சிப் பேனே!

அந்தணனே! அணிமதியாய்! அகண்டா காரா!

அருட்குருவே! பசுபதியே! அமர ரேறே! (30)

கு-பு: கந்தவகன் - வாயுதேவன்.

கை - கரம், கிரணம்.

கலை - ஆடை.

பொன் கருப்பன் - இரணிய கர்ப்பன் என் னும் பிரம தேவன்.

அருங் கலங்கள் - அரிய பூசாபாத்திரங்கள்.

மலர்க் கண்ணன் - திருமால்.

மகவான் - இந்திரன்.

நாலம் வா பரமோபகாரகம் இதம் த்வேகம் பசூனம் பதே
 பஸ்யன் குக்ஷிகதான் சராசர கணூன் பாஹ்ய ஸ்திதான்
 ரக்ஷிதும் |
 ஸர்வாமர்த்ய பலாயனௌஷதம் அதிஜ்வாலாகரம் பீகரம்
 நிக்ஷிப்தம் கரலம் கலே ந கலிதம் நோத்கீர்ணம் ஏவ
 த்வயா || (௩௧)

பொ-பு :- பசுபதீ, உனது பரோபகாரத்தைக் காட்ட
 இது ஒன்றே போதாதா? உன் உதரத்துள்ளே யுள்ளன
 வும் வெளியே யுள்ளனவுமாகிய சராசர உயிர்களைக் காக்கக்
 கருதியே, சுவாலை வீசிக்கொண்டு பயங்கரமாயெழுந்த நஞ்
 சானது சகல தேவர்களையும் பயந்தோடாது காக்கும் மருந்
 தாகுமாறு உன்னூல் உன் கண்டத்திலே வைத்துக் கொள்ளப்
 பட்டதேயன்றி, அது உட்கொள்ளப்படவுமில்லை; உமிழப்
 படவுமில்லை!

எத்துணைநின் னிரக்கமதற் கிதுசா லாதோ?

எம்மானே! பசுபதியே! இனியோய்! ஈசா!

உத்தம! நின் னுதரமுறு முயிரும் உப்பால்

உலகிலுறு சராசரமும் ஒம்பு மாறும்,

கொத்தமரர் குலைந்தோடா மருந்தா மாறும்,

கொதித்தஞ்ச அனல்வீசங் கொடிதாம் நஞ்சை

அத்த! அருந் தினையல்லை; உமிழ்ந்தா யல்லை;

அடக்கினையே மிடற்றுமணி யணியா மாறே! (31)

கு-4: இது சாலாதோ - இது போதாதா?

உதரம் - வயிறு.

கொத்து அமரர் - கூட்டமான தேவர்கள்.

மணி அணி - இரத்தினாபரணம்.

கொடிதாம் நஞ்சை மிடற்று மணியணி ஆமாறு அடக்கினையே'.

ஜ்வாலோக்ர: ஸகலாமராதி பயத: க்ஷவேல: கதம் வா
த்வயா

* த்ருஷ்ட: கிம் முகுரோ த்ருத: கரதலே கிம்

பக்வ ஜம்பூபலம் /

ஜிஹ்வாயாம் நிஹிதஸ் ச ஸித்த குடிகா வா

கண்டதேசே ப்ருத:

கிம் தே நீலமணீர் விபூஷணம் அயம் சம்போ,

மஹாத்மன், வத // (௩௨)

பொ-பு :- சுவாலையினால் உக்கிரமானதாய்த் தேவ
ரணைவரையும் அச்சுறுத்திய ஆலகாலமானது, உன்னால்
எப்படித்தான் பார்க்கப்பட்டது? (அவ்வாறு பார்ப்ப
தற்கு அது) கண்ணாடியா? உள்ளங்கையில் தரிக்கப்பட்
டதே, அது பழுத்த நாவற்கனியா? நாவினும் வைக்கப்
பட்டதே, சித்தி தரும் ரஸ குளிகையா? கண்டத்தில்
தரிக்கவும் பட்டதே, அது நீலமணியாலாய ஆபரணமா?
சம்புவே, பெரியோனே, சொல்லுக.

* பாடபேதம் - த்ருஷ்ட: கிஞ் ச கரே த்ருத:

ஐயா! வெஞ் சுவாலையுடன் இமையோ ரஞ்ச
 அடைவிடமெங் நனம்பார்த்தாய், ஆடி தானே?
 மெய்யா! உன் கைக்கொண்டாய் மிசையும் நாவல்
 மென்கணியோ நாமீதுஞ் சுவைத்தாய் சித்தி
 பெய்யாத ரசமருந்தோ? புணரி யீன்ற
 பூஷணமாம் மணிதானே கழுத்திற் பூண்டாய்?
 கையாலே கனல்தாங்குங் கருணை வாழ்வே!
 கடவுளே உண்மையினைக் கழறு வாயே. (32)

Prof. V. SIVASAMY
 UNIVERSITY OF JAFFNA

குப்பு: இமையோர் - தேவர்.
 விடம் - விஷம்.
 ஆடி - கண்ணாடி.
 புணரி - கடல்.
 கழறுவாய் - சொல்வாய்.

நாலம் வா ஸக்ருதேவ தேவ பவத : ஸேவா நதிர் வா நுதி :
பூஜா வா ஸ்மரணம் கதா ஸ்ரவணமப் யாலோகனம்

மாத்ருசாம் /

ஸ்வாமின் அஸ்திர தேவதா நுஸரண யாலேன கிம்

ஸப்யதே

கா வா முக்திர் இத : குதோ பவதி சேத் கிம்

ப்ரார்த்தனீயம் ததா // (௩௩)

பொ-பு :- சுவாமீ, தேவனே, நின்னை வணங்குதல், துதித்தல், பூசித்தல், நினைத்தல், நின்கதை கேட்டல், தரிசித்தல் என்பவற்றில் ஒன்றை ஒருதரமாவது செய்தல் என்போன்றவருக்கு (முத்தியளிக்கப்) போதாதா? இவற்றை விட முத்திக்குபாயம் வேறு யாதுளது? (இவற்றினால்) முத்தி சித்திக்குமானால், அப்போது, நிலையற்ற தேவர்களைப் போற்றியலைவதனால் என்ன பயன் கிடைக்கும்? (அவர்களிடம்) இரப்பதற்குத்தான் யாதுளது?

கிம் ப்ரமஸ தவ ஸாஹஸம் பசுபதே கஸ்யாஸ்தி

சம்போ பவத்

தைர்யம் சேத்ருசம் ஆத்மனஸ்திதிர் இயம் சான்யை :

கதம் ஸப்யதே /

ப்ரஸ்யத் தேவகணம் த்ரஸன் முனிகணம் நஸ்யத்

ப்ரபஞ்சம் லயம்

பஸ்யன் நிர்ப்பய ஏகஏவ விஹரத்யானந்த ஸாந்த்ரோ

பவான் // (௩௪)

பொ-பு :- பசுபதீ, என்னென்று சொல்வோம் உன் சாகசத்தை! சம்புவே, உனக்குள்ள இந்தத் தைரியமும் வேறு யாருக்குண்டு? உன்னுடைய இவ்வுயர் நிலையும் பிறரால் எப்படி அடைய முடியும்? நிலை தளரும் தேவர்குழாத்தையும் அஞ்சுகின்ற முனிவர் கூட்டத்தையும் அழிந்தொழியும் பிரபஞ்சத்தையுமுடைய ஊழிக் காலத்தைத் தன்னந்தனியே அஞ்சாது பார்த்துக் கொண்டு ஆனந்தம் நிறைந்தவனாய் ஆடல் புரிகின்றாயே !

தேவர்பிரான்! உன்பொருட்டாஞ் சேவை பூசை
 தியானமிசை வணக்கமுரை கேட்டல் காண்டல்
 ஆவனவற் றென்றெருகாற் செயினஃ தென்போல்
 அடியருக்கிங் கமையாதோ? அன்றி வேறு
 யாவதனால் வீடுறலாம்? அவற்று ளொன்றே
 யாப்பறவீ டளிக்கில்யாம் மாயுந் தேவர்
 சேவைபுரிந் தலைந்தடையுஞ் சிறப்பென்? அன்றார்
 திறத்திரக்கும் செல்வமெதோ? தெவிட்டாத் தேனே!

கு-பு: இசை - துதி. அத்துவிதம் - மோட்சம்.
 காண்டல் - தரிசித்தல். யாப்பு அற - பந்தம் அற.
 மாயுந் தேவர் - நிலையற்ற சிறு தேவர்கள்.

யாதெனலா முன்சதுரை! யார்க்கு மீசா,
 யார்க்குளதித் துணையாமுன் துணிவு! யார்வே
 ரோதுனதிவ் வுயர்நிலையும் பெறுவார்! சம்பு,
 உம்பருளந் தளரவயர்ந் துலைய யோகர்
 பேதுறுமில் வுலகெல்லாம் பிறிதாய் வீயும்
 பிரளயமும் பெருமானே கண்டு மஞ்சாய்
 மீதுவினே யாடுதியே ஒருவ னாகி!

மேலாமா னந்தமய மூர்த்தி, நீயே. (34)

கு-பு: சதுர் - சாதுர்யம், திறமை. உம்பர் - தேவர்.
 வீயும் - அழிகின்ற. ஆடுதி - ஆடுகின்றாய்.
 ஒருவனாகி - தன்னந் தனியனாய்.

சம்பு, பெருமானே, உம்பர் உளம் தளரவும், யோகர்
 அயர்ந்து உலையவும், பேதுறும் இவ்வுலகு எல்லாம் பிறிதாய்
 வீயும் பிரளயத்தைக் கண்டும் அஞ்சாய், மேலாம் ஆனந்தமய
 மூர்த்தி நீ ஒருவனாகி மீது வினையாடுதியே! உன் சதுரை யாது
 எனலாம்? யார்க்கும் ஈசா, இத்துணையாம் உன் துணிவு
 யார்க்கு உளது? உனது இவ் உயர்நிலையும் வேறு யார் பெறு
 வார்?

யோகக்ஷேம தூரந்தரஸ்ய ஸகல ஸ்ரேய :

ப்ரதோத்யோகினோ

த்ருஷ்டா திருஷ்டம்தோபதேச க்ருதினோ பாஹ்யாந்தர

வ்யாபின : /

ஸர்வஜ்ஞஸ்ய தயாகரஸ்ய பவத : கிம் வேதிதவ்யம் மயா
சம்போ த்வம் பரமாந்தரங்க இதி மே சித்தே ஸ்மராம்

யன்வஹம் // (௩௫)

பொ-பு :- (எமது) யோகக்ஷேமங்களைத் தாங்குபவ
னும், எல்லா நன்மைகளையும் வழங்குபவனும், இம்மை
மறுமையின்பங்களைப் பெற வழி காட்டுபவனும், அகமும்
புறமும் கலந்திருப்பவனும், எல்லாமறிபவனும், கருணா
கரனுமாகிய உனக்கு என்னால் அறிவிக்க வேண்டியது
யாதுளது? சம்புவே, நீயே எனக்கு மிகமிக வேண்டியவ
னென்று அல்லும் பகலும் மனத்தில் நினைத்திருக்கின்றேன்.

பக்தோ பக்திகுணவ்ருதே முதம்ருதாபூர்ணே ப்ரஸன்னே

மன :-

கும்பே ஸாம்ப தவாங்க்ரீ பல்லவ யுகம் ஸம்ஸ்தாப்ய

ஸம்வித் பலம் /

ஸத்வம் மந்த்ரம் உதீரயன் நிஜ சரீராகார சுத்திம் வஹன்
புண்யாஹம் ப்ரகடிகரோமி ருசிரம் கல்யாணம்

ஆபாதயன் // (௩௬)

பொ-பு :- அம்பிகைபாகா, பக்தனாகிய நான், பக்தி
யென்னும் நூல் சுற்றப் பெற்றதும் ஆனந்தமென்னும் நீர்
நிரப்பப்பட்டு விளங்குவதுமான மனமாகிய கும்பத்திலே,
உன் திருவடிகளாகிய மாந்தளிர்களையும் ஞானமாகிய தேங்
காயையும் வைத்து, சாத்துவீகமான (ஐந்தெழுத்து) மந்
திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே, என்னுடலாகிய இல்
லத்தைத் தூய்மைப்படுத்துதற்கும், உயர்ந்த மங்களத்தை
(மோட்சத்தைப்) பெற்றுக் கொள்ளுதற்குமாகப் புண்ணி
யாக வாசனக் கிரியையைச் செய்கின்றேன்.

சேமயோ கங்கள் செய்வோன்
 திருநலம் யாவுஞ் சேர்ப்போன்
 காமமோட் சங்க ளெய்தக்
 கற்பிப்போன் வெளியான் உள்ளான்
 ஏமமாங் கருணை யான்முற்
 றறிவன்யார் இறைவ! நீ;நிற்(கு)
 யாமெதா முரைப்ப தார்க்கும்
 ஆத்தனாய் யாங்கொள் வோமே.

PROF. V. SIVASAMI
 UNIVERSITY OF JAFFNA

(35)

கு-பு: சேமயோகங்கள் - யோகக்ஷேமங்கள் (பெறுததைப் பெறுதலும், பெற்றதைக் காத்தலும்.)

கற்பிப்போன் - உபதேசிப்போன்.

நிற் கு - உனக்கு.

ஆத்தன் - ஆப்தன்.

நிற் கு யாம் உரைப்பது எது ஆம் - உனக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியது எது உண்டு? (உன்னை) யாம் ஆர்க்கும் ஆத்தனாய்க் கொள்வோம்.

அடியனேன் அன்பெனுநூல் சூழ்ந்தா னந்த
 அமுதநிறை தூயவென தகமாங் கும்ப
 முடியதிலுன் றிருவடிமாந் தளிரும், முத்தா!
 முதிர்ஞானத் தேங்காயும் முறைவைத் தீசா!
 குடிலையொடு சந்தமறை கூறி யென்றன்
 குடிலென்னு முடற்புனிதங் குறித்தே தூய்மை
 படிவினையை என்னுள்ளே பயிற்று கின்றேன்
 பார்மிசையொண் புண்ணியத்தின் பயன்கொள் வானே.

கு-பு: சூழ்ந்து - சுற்றி. ஆனந்த அமுதம் - ஆனந்த நீர்.

அகமாம் கும்பம் - மனமாகிய குடம். குடிலை - பிரணவம்.

குடில் - குடிசை.

குறித்து - கருதி.

தூய்மை படிவினை - சுத்தமுண்டாக்கும் கிரியை. புண்ணியாகக் கிரியையைக் குறிப்பது இத்தொடர்.

பயன் கொள்வான் - பயனைக் கொள்வதற்காக.

ஆம்னாயாம்புதிம் ஆதரேண ஸுமனஸ்ஸங்கா :

ஸமுத்யன்மனே

மந்தானம் த்ருடபக்தி ரஜ்ஜு ஸஹிதம் க்ருத்வா

மதித்வா தத: |

ஸோமம் கல்பதரும் ஸுபர்வ ஸுரபிம் சிந்தாமணிம்

தீமதாம்

நித்யானந்த ஸுதாம் நிரந்தர ரமா ஸௌபாக்யம்

ஆதன்வதே || (௩௭)

பொ-பு :- தேவகணத்தவர் [அறிஞர் கூட்டத்தினர்] ஊக்கமுள்ள தம் மனத்தைத் திடபக்தியென்னும் கயிற்றோடு சேர்த்து மத்தாகச் செய்து, வேதமென்னும் பாற்கடலை ஆதரவோடு கடைந்து, அதிலிருந்து சந்திரனையும் [உமையோடிருப்பவனும்], கற்பகதருவையும் [கற்பகதருப் போன்றவனும்], காமதேனுவையும் [காமதேனு போன்றவனும்], சிந்தாமணி என்னும் இரத்தினத்தையும் [சிந்தாமணிக்கு நிகரானவனும்), புத்திமான்களுக்கு [புத்திக்கு விருப்பமான], நித்திய ஆனந்தத்தையளிக்கும் அமிர்தத்தையும் [அமிர்த வடிவினனும்], நித்திய லக்ஷ்மியின் சிறப்பையும் [நிரந்தரமான முத்தித் திருவின் சிறப்புடையவனுமான பரமசிவனைப்] பெற்றுகொள்ளுகிறார்கள்.

அடைப்புக் குறியுள் இருப்பன சிலேடைப் பொருள்கள்.

மாமறைநூற் பாலாழி மதிப்பான் எண்ணி
 மாப்புலவோர் ஊக்கமனம் மத்தா நாட்டி
 ஆமுறைமை வளர்பத்தி யாகும் நாணை
 அதிலிணைத்துக் கடைந்தேயெம் அத்தா! ஆங்கே
 சோமனுமாய்ச் சுரதருவாய்ச் சுரபி தானாய்ச்
 சுடர்மணியாய் மனக்கினிதாய்த் தோன்று மின்ப
 மாமருந்தாய் மாயாத திருவாம் முத்தி
 வாழ்வுடைய மன்னனுமா முனைக்கொள் வாரே. (37)

கு-பு : மதிப்பான் - கடைவதற்கு.

புலவோர் - 1. அறிஞர், 2. தேவர்.

மத்து ஆ நாட்டி - மத்து ஆக நிறுத்தி.

நாண் - கடைகயிறு.

சோமன் - 1. சந்திரன், 2. உமையோடிருக்கும் சிவ
 பிரான்.

சுர தரு - தேவ விருட்சம்; கற்பகம்.

சுரபி - காமதேனு.

மணி - சிந்தாமணியென்னும் இரத்தினம்.

மனக்கு இனிது - மனத்திற்கு இனியது.

மாமருந்து - அருமருந்தாகிய அமிர்தம்.

உனைக் கொள்வார் - உன்னைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

ப்ராக் புண்யாசல மார்க்க தர்சித ஸுதா மூர்த்தி:

ப்ரஸன்ன : சிவ :

ஸோம : ஸத்கண ஸேவிதோ ம்ருகதர : பூர்ணஸ்தமோ

மோசக : /

சேத : புஷ்கரலக்ஷிதோ பவதி சேத் ஆனந்த பாதோநிதி :

ப்ராகல்ப்யேன விஜ்ரும்பதே ஸுமனஸாம் வருத்திஸ்

ததா ஜாயதே // (௩௮)

பொ-பு :- மலையனைய பண்டை நல்வினைப் பயனாற்
காட்டப்பட்ட அமிர்த வடிவினனும் [கீழ்த் திசையிலுள்ள
புண்ணியமான உதயகிரியின் வழியில் தோற்றிய அமிர்த
மயமான சரீரமுடைவனும்], தெளிந்தவனும், மங்களகர
னும், நல்லோரால் சேவிக்கப்படுபவனும் [நட்சத்திரக்
கூட்டத்தினாற் சூழப்பட்டவனும்], மானைத் தரித்தவனும்
[மான் போன்ற களங்கத்தைத் தரித்தவனும்], எங்கும்
நிறைந்தவனும் [கலைகள் நிறைந்தவனும்], அஞ்ஞானத்தை
நீக்குபவனும் [இருளை நீக்குபவனும்] ஆகிய உமாமகேஸ்
வரன் [சந்திரன்] மனமென்னும் ஆகாயத்தில் காணப்படு
வானொலல், அப்போது பேரானந்தமென்னும் பெருங் கடல்
பொங்கியெழும். நல்மனமுடையவர்களுக்கு [தேவர்
களுக்கு] (ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கியதான) மனோவிருத்தி
யுண்டாகின்றது.

பூருவபுண் ணியவரைவாய்ப் புலனாய் முற்றும்
 பூரணமாய் அமுதுருவாய்ப் பொலிமான் சேர்வாய்த்
 தேருவதாந் தெளிவாகித் திமிரஞ் சாடித்
 தெள்ளொளியார் சேர்வாகிச் சிவமாய்க் காந்தி
 ஆருவதாஞ் சத்தியுஞ்சேர்ந் தமைந்த சோமன்
 அகவெளியில் உச்சநிலை யணைபோ தான்றார்
 பேருவகைக் கடல்பொங்கும்; பெயரா தாழ்வார்;
 பெருநிறைவு முறும்பெற்ற பெரியார் பாலே. (38)

கு-4: பூருவ - 1. பழைய 2. கிழக்கிலுள்ள.
 திமிரம் - இருள்.
 சாடி - அழித்து.
 சோமன் - 1. உமையோடிருப்பவன் 2. சந்திரன்.
 அகவெளி - மனமாகிய ஆகாயம்.

தர்மோ மே சதுரங்கீக : ஸுசரித : பாபம் விநாசம் கதம்
காம க்ரோத மதாதயோ விகவிதா : காலா :

ஸுகாவிஷ்க்ருத : /

ஜ்ஞானந்த மஹௌஷி : ஸுபவிதா கைவல்ய நாதே
ஸதா

மான்யே மானஸ புண்டரீக நகரே ராஜாவதம்ஸே

ஸ்திதே // (௩௬)

பொ-பு :- மதிப்புக்குரிய சந்திரசேகரப்பெருமான்
[சிறந்த அரசன்] தாமரை மலரனைய மனமாகிய நகரத்தில்
முத்திநாதனாய் [தனியரசனாய்] வீற்றிருந்தபோது, நான்கு
கால்களையுடையதான தர்மமானது நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்
டது. பாவமானது அழிவடைந்தது. ஆசை கோபம் கர்
வம் முதலிய குற்றங்கள் தொலைந்தன. காலங்கள் சுகத்
தையே புலப்படுத்தின. ஞானானந்தமாகிய மூலிகையானது
நன்கு பலித்தது.

தீ யந்த்ரேண வசோ கடேன கவிதா குல்யோப

குல்யாக்ரமை :

ஆந்தைஸ்ச ஸதாசிவஸ்ய சரிதாம்போராசி

திவ்யாம்ருதை : /

ஹ்ருத் கேதார யுதாஸ் ச பக்தி கலமா : ஸாபல்யம்

ஆதன்வதே

துர்ப்பிஷான் மம ஸேவகஸ்ய பகவன் விஸ்வேச பீதி :

குத : // (௪௦)

பொ-பு :- புத்தியாகிய (நீரிறைக்கும்) யந்திரத்
தினால் வாக்காகிய குடத்தைக் கொண்டு கவிதைகளாகிய
பெருவாய்க்கால் சிறுவாய்க்கால்களின் வழியாகக் கொண்டு
வரப்பட்ட பரமசிவனுடைய சரிதையாகிய சமுத்திரத்தின்
திவ்விய நீரினால் மனமென்னும் வயலிலுள்ள பக்தியாகிய
பயிர்கள் விளைச்சலைப் பெறுகின்றன. (ஆகையால்) அடிமை
யாகிய எனக்குப் பஞ்சத்தினால் வரும் பயம் ஏது ?

நாற்பதத் தறமும் நடந்தது; பவங்கள்
 நைந்தன; குற்றமோர் மூன்றும்
 தோற்றன; நலங்கள் தோற்றின; பலித்த
 ஞானவா னந்தமூ லிகையும்;
 போற்றுதற் குரிய புரவலர்க் கதிபன்
 பூடண சந்திரன் தனியே
 வீற்றிருந் தரசாய் விளங்கவென் மனமாம்
 வீறுள அரவிந்த நகரே.

(39)

கு-பு: பவங்கள் - பாவங்கள். பலித்த - பயனளித்தன.
 பூடண சந்திரன் - ஆபரணமாகச் சந்திரனை யணிந்தவன்.
 அரவிந்த நகர் - தாமரை மலர் போன்ற நகரம்.

'போற்றுதற்குரிய.....பூடண சந்திரன், என் மனமாம்
 வீறுள அரவிந்த நகரில் தனியே அரசாய் வீற்றிருந்து விளங்க,
 நாற்பதத்து அரசும் நடந்தது.....மூலிகையும் பலித்த.'

புந்தியெனுந் துலாவிற்சொற் கலசம் பூட்டிப்
 பொருட்கவிதைக் கால்வாயாற் புனிதா! உன்றன்
 அந்தமிலாச் சரிதையெனு மாழி நின்றும்
 அரிதிறைநீர் பாய்ந்தவென தகமாஞ் செய்யில்
 பந்திவளர் பத்தியெனும் பயிரே முத்திப்
 பயன்விளைந்து பழுக்குமினி உழவன் என்பால்
 வந்திடுமோ வறுமையெனும் பயந்தான்? இன்ப
 வாரியென உலகுக்கு வாய்த்த தேவே!

(40)

கு-பு: புந்தி - புத்தி. கலசம் - குடம். ஆழி - கடல்.
 அகமாம் செய்யில் - மனமாகிய வயலில்.

பாபோத்பாத விமோசனாய ருசிரைஸ்வர்யாய ம்ருத்யுஞ்ஜய
ஸ்தோத்ர த்யான நதி ப்ரதக்ஷிண ஸபர்யாலோகனா

கர்ணனே /

ஜிஹ்வா சித்த சிரோ(அ)ங்க்ரி ஹஸ்த நயன

ஸ்ரோத்ரைரஹம் ப்ரார்த்திதோ

மாம் ஆஜ்ஞாபய தந்நிருபய முஹூர் மாம் ஏவ மா

மே(அ)வச: // (சக)

பொ-பு :- காலகாலனே, பாபமாகிய உற்பாதம் நீங்குமாறும், உயரிய ஐஸ்வர்யம் பெறுமாறும், (உன்னைத்) துதித்தல், நினைத்தல், வணங்குதல், வலம் வருதல், பூசித்தல், தரிசித்தல், கேட்டல் (ஆகிய செயல்) களில், நாக்கு, மனம், தலை, கால், கை, கண், செவி ஆகியவற்றால் நான் பிரார்த்திக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். (அவற்றைச் செய்யுமாறு) என்னைப் பணிப்பாயாக. அச்செயல்களில் மேன்மேலும் என்னை ஈடுபடுத்துவாயாக. செயலற்றிருத்தல் எனக்கு வேண்டாம்.

[மேற்குறித்த பணிகளைச் செய்யுமாறு என் அவயவங்கள் என்னை வேண்டுகின்றனவாயினும், உன் அருளாணையின்றி அவற்றைச் செய்தல் இயலாதாதலின், அவற்றைச் செய்யப் பணித்தருள்க. சும்மாவிருத்தல் எனக்கு இயலாது.]

உற்பாத மாம்பாவ மொழிய, நன்மை
 ஒண்ணிதிய முறக்கால காலா! உன்னைச்
 சொற்பால துதிநினைதல் வணங்கல் சூழ்தல்
 தொழபூசை காட்சிகேள் விகளே தோறும்
 நற்பான மனந்தலைகால் நங்கை கண்ணே
 நவில்செவியால் இரப்புற்றேன்; இரப்பேன் நாளும்
 பொற்பாமவ் வினைகளவை புரிய மென்மேல்
 புணர்த்தன்றிப் புறத்தமைதல் வேண்டேன் யானே.

கு-பு: ஒள் நிதியம் உற - உயரிய ஐசுவரியத்தைப் பெற.
 சூழ்தல் - வலம் வருதல்.

நற்பால் நா - நற்குணமுடைய நாக்கு.

இரப்புற்றேன் - (செயல் செய்விக்கும்படி) யாசிக்கப்பட்டேன்.

இரப்பேன் - (உன்னை) யாசிக்கின்றேன்.

நங்கை - நம் + கை - நமது கை.

புணர்த்து - தொடர்புறுத்துவாயாக.

புறத்து அமைதல் - இச்செயல்களின் வேராக மெளனமாயிருத்தல்.

‘அவ்வினைகளை அவை [கருவிகள்] புரியுமாறு மென்மேல் புணர்த்து; அன்றி, புறத்தமைதலை யான் வேண்டேன்.’

என் மனமும், தலையும், காலும், கையும், கண்ணும், செவியும், உன்னைத் துதித்தல், நினைத்தல், வணங்கல், வலம் வருதல், பூசித்தல், தரிசித்தல், கேட்டலாகிய செயல்களில் தம்மை ஈடுபடுத்துமாறு என்னை இரக்கின்றன. அக்கருவிகரணங்களை அச்செயல்களில் தொடர்புறுத்திவிடுமாறு உன்னை நான் இரக்கின்றேன்.

காம்பீர்யம் பரிகா பதம் கனத்ருதி: ப்ராகார உத்யத் குண
ஸ்தோமஸ் சாப்த பலம் கனேந்த்ரிய சயோ த்வாராணி

தேஹே ஸ்தித: |

வித்யா வஸ்து ஸம்ருத்திரித்யகில ஸாமக்ரீ ஸமேதே ஸதா
தூர்க்காதிப்ரிய தேவ மாமக மனோ தூர்க்கே நிவாஸம் குரு ||

பொ-பு:- கோட்டையில் [மலையில்] பெருவிருப்புடைய
தேவனே, (என் மனத்தின்) ஆழமே அகழி; அடர்ந்த
தையியமே சுற்றுமதில்; உயர்ந்த நற்குணக் கூட்டமே
நம்பிக்கை வாய்ந்த படைகள்; உடலிலுள்ள ஐம்பொறி
களே புகுவாயில்கள்; சிவஞானமே (காக்கப்படும்) பொருட்
செல்வம். இவ்வாறு (கோட்டைக்குரிய) எல்லாப் பொருள்
களோடுங் கூடிய என் மனமென்னுங் கோட்டையிலே
என்றென்றும் வசித்திருப்பாயாக.

மா கச்ச த்வம் இதஸ்ததோ கிரிச போ மய்யேவ வாஸம்
குரு
ஸ்வாமின் ஆதிகிராத மாமக மன:காந்தார ஸீமாந்தரே |
வர்த்தந்தே பஹுசோ ம்ருகா மதஜுஷோ மாத்ஸர்ய
மோஹாதயஸ்
தான் ஹத்வா ம்ருகயா விநோத ருசிதா லாபஞ்ச
ஸம்ப்ராப்ஸ்யஸி || (சந)

பொ-பு:- மலையில் இருப்பவனே, ஆதிவேடனே,
(வேட்டைக்காக நீ) இங்குமங்கும் போகவேண்டாம்.
என்னிடமே வாசம் செய்வாயாக. (ஏனெனில்) என்
னுடைய மனமாகிய அருங்காட்டு வழியிலே பொருமை,
மயக்கம் முதலிய மதங் கொண்ட மிருகங்கள் உள.
அவற்றைக் கொன்று வேட்டைவிருப்பின் பயனை நன்கு
பெறுவாய்.

ஆழ்ந்தநினை வகழியதாய், அடர்ந்த ஊற்றம்
 ஆரரணய், அவீர்குணங்க ளவைதாந் தேறிச்
 சூழ்ந்தசது ரங்கமுமாய்த், தொக்க வொன்பான்
 துவாரமவை துவாரமுமாய்த், துலங்குஞ் ஞானம்
 வாழ்ந்தவள நிதியமுமாய் வகைதாம் மாண்ட
 வளமுறுமென் மனநகராம் வைப்பில் என்றும்
 வாழ்ந்தருள்க வரைவைப்பே மகிழும் மன்னா!
 வளமதுரை அரசாள வந்தா யன்றே. (42)

கு-பு : ஊற்றம் - தைரியம்.

அரண் - மதில்.

சதுரங்கம் - நால்வகைப் படை.

ஒன்பான் - ஒன்பது.

வைப்பு - இடம்.

வரை - மலை.

அலையல்நீ இங்கு மங்கும்;
 அளியனுள் அமர்தி; ஐயா!
 மலையனே! ஆதி வேட!
 மருவறென் மனக்கா னத்தே
 மலைவன மதத்த காம
 மயக்கமே ஆதிப் பன்மா
 கொலைவினை வேட்டை யாடிக்
 குளிர்ந்துளங் களித்தி நன்றே. (43)

கு-பு : அலையல் - அலையாதே. அளியன் - எளியவன்.

அமர்தி - அமர்ந்திரு.

மனக்கானம் - மனமாகிய காடு.

மலைவன - போராடுவன.

பல் மா - பல மிருகங்கள்.

உளம் களித்தி - மனமகிழ்வாயாக.

கரலக்ன ம்ருக: கரீந்த்ர பங்கோ
 கன சார்த்தூல விகண்டனோ(அ)ஸ்தஜந்து: |
 கிரீசோ விசதாக்ருதிஸ்ச சேத:-
 குஹரே பஞ்ச முகோ(அ)ஸ்தி மே குதோ பீ: // (சச)

பொ-பு :-

கையில் மாணேந்தியவரும்,	முன் காலால் மாணேப் பிடித் திருப்பதும்,
கஜாசுரனைக் கொன்றவரும்,	யானையைக் கொன்றதும்,
கொடிய வியாக்கிராசுரனை அழித்தவரும்,	கொடி புலியைக் கொன்றதும்,
(தன்னிடத்து) ஒடுக்கப்பட்ட உயிர்களையுடையவரும்,	அழிக்கப்பட்ட பிராணிகளையுடையதும்,
மலையில் படுத்திருப்பவர்,	மலையில் படுத்திருப்பதும்,
வெண்ணிறத் திருமேனி யுடையவரும்,	வெண்ணிறச் சரீர முடையதும்,
ஐந்து திருமுகங்களையுடைய வருமான சிவபெருமான்,	சிங்கமானது,
என் மனமென்னும் குகையிலே	
இருக்கின்றார்,	இருக்கின்றது.
(ஆகையால்) எனக்குப் பயம் என்கிருந்து வரும்?	

சாரங்க மேந்திக்கைத் தந்தி
 யரசினைச் சாய்த்துவரி
 சாரங்கங் காய்ந்துயிர் மாய்த்து
 மலைவைகிச் சார்தவளஞ்
 சாரங்கம் வாய்ந்துபஞ் சானன
 ஈசன் தமனியமாய்ச்
 சாரங்க விற்கொடென் நெஞ்சுற
 அச்சமுஞ் சாருவதே?

(44)

கு-பு : சாரங்கம் ஏந்தி - மாணை ஏந்தி. தந்தி - யாணை.
 தந்தி அரசு - 1. கஜாசுரன். 2. யாணைத் தலைவன்.
 வரி சார் அங்கம் - வரி பொருந்திய உடலுள்ள புலி.
 காய்ந்து - சினந்து. மலை வைகி - மலையில் தங்கி.
 தவளம் சார் அங்கம் - வெண்மை பொருந்திய மேனி.
 பஞ்ச ஆனன ஈசன் - 1. ஐந்து திருமுகமுள்ள இறைவன்.
 2. சிங்கத் தலைவன்.

தமனியமாய் சார் அங்க வில் - பொன்னாயுமைந்த உரு
 வுடைய வில் (மகாமேரு மலையாகிய வில்).

வில் கொடு - வில்லைக் கொண்டு.

என் நெஞ்சு உற - என் உள்ளத்தில் (எனக்குத் துணையாக)
 அமர்ந்திருக்க.

மாணைப் பிடித்ததும், யாணையைச் சாய்த்ததும், புலியைக்
 காய்ந்ததும், உயிர்களை மாய்த்ததும், மலையில் தங்குவதுமான
 வெண்ணிறச் சிங்கமானது எனக்குத் துணையாய் என்னுள்ளக்
 குகையில் இருக்கும்போது, அச்சமென்பது ஏது?

சந்த:சாகி சிகான்விதைர் த்விஜவரை: ஸம்ஸேவிதே
 சாஸ்வதே
 ஸௌக்யாபாதினி கேதபேதினி ஸுதாஸாரை:
 பஸீர்தீபிதே /
 சேத:பக்ஷிசிகாமணே த்யஜ வ்ருதா ஸஞ்சாரம்
 அன்யைரஸம்
 நித்யம் சங்கரபாதபத்ம யுகளீநீடே விஹாரம் குரு //

பொ-பு:- என் மனமாகிய சிறந்த பறவையே, வேத
 மென்னும் மரத்தின் உச்சியை [உபநிஷதங்களை] அடைந்த
 பறவைகளால் [இரு பிறப்பாளரால்] சேவிக்கப்பட்டதும்,
 நிலையானதும், சுகமளிப்பதும், துக்கத்தை ஒழிப்பதும்,
 அமிர்தம் போன்ற சுவையுடைய கனிகளினால் [ஞான
 வைராக்கியங்களினால்] விளங்குவதுமான சிவபிரானுடைய
 திருவடிமலர்களாகிய கூண்டிலே என்றும் விளையாடிக்
 கொண்டிரு. மற்றையோரால் பயனில்லை. (ஆகையால்)
 வீணாய்லவதை விட்டுவிடு.

சந்தமறைச் சாகையிற் துவிச மேலோர்
 சங்கமாம் புட்குலத்தாற் சாரப் பெற்ற(து),
 அந்தமில் தமுதகனி யவற்றால் துக்கம்
 அழித்தரிய சுகமளிப்ப தாகித் தோன்றும்
 எந்தமிறை பாதவிணை மலராங் கூட்டில்
 என்மனமாம் பட்சிசிகா மணிநீ யெண்ணிச்
 சந்ததமுஞ் சஞ்சரிப்பாய்; சம்சா ரத்தில்
 சாரும்வீ ணலைச்சல்தவிர்; அமையு மன்றே. (45)

கு.பு : துவிச மேலோர் சங்கம் - உயர்ந்த பிராமணர்களின் கூட்டம்.

புட்குலம் - பறவைக் கூட்டம்.

எந்தம் இறை - எம் இறைவன்.

“சந்த மறைச் சாகையைப் பயிலும் துவிச மேலோரது சங்கமாகிய புட்குலத்தாற் சாரப் பெற்றதும், அந்தமில்லதும், அமுதகனியவற்றால் துக்கத்தையழித்துச் சுகமளிப்பதுமாகித் தோன்றும் எந்தம் இறைவனது பாத இணைமலராங் கூட்டில், என்மனமாகிய பட்சிசிகாமணியே, நீ எண்ணிச் சந்ததமும் சஞ்சரிப்பாய்.”

ஆகீர்ணே நகராஜி காந்தி விபவைர் உத்யத் ஸுதா
 வைபவைர்
 ஆதௌதே(அ)பி ச பத்மராக லஸிதே ஹம்ஸ வ்ரஜை-
 ராஸ்ரிதே /
 நித்யம் பக்திவதூ கணைஸ்ச ரஹஸி ஸ்வேச்சா விஹாரம்
 குரு
 ஸ்தித்வர மானஸ ராஜஹம்ஸ கிரிஜாநாதாங்கரி
 ஸௌதாந்தரே // (சகூ)

பொ-பு:- மனமாகிய சிறந்த அன்னமே, நகக் கூட்டத்தின் ஒளிவளத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டதும், வளர்கின்ற (சந்திரனின்) அமிர்தகிரணங்களின் வியாபகத்தினால் [பிரகாசிக்கின்ற சுண்ணாம்புப் பூச்சினால்] முற்றிலும் வெண்மையானதும், செந்தாமரை மலரின் நிறம் அமைந்ததும் [பத்மராகமென்னும் இரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டதும்], (ஹம்ஸ மந்திரத்தைத் தியானிக்கும்) துறவிக் கூட்டங்களினால் [அன்னப் பறவைகளின் கூட்டத்தினால்] சூழப்பட்டதுமான பார்வதிநாதனுடைய திருவடியாகிய உப்பரிகையினுள்ளே ஏகாந்தமாய் இருந்து கொண்டு பக்தியென்னும் மகளிர் கூட்டத்தோடு விரும்பியவாறு விளையாட்டயர்வாயாக.

படிநகத்தி னொளிபரவிப், பதும ராகம்
 படிந்தொளிருஞ் சதைபாவி வெளிதாய், வேத
 முடிநிலத்தை முன்னுனராம் எனினம் மொய்த்தே,
 முழுதழகார் உமைபாகன் முருகார் தாளாம்
 வடிநலத்த மாளிகையில் தனிமை வாழ்வில்
 வளர்பத்தி வதுகணத்தை மருவி நாளும்
 மடியகற்றி மனம்போல விளையாட் டார்தி
 மனமாய அரசனமே! மதித்து நீயே,

(46)

கு-பு: படி நகத்தின் ஒளி - 1. பொருந்திய நகத்தின்
 ஒளி. 2. படியா யமைந்த கல்லின் ஒளி.

சுதை - 1. திருநீறு. 2. வெண்சாந்து.

வேதமுடி நிலம் - உபநிடதம்.

முன்னுனர் - சிந்திப்போர்.

எனினம் - அன்னம்.

முருகு - அழகு இளமை ஒளி.

வடிநலத்த - திருந்திய நன்மையுள்ள.

வது கணம் - மகளிர் கூட்டம்.

மடி - சோம்பல்.

சம்புத்யான வஸந்தஸங்கினி ஹ்ருதாராமே(அ)க

ஜீர்ணச்சதா :

ஸ்ரஸ்தா பக்திலதாச்சடா விவஸிதா:புண்ய ப்ரவாஸ

ஸ்ரீதா: /

தீப்யந்தே குணகோரகா ஜபவச:புஷ்பாணி ஸத்வாஸனா

ஜ்ஞானானந்த ஸுதாமரந்தலஹீ ஸம்வித்

பலாப்யநந்தி: // (சௌ)

பொ-பு:- சிவத் தியானமாகிய வசந்த காலத்தோ டிணைந்த மனமென்னும் பூங்காவில் உதிர்ந்த பாவங்களா கிய சருகுகளையும் விளங்குகின்ற புண்ணியங்களாகிய தளிர் களையுமுடைய பக்தியாகிய கொடிக் கூட்டங்களும், அவற் றில் நற்குணங்களாகிய அரும்புகளும், ஜப வார்த்தைகளா கிய பூக்களும், நற்செய்கைகளாகிய நறுமணமும், ஞான மும் ஆனந்தமுமாகிய அமுதும் தேனும், பிரம்மஞான மாகிய பழங்களின் உயர்வும் நன்கு விளங்குகின்றன.

சிவத்தியான மெனும்வசந்தஞ் சேருஞ் சிந்தைச்
 சீர்ப்பொழிலில் தீவினையாஞ் சருகு வீழ்த்தித்,
 தவத்திருந்து புண்ணியமாந் தளிரை யீன்று,
 சற்குணமா மரும்பணிந்து, சபஞ்செய் நாம
 நவத்திருவார் மலர்நல்கி, நலமார் தொண்டாம்
 நாற்றமுமார் நளிர்பத்திக் கொடியி னீட்டம்
 சுவைத்துணரும் அறிவின்பச் சுவைத்தேன் சொட்டிச்
 சுடர்ஞானக் கனிபெருகித் துலங்கு மன்றே. (47)

கு-பு: தவ திருந்து - மிகத் திருத்தமான.

நவ திரு ஆர் மலர் - புதிய அழகமைந்த மலர்.

நாற்றம் - வாசனை.

ஈட்டம் - கூட்டம்.

சுவைத் தேன் - தேனமுது.

நித்யானந்த ரஸாலயம் ஸுரமுனி ஸ்வாந்தாம்புஜாதா-
 ஸ்ரயம்
 ஸ்வச்சம் ஸத்விஜஸேவிதம் கலுஷஹ்ருத் ஸத்வாஸனா-
 விஷ்க்ருதம் |
 சம்புத்யானஸரோவரம் வ்ரஜ மனோஹம்ஸாவதம்ஸ
 ஸ்திரம்
 கிம் க்ஷுத்ராஸ்ரய பல்வலப்ரமண ஸஞ்ஜாதஸ்ரமம்
 ப்ராப்ஸ்யஸி || (சஅ)

பொ-பு:- (என்) மனமாகிய அரச அன்னமே, நிரந்தர ஆனந்தமாகிய நீருக்கு நிலையமாயுள்ளதும், தேவர் முனிவர்களின் உள்ளக் கமலங்களுக்கு உறையுளாயிருப்பதும், தெளிவுடையதும், நல்ல பிராமணர்களால் சேவிக்கப்பட்டதும் [அன்னப் பறவைகளால் சேரப்பெற்றதும்], பாவங்களைப் போக்குவதும் [அழுக்கைப் போக்குவதும்], புண்ணியத்தாற் புலப்படுவதும் [நறுமணத்தாற் புலப்படுவதும்], நிலையாயுள்ளதுமான சிவத் தியானமென்னும் மலர்த் தடாகத்தைச் சேர்ந்திருப்பாயாக. சிறியோரைச் சேர்தலென்னும் சிறு குளங்களுக்கு அலைவதால் வரும் சிரமத்தை ஏன் பெறுகின்றாய்?

இருபிறப் பினராம் பறவைக ளீண்டி
 இமையவர் முனிவரர் உளமாம்
 மரைமலர்க் கிடமாய் மலமெலாம் மண்ணி
 மன்னுநல் வினையினால் விளங்கித்
 திரமதாய்த் தெளிவாய் நிரந்த வானந்தத்
 தேக்கமாஞ் சிவசிந்தை யோடை
 மருவுறச் சேர்தி; மனவன வரசே!
 மருவலை அற்பநீர் நிலையே.

(48)

கு-பு : ஈண்டி - சேர்ந்து.

மரைமலர் - தாமரை மலர்.

மண்ணி - கழுவி.

ஓடை - நீரோடை.

சேர்தி - சேர்வாயாக.

மருவலை - சேராதே.

மன அன்ன அரசே - மனமாகிய அரச அன்னமே.

ஆனந்தாம்ருதபூரிதா ஹரபதாம்போஜாலவாலோத்யதா
ஸ்தைர்யோபக்னம் உபேத்ய பக்திலதிகா சாகோப

சாகான்விதா /

உச்சைர் மானஸ காயமான படலீம் ஆக்ரம்ய நிஷ்கல்மஷா
நித்யாபீஷ்ட பலப்ரதா பவது மே ஸத்கர்ம ஸம்வர்த்திதா //

பொர்-பு:- ஆனந்தமார்கிய நீரால் நிரப்பப்பட்டதும், சிவபிரானுடைய திருவடி மலராகிய பாத்தியில் முளைத்து வளர்ந்ததும், உறுதியாகிய கொழுகொம்பைப் பற்றிக் கொண்டு பெருங் கிளைகளும் சிறுகிளைகளும் பெற்றுள்ளதும், உயரிய மனமாகிய பந்தற் கூட்டத்திற் படர்ந்து குற்றமற்றிருப்பதும், புண்ணியத்தால் வளர்க்கப்பட்டதும் [எரு விடுதல், களை கட்டல் முதலிய செயல்களால் பரிபாலிக்கப்பட்டதும்] ஆன பக்தி என்னுங் கொடியானது, எப்போதும் எனக்கு வேண்டிய பயன்களை [பழங்களை]க் கொடுப்பது ஆகுக;

ஆனந்த நீர்பாய்ச்சி, அரன்ருட் போதாம்
 அவிர்பாத்தி யதின்முளைத்தே, உறுதி யாய
 பானந்து கொழுகொம்பு பற்றி யேறிப்,
 பரந்தகிளை பலவாகி, உளமாம் பண்பின்
 ஊனந்தா னில்பந்தர் ஒழுக்கித் தூய்தாய்,
 உரிமைவினை யாலோங்கும் பத்தி வல்லி
 தானந்த மில்காலந் தமிழேன் வேண்டும்
 தகைசாலும் பயன்பழுத்துத் தருக நன்றே. (49)

கு-பு: அரன் தாள் போது - சிவபிரானது திருவடிமலர்.

பால் நந்து - பக்கங்களிற் செழித்த.

ஊனம்தான் இல் பந்தர் ஒழுக்கி - குற்றமில்லாத பந்தரில்
 படரச் செய்து.

பத்தி வல்லி - பக்தியாகிய கொடி.

அந்தம் இல் காலம் - முடிவற்ற காலம்.

ஸந்த்யாரம்ப விஜ்ஞும்பிதம் ஸ்ருதிசிர:ஸ்தானாந்தரா-
 திஷ்டிதம்
 ஸப்ரேம ப்ரமராபிராமம் அஸக்ருத் ஸத்வாஸனா சோபிதம் /
 போகீந்த்ராபரணம் ஸமஸ்தஸுமன: பூஜ்யம் குண-
 விஷ்க்ருதம்
 ஸேவே ஸ்ரீகிரிமல்லிகார்ஜுன மஹாலிங்கம்
 சிவாலிங்கிதம் // (௫௦)

பொ-பு:-

மாலைக்காலத் தொடக்கத் தில் (நடனமாடுவதால்) விளங்குபவனும்,	மாலை வேளையில் (மலர் விரிந்து) விளங்குவதும்,
மறைமுடியாகிய உபநிஷ தங்களின் உள்ளிடத்தில் அமர்ந்திருப்பவனும்,	காது தலையாகிய இடங்களில் ஒன்றில் சூட்டப்பட்டதும்,
அன்புள்ள பிரமராம்பிகை யினால் அழகுடையவனும், எப்போதும், நல்லோரின் பாவனையால் விளங்கு பவனும்,	ஆசையுள்ள வண்டுகளால் அழகுடையதும், எப்போதும் நறுமணத்தால் விளங்குவதும்,
நாகாபரணமுடையவனும்,	விஷயசுகத்தில் ஈடுபடுபவருக்கு அலங்காரமாயுள்ளதும்,
எல்லாத் தேவராலும் பூசிக்கப்படுபவனும்,	எல்லாப் பூக்களாலும் மதிக்கப்படுவதும்,
சத்துவ குணத்தினால் புலப்படுகின்றவனும், பார்வதியால் தழுவப்பட் டவனுமான,	நறுமணம் முதலிய குணங் ளால் வெளிப்படுவதும், மங்களத்தோடு கூடியதும்,
ஸ்ரீ சைலத்தலத்திலிருக்கும் மல்லிகார்ஜுன மென் னும் மகாலிங்கப்பெரு மாணைச் சேவிக்கின்றேன்.	அழகிய மலையில் மல்லிகை யால் சூழப்பட்டிருப்பது மான பேருருவுடைய மருத மரத்தைச் சேருகின்றேன்.

கிளர்மாலைச் சந்தியின்கண் மலர்ந்தே, கேடில்
 கேள்விமுடி களிற்பிறவிற் கிழமை கொண்டே,
 வளர்மாலை வண்டழகி யாக்கப் பெற்றே,
 வாய்ந்தார்நல் வாசனையால் வயங்கி, நாளும்
 ஒளிர்போகி அணியாய்மீ தலர்மே லோதும்
 ஒண்மையதாய், ஒழிவில்குணத் தோங்கி நின்ற
 வளர்சீபர்ப் பதமல்லி கார்ச்சு னம்நேர்
 மாவிளிங்கப் பெருமானை வணங்கு வேளே. (50)

கு-பு: கேள்வி - 1. காது. 2. வேதம்.

கிழமை - தொடர்பு.

போகி - 1. அனுபவிப்பவன். 2. பாம்பு.

வாசனை - 1. தொடர்பு. 2. மணம்.

சீ பர்ப்பதம் - சூபர்வதம்.

மாலைச் சந்தி - மாலைப் பொழுதாகிய சந்தியாகாலம்.

கேள்வி முடிகளில் கிழமை கொண்டு - 1. காது தலைகளில் அணியப்படும் உறவு கொண்டு. 2. வேதாந்தத்தில் தொடர்பு கொண்டு.

1. வளர் மாலை வண்டு அழகு யாக்கப்பெற்று - பெருகும் வரிசையாய்ச் சூழ்ந்த வண்டுகளின் அழகு பொருந்தப் பெற்று.

2. வளர் மாலை வண்டழகி யாக்கப்பெற்று - பெருகும் காதல் மயக்கமுள்ள பிரமரம்பிகையால் தழுவப் பெற்று.

1. வாய்ந்து ஆர் நல் வாசனையால் - பொருந்தி நிறைந்த நன் மணத்தால். 2. வாய்ந்தார் நல் வாசனையால் - நல்லோரது நல்ல உறவினால்.

போகி அணியாய் - 1. போகிகளுக்கு அலங்காரமாய்.

2. பாம்பை ஆபரணமாயுடையவனாய்.

1. மீது அலர்மேல் ஓதும் ஒண்மையதாய் - மேலாக மலர்ச் சாதியில் உயர்ந்ததென்றுரைக்கும் ஒளியுடையதாய்.

2. மீதலர் மேல்ஓதும் ஒண்மையதாய் - மேலுலகத்தவரான தேவர் உயர்ச்சி சொல்லும் ஒளியுடையவனாய்.

(அழகு + யாக்கப்பெற்று = அழகி யாக்கப்பெற்று)

ப்ருங்கீச்சா நடனோக்கட: கரிமதக்ராஹீ ஸ்புரன் மாதவா-
ஹ்லாதோ நாதயுதோ மஹாஸிதவபு: பஞ்சேஷுண

சாத்ருத: |

ஸத்பக்ஷ: ஸுமனோ வனேஷு ஸபுன: ஸாக்ஷான் மதீயே
மனோ-

ராஜீவே ப்ரமாதிபோ விஹரதாம் ஸ்ரீசைலவாஸீ விபு: //

பொ-பு:-

பிருங்கி முனிவரது நட
னத்தில் விருப்பமுடைய
வனும்,

கஜாகரனுடைய செருக்கை
நீக்கியவனும்,

விளங்குகின்ற திருமாலினி
டம் ஆவலுடையவனும்,
(பிரணவ) நாதத்தோடு
கூடியவனும்,

மிக வெண்மையான
சரீரமுடையவனும்,

மன்மதனால் (தன் அம்புக்கு
இலக்காகக்) கொள்ளப்
பட்டவனும்,

தேவர்களைக் காப்பதில்
அபிமானமுடையவனும்,
கண்முன்னே

தோற்றுபவனும்,
ஸ்ரீசைலக்ஷேத்திரத்தில்
வசிப்பவனும்,

எங்கும் வியாபித்திருப்
பவனுமான,

பிரமராம்பிகையின்
தலைவன் (இறைவன்),

பெண் வண்டின் இச்சைப்படி
நடப்பதில் விருப்பமுடைய
தும்,

யானைகளின் மதநீரை எடுக்கு
மியல்புடையதும்,

விளங்குகின்ற வசந்தகாலத்
தில் ஆவலுடையதும்,
(ஜங்கார) நாதத்தோடு
கூடியதும்,

மிகக் கரிய சரீரமுடையதும்,

மன்மதனால் (தனக்குதவியா
கக்) கொள்ளப்பட்டதும்,

மலர்ச் சோலைகளில் அபிமான
முடையதும்,
கண்முன் தோற்றுவதும்,

மலைகளில் வசிப்பதும்,

எங்கும் சஞ்சரிப்பதுமான,

வண்டுகளின் தலைவன்,

எனது மனமாகிய தாமரை மலரில் இருந்து இன்புறுக.

போதகமார் பிருங்கிபுரி நடமும் போற்றிப்,
 போதகத்தின் மதமுண்டே, புகலோங் கார
 நாதமுமாய், வேனிலிறை நல்கும் மாலை
 நயந்தேகா ரெதிர்நிறமும் நண்ணி, வேளைம்
 போதவைக்கு நாணிலக்காய்ப். போகத் தானம்
 புணர்ந்துளகா வார்கடியும் பொருந்தி நோக்குற்,
 ருதரமாம் அளியணியாள் அதிபன் என்றன்
 அகமலர்மேல் அநவரத மமர்க நன்றே. (51)

கு-பு: 1. போதகர் ஆர் பிருங்கி புரி நடம் - ஞானம்
 நிறைந்த பிருங்கி முனிவர் செய்த நடனம்.

2. போது அகம் ஆர் பிருங்கி புரி நடம் - மலர் னுள்ளிருக்
 கும் பெண் வண்டு புரியும் லீலைகள்.

போதகத்தின் மதம் உண்டு - 1. கஜாசுரனாகிய யானையின்
 செருக்கையடக்கி. 2. யானையின் மதத்தைப் பருகி.

ஓங்கார நாதமுமாய் - 1. பிரணவநாத ரூபமாய்.

2. ஓம் என்னும் ஓசையுடையதாய்.

வேனில் இறை நல்கும் மாலை நயந்து - 1. வசந்தத்தின் தலை
 வனாகிய மன்மதனை (மைந்தனாகத்) தந்த திருமாலை விரும்பி.
 2. வேனிற் காலத்தில் சிறிதே பெறும் மாலைக் காலத்தை
 விரும்பி.

கார் எதிர் நிறம் - 1. கருமைக்கு எதிரான வெண்ணிறம்.

2. மேகத்துக்கு நிகரான கரிய நிறம்.

வேள் ஐம் போது அவைக்கு நாண் இலக்காய் - 1. மன்மத
 னுடைய பஞ்ச பாணங்களான மலர்களுக்கு நாணந் தரும்
 இலக்கு ஆகி. 2. மன்மதனுடைய மலரம்புகளுக்கு வில் நாண்
 ஆகி.

போகத்தானம் புணர்ந்துள காவார் கடியும் பொருந்தி -
 1. போக பூமியாகிய சுவர்க்கத்திலுள்ள கற்பகச் சோலையின்
 ரான தேவர்களின் காவலை மேற்கொண்டு. 2. சுகபோகத்
 தானமாகப் பொருந்திய சோலையின் நறுமணம் பொருந்தி.

1. அளியணியாள் அதிபன் - பிரமராம்பிகைக்கு நாயக
 னான சிவன்.

2. அளி அணி ஆள் அதிபன் - வண்டு வரிசையை ஆளும்
 அதிபதியான வண்டு.

காருண்யாம்ருத வர்ஷிணம் கனவிபத் க்ரீஷ்மச்சித்

ஆகர்மடம்

வித்யாஸஸ்ய பலோதயாய ஸுமன: ஸம்ஸேவ்யம்

இச்சாக்ருதம் /

ந்ருத்யத் பக்த மயூரம் அத்ரீநியைம் சஞ்சஜ் ஜடாமண்டலம்

சம்போ வாஞ்சதி நீலகந்தர ஸதா த்வாம் மே மனஸ்

சாதக: // (௫௨)

பொ-பு:-

சம்புவே, நீலகண்டனே,

நீலமேகமே,

கருணையாகிய அமுதைப்
பொழிபவனும்,

இரக்கத்தினால் மழை நீரைச்
சொரிவதும்,

பெருந் துன்பமாகிய வெப்
பத்தை நீக்குவதில் வல்ல
வனும்,

பெருந் துன்பங்களையுடைய
கோடையைப் போக்க
வல்லதும்,

வித்தையென்னும் பயிரின் விளைவாகிய சிவாநுபூதி
தோற்றுவதற்காகத்

தேவர்களால் சேவிக்கப்
படுபவனும்,

நன்மனமுடையவரான உழவ
ரால் போற்றப்படுவதும்,

விரும்பிய வடிவமுடைய
வனும்,

விரும்பிய வடிவுடையதும்,

நடனமாடுகின்ற பக்தர்
களாகிய மயில்களை
யுடையவனும்,

ஆடுகின்ற அன்புள்ள
மயில்களையுடையதும்,

கயிலைமலையை இருப்பிட
மாயுடையவனும்,

மலையை இருப்பிடமாயுள்ள
தும்,

ஆடுகின்ற சடைக்கற்றை
களுடையவனுமான

அசைகின்ற மின்னற் கூட்டத்
தையுடையதுமாகிய

உன்னை

என் மனம் என்னும் சாதகப் பறவை எப்போதும்
விரும்புகிறது.

சீர ருண்மழை சிந்தித் துயர்வெயில்
 தீர்த்தவ் வாதியாம் விச்சிற் றிகழ்பயிர்
 பூர ணம்விளை வாகப் புலமுழும்
 புனிதர் போற்றிட வேண்டுருப் பூண்டுமுன்
 சார நிர்ந்தம யூரமுந் தண்வரை
 சார்ந்த மின்சடை நீலுறு கந்தரத்
 தீருஞ் சேவையே என்மனச் சாதகம்
 சேர வாவுறுந் தேவதே வேசனே.

(52)

கு-பு: ஆதியாம் விச்சில் திகழ் பயிர் - ஆதி வித்தையினின் றுந் தோன்றும் ஞானப் பயிர்.

பூரணம் விளைவு ஆக - பேரானந்தப் பேராகிய விளைவுண் டாக.

புலம் உழும் புனிதர் - அறிவுப் புலங்களைப் பண்படுத்தும் பக்தர்களாகிய உழவர்.

வேண்டு உரு - 1. அன்பர் வேண்டுந் திருவுரு.

2. வேண்டியவாறு தோன்றும் வடிவம்.

நிர்த்த மயூரம் - 1. நடனமாடும் மயூரனென்னும் பூதம்.

2. (முகிலைக் கண்டு) களித்தாடும் மயில்.

மின்சடை - 1. மின்போலுஞ் சடை. 2. மின்னலாகிய சடை.

நீலுறு கந்தரம் - 1. நீல நிறமமைந்த கண்டம். 2. நீல நிற முகில்.

நீலுறு கந்தரத்தீர் - நீலகண்டராகிய முகிலே.

மனச்சாதகம் - மனமாகிய சாதகப் பறவை.

“அருண் மழை சிந்தி, துயர்வெயில் தீர்த்து, ஆதியாம் விச் சில் திகழ் பயிர் பூரணம் விளைவாக, புலமுழும் புனிதர் போற் றிட, வேண்டு உருப் பூண்டு, நிர்த்த மயூரமும் முன்சார, தண் வரை சார்ந்த மின்சடையுடைய நீலுறு கந்தரத்தீர், என் மனச் சாதகம், உம் சேவையே சேர அவாவுறும்.”

ஆகாசேன சிகி ஸமஸ்த பணிநாம் நேத்ரா கலாபீ நதா-
நுக்ராஹி ப்ரணவோபதேச நிநதை: கேகிதி யோ கீயதே |
ஸ்யாமாம் சைல ஸமுத்பவாம் கனருசிம் த்ருஷ்ட்வா

நடந்தம் முதா
வேதாந்தோபவனே விஹார ரஸிகம் தம் நீலகண்டம்
பஜே // (௫௩)

பொ-பு:- எந்தப் பரமசிவன், ஆகாயத்தைத் தலைமயி
ராக (சிகையாக)க் கொண்டமையால் 'சிகி' என்றும்,
பாம்புகளுக்கெல்லாந் தலைவனான ஆதிசேஷனை ஆபரணமாக
(கலாபமாக)க் கொண்டமையால் 'கலாபி' என்றும், வணங்
கியவருக் கருள்புரியும் பிரணவ மந்திரத்தின் உபதேச ஒலி
(கேகா) காரணமாகக் 'கேகி' என்றும் புகழ்ந்து பாடப்படு
கின்றனவே, கரு நிறமுடையவனும் [கரு நிறமுடையதும்]
மலையிற் பிறந்தவனும் [மலையில் தோன்றியதுமான] மேகத்
தின் காந்தியை உடையவனான பார்வதியை [மேகத்தின்
காந்தியைக்] கண்டு மகிழ்ச்சியால் நடனமாடுபவனும்
[நடனமாடுவதும்], உபநிஷதமாகிய பூந்தோட்டத்தில்
விளையாடுவதில் விருப்புடையவனும் [விருப்புடையதும்],
ஆகிய அந்த நீலகண்டப் பெருமானை [மயிலை] நான் சேவிக்
கின்றேன்.

(சிகி, கலாபி, கேகி என்னும் பெயர்கள் காரணவிடுகுறியாய்
மயிலை உணர்த்துவன. இங்கு காரணமளவாய் நின்று சிவபிரானையும்
குறிக்குமாறு பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

விண்ணிலவீர் சிகி,விடமார் நாக வேந்தின்
வீறுகொளுங் கலாபி,தொழும் விருப்பர்க் கோதும்
பண்ணிலவீர் மறைக்கேகி யெனப்பா டுற்றே
பனிவரைசேர் காரெழிலி யினைத்தான் பார்த்தே
நண்ணளியில் நடமாடி வேதம் நான்கின்
நாடுச்சிப் பொதும்பருலா நயக்கும் நீர்மைக்
கண்ணிலவீர் மணிநீல கண்டன் றன்னைக்
கருதிமிகக் காலமெலாஞ் சேவிப் பேனே. (53)

கு-பு: சிகி - 1. சிகையுடையவர். 2. மயில்.

நாக வேந்தின் வீறுகொளுங் கலாபி - 1. பாம்பரசனாகிய
பெருமை பொருந்திய ஆபரணத்தையுடையவர். 2. பாம்பின்
செருக்கைக் கவரும் மயில்.

மறைக் கேகி - 1. வேதமோதி(சிவன்). 2. மயில்.

கார் எழிலி - 1. கருநிறத்தழகி. 2. கரிய முகில்.

அளி - அன்பு. பொதும்பர் - சோலை.

வேத உச்சிப் பொதும்பர் உலா - உபநிஷத உத்தியான
வனத்தில் உலாவுதல்.

ஸந்த்யா கர்மதினாத்யயோ ஹரிகராகாத ப்ரபூதானக-
த்வானோ வாரித கர்ஜிதம் திவிஷதாம் த்ருஷ்டிச்சடா

சஞ்சலா /

பக்தானாம் பரிதோஷபாஷ்பவிததிர் வ்ருஷ்டிர் மயூரீ சிவா
யஸ்மின் உஜ்வல தாண்டவம் விஜயதே தம் நீலகண்டம்
பஜே // (௫௪)

பொ-பு:- மாலைக் காலமே வேனிலின் முடிவில் வரும்
கார்காலமாகவும், திருமாலின் கைகளின் அடிகளினால்
எழுப்பப்பட்ட முழுவோசையே முகிலின் முழக்கமாகவும்,
தேவர்களின் பார்வைக் கூட்டமே மின்னலாகவும், பக்தர்
களின் ஆனந்தக் கண்ணீர்ப் பெருக்கே மழையாகவும், பார்
வதியே பெண் மயிலாகவும் அமைய, எவனிடத்தில் பிரகாச
மான (சாயங்கால) நடனம் விளங்குகிறதோ அந்த நீல
கண்டப் பெருமானாகிய மயிலை நான் சேவிக்கின்றேன்.

ஆத்யாயாம் ததேஜஸே ஸ்ருதிபதைர் வேத்யாய

ஸாத்யா யதே

வித்யானந்த மயாத்மனே த்ரிஜகத:

ஸம்ரக்ஷணோத்யோகினே /

த்யேயாயாகில யோகிபி: ஸூரகணீர் கேயாய மாயாவினே
ஸம்யக் தாண்டவ ஸம்ப்ரமாய ஜடினே ஸேயம் நதி:

சம்பவே // (௫௫)

பொ-பு:- (உலகம் தோன்றுதற்கு) முதலிலேயே உள்
ளவனும், அளவற்ற ஒளி வடிவினனும், மறைமொழி
களால் அறியப்படுபவனும், (பக்தர்களுக்கு அருள் புரிதற்
காக) ஸ்தாபிக்கப்படக் கூடியவனும், ஞானானந்த உருவின
னும், மூவுலகையும் காப்பாற்ற முனைபவனும், எல்லா
யோகியராலும் தியானிக்கப்படுபவனும், தேவர் கூட்டத்
தால் புகழ்ந்து பாடப்படுபவனும், மாயா சக்தியையுடைய
வனும், நன்கு நடனமாடுவதில் விரைவுடையவனும், சடை
களையுடையவனும், சுகத்தைத் தோற்றுவிப்பவனுமான
உனக்கு இந்த வணக்கம் உரியதாக.

தமிழாக்கம்

மாலை கார்வர வாத்திரு மாலிசை
 மாண்முழா முழுக் காத்தொழும் வானவர்
 வேலை நேர்விழிக் கூரொளி மின்னலா,
 வீழுங் கண்ணினீர் விண்ணினீ ராய்ப்புணர்
 மாலை மாரியைக் காணும் யூரியாய்
 மாது கௌரியும் மாலுறத், தோகைபோல்
 மாலை யாடல்செய் நீலகண் டன்பதம்
 மாம ருந்தென மாந்துமென் னுள்ளமே. (54)

கு-பு: கார் வரவு ஆ - கார்காலத்தின் வருகையாக.
 முழா - முழவு, மத்தளம். மயூரி - பெண் மயில்.
 விண்ணின் நீராய் - மழையாகி. தோகை - மயில்.
 மா மருந்து என - அமிர்தத்தைப் போல.

ஆதியனோ ரளவிலொளி யானு னையன்
 அருமறையி னறிகுடரோன் அன்பர் வேண்டும்
 ஊதியனோர் வித்தையுளான் உயரா னந்தன்
 உலகனைத்தும் ஓம்பவுளான் ஒருங்கே யோகர்
 நீதியனாய் நினையவுளான் நிரையாந் தேவர்
 நீடுதுதி பாடவுளான் நிமலன் மாயன்
 ஓதியனா ரருள்நிருத்தன் உமைகோன் திங்கள்
 ஒளிர்சடையோன் எவனவற்கே உரித்தென் வாழ்த்தே.

கு-பு: 'ஓர் அளவு இல் ஒளியானான்'.
 அரு மறையின் - அரிய வேதத்தினால்.
 ஊதியன் - பயனாயுள்ளவன்.
 வித்தை - ஞானம்.

ஓம்ப உள்ளன் - பாதுகாக்க இருப்பவன்.

நித்யாய த்ரீகுணாத்மனே புரஜிதே காத்த்யாயனீ ஸ்ரேயஸே
ஸத்த்யாயாதிகுடும்பினே முன்மன: ப்ரத்த்யக்ஷ சின்மூர்த்தயே/
மாயா ஸ்ருஷ்ட ஜகத்த்ரயாய * ஸகலாம்னாயாந்த

ஸஞ்சாரினே

ஸாயம் தாண்டவ ஸ்ப்ரமாய ஜடினே ஸேயாம் நதிஸ்

சம்பவே // (௫௬)

பொ-பு:- என்றுமுள்ளவனும், முக்குண சரீரியும், திரி
புரமெரித்தவனும், பார்வதியின் தபோ பலனாயுள்ளவனும்,
சத்திய சொரூபியும், (அடியவர்க் கருளுதற்காக) ஆதியி
லேயே குடும்ப வேஷதாரியாயுள்ளவனும், முனிவர்களின்
மனத்திற் புலப்படும் அறிவுருவினனும், மாயையினுற்
படைக்கப்பட்ட மூவுலகையுமுடையவனும், சகல வேதங்
களின் அந்தமாகிய உபநிடதங்களில் உலாவுபவனும், மாலை
வேளையில் தாண்டவமாடும் விருப்புடையவனும், சடைகளை
யுடையவனுமான சம்புவுக்கு இந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

நித்யம் ஸ்வோதர போஷனாய ஸகலான் உத்திஸ்ய

வித்தாசயா

வ்யர்த்தம் பர்யடனம் கரோமி பவதஸ் ஸேவாம் ந

ஜானே விபோ /

மஜ்ஜன்மாந்தர புண்யபாக பலதஸ் த்வம் சர்வ

ஸர்வாந்தரஸ்

திஷ்டஸ்யேவ ஹி தேன வா பசுபதே தே ரக்ஷணீயோ

(அ)ஸ்ம்யஹம் // (௫௭)

பொ-பு:- என்றும் என் வயிற்றை நிரப்புதற்காகப்
பணத்தாசையால் எல்லாச் செல்வரையும் எண்ணிப் பய
னின்றி அலைதல் செய்கின்றேன். சர்வ வியாபியே, உன்
சேவையை அறியேன். பசுபதியே, பாவங்களை அழிப்ப
வனே, என் பூர்வஜன்ம புண்ணிய முதிர்ச்சியின் ஆற்றலால்
நீ எல்லோருள்ளும் இருக்கின்றாயே. அக்காரணத்தாலா
வது உன்னால் நான் காக்கப்பட வேண்டியவனாகின்றேன்.

* பா. பே: ஸகலாம்னாயாந்த ஸஞ்சாரினே.

நித்தியன்முக் குணநிமித்தன் புரம்நீ ருக்கும்
 நெருப்பானேன் நிமலைதவப் பயனா யுள்ளோன்
 சத்தியன்தொல் சமுசாரி தவத்தோ ருள்ளஞ்
 சார்ந்தொளிரு மறிவுருவன் சகங்கள் மூன்றும்
 சத்திகளால் மாயைவழித் தருவோன் வேத
 சாத்திரா கமமுடிவின் சார்பாய் நின்றோன்
 சத்திதரன் சடைமுடியன் சாயங் கால
 தாண்டவனச் சம்புவுக்கென் வணக்க மாமே. (56)

கு-பு : புரம் - முப்புரங்கள். தூல குக்கும காரண சரீ
 ரங்கள் எனினுமாம்.

நிமலை - பார்வதி.

தொல் சமுசாரி - பழைய குடும்பஸ்தன்.

என்வயிற்றுக் கீயுமுண வீட்ட ருனே
 எண்ணியெலாச் செல்வரையும் மதித்தே யென்றும்
 என்வயத்தாங் காலமெலாம் அலைந்தே னல்லால்
 இறைவா! நின் பணியிம்மி இயற்றே னேனும்
 தன்வயத்தன் சர்வவியா பகனும் நீதான்
 சன்மமெலாம் யான்சமைத்த வினையின் போகம்
 உன்வயத்தா லூட்டியுப கரிக்க வுள்ளேன்
 உயிர்க்குயிராம் உனைத்தொழுவேன் கைம்மாறுண்டே.

கு-பு : உணவு ஈட்டல் தானே - உணவு தேடுதலையே.

இம்மி - சிறிதளவும்.

சமைத்த - செய்த.

ஓகோ வாரிஜபாந்தவ: க்ரிதிநபோ வ்யாப்தம் தமோ
 மண்டலம்
 பீத்வா லோசன கோரோ(அ)பி பவதி த்வம்
 கோடிஸூர்ய ப்ரப: |
 வேத்ய: கிம் ந பவஸ்யஹோ கனதரம் கீத்ரு: பவேன்
 மந்தமஸ்
 தத் ஸர்வம் வ்யபனீய மே பசுபதே ஸாக்ஷாத் ப்ரஸன்னே
 பவ || (௫௮)

பொ-பு:- தாமரை நாயகனாகிய ஒரே சூரியன், மண்
 னையும் விண்ணையும் மண்டிய இருட்படலத்தைப் பிளந்து
 கொண்டு கண்ணுக்குத் தோன்றுபவன் ஆகிவிடுகிறான்.
 நீயோ கோடி சூரியருக்குச் சமமான ஒளியுடையாயிருந்
 தும் ஏன் அறியப்படக்கூடியவன் ஆகின்றிலை? என்ன அதி
 சயம்! பசுபதியே, மிக அடர்ந்ததாயினும் எனது (அஞ்
 ஞான) இருள் (உனக்கு) எம்மாத்திரம்! (ஆகையால்) அம்
 முழு இருளையும் தொலைத்துக் கண்முன்னே (வெளிப்பட்டு)
 அருள்பவராய் இருத்தி.

ஹம்ஸ: பத்மவனம் ஸமீச்சதி யதா நீலாம்புதம் சாதக:
 கோக: கோகநதப்ரியம் ப்ரதிதினம் சந்த்ரம் சகோரஸ் ததா |
 சேதோ வாஞ்சதி மாமகம் பசுபதே சின்மார்க்க ம்ருக்யம்
 விபோ
 கௌரீநாத பவத்பதாப்ஜ யுகளம் கைவஸ்ய ஸௌக்ய
 ப்ரதம் || (௫௯)

பொ-பு:- பசுபதியே, அன்னமானது தாமரைக் காட்
 டையும், சாதகப் பறவை கார்மேகத்தையும், சக்கரவாகம்
 சூரியனையும், சகோரப்புள் சந்திரனையும் எவ்வாறு எப்போ
 தும் விரும்புகின்றனவோ அவ்வாறே என் மனமானது,
 எங்கும் நிறைந்தவனே, ஞானமார்க்கத்தில் தேடிப் பெறு
 தற்குரியதும் முத்தியின்பத்தை நல்குவதுமான உன் திருவடி
 மலரிணையை அவாவுகின்றது; அம்பிகை பாகா!

பதும் நாயகன் பானுவிண் ணின்றுதான்
 பார்விண் பாவிருள் பாற்றிப் பகலெலாம்
 கதுமெ னக்கண் புலப்படும்; காந்தியால்
 கடவுள் நீகதிர் கோடியின் காட்சியாய்,
 புதுமை நீபுலப் பட்டிலை! புந்திகண்
 போர்த்த என்பட லத்திறன் என்னை! நோ
 யதுவ கற்ற வெளிப்பட அத்த! நீ
 அடியன் முன்னின் றருள்செய வேண்டுமே. (58)

கு-பு: பதமம் - பத்மம் (தாமரை). பானு - சூரியன்.
 பார் விண் பாவு இருள் பாற்றி - பூமியிலும் ஆகாயத்திலும்
 வியாபிக்கின்ற இருளை அழித்து.
 கதிர்கோடி - கோடி சூரியர்கள்.
 என் படலத்திறன் - எனது (அஞ்ஞான இருட்) படலத்தின்
 இயல்பு.

என்னை - எத்தகையது?

அன்னம் அம்புயக் காட்டினை. ஆழிப்புள்
 ஆத வன்றனைச், சாதகம் ஆலியைப்,
 பொன்ச கோர்ப்புள் இந்துவைப் போற்றுமெப்
 போதும்; அங்கது போலவென் புந்தியும்
 நன்க வாவுறும் ஆருயிர் நாயக!
 நங்கை பங்குடை நாத! மெய்ஞ் ஞானமாம்
 நன்னெ றிப்பெறு கைவல்ய வின்பமே
 நல்கு நிண்ணிணைப் பாத நளினமே. (59)

கு-பு: அம்புயம் - தாமரை. ஆதவன் - சூரியன்.
 ஆழி - சக்கரம். ஆழிப்புள் - சக்கரவாகப் பறவை.
 ஆலி - மழை, மழைத்துளி. இந்து - சந்திரன்.
 புந்தி - மனம். கைவல்யம் - மோட்சம்.

'என் புந்தியும் நின் இணைப்பாத நளினமே நன்கு அவா
 வுறும்.'

ரோதஸ் தோய ஹ்ருத: ஸ்ரமேண பதிகஸ் சாயாம்
 தரோர் வருஷ்டிதோ
 பீதஸ் ஸ்வஸ்த க்ருஹம் க்ருஹஸ்தம் அதிதிர் தீன:
 ப்ரபும் தார்மீகம் /
 தீபம் ஸந்தமஸாகுலஸ்ச சிசினம் சீதாவ்ருதஸ் த்வம் ததா
 சேதஸ் ஸர்வபயாபஹம் வ்ரஜ ஸுகம் சம்போ:
 பதாம்போருஹம் // (சூ0)

பொ-பு:- நீர்ப் பெருக்கால் ஈர்க்கப்பட்டவன் கரையையும், வழிச்செல்வோன் களைப்பினால் மர நிழலையும், மழைக்குப் பயந்தவன் பாதுகாப்பான வீட்டையும், அதிதியானவன் இல்வாழ்வானையும், தரித்திரன் தர்மவானான தனவானையும், அடர்ந்த இருளால் வருந்தியவன் விளக்கையும், குளிரால் வருந்தியவன் தீயையும் (எங்ஙனம் தேடி) அடைகின்றானோ அங்ஙனமே என் மனமே, நீயும் பயமனைத்தையும் போக்குவதும் பரமசுகந் தருவதுமான சம்புவின் பாத தாமரைகளைச் சென்றடைவாயாக.

அங்கோலம் நிஜபீஜ ஸந்ததிர் அயஸ்காந்தோபலம்
 ஸூசிகா
 ஸாத்வீ நைஜவிபும் லதா க்ஷிதிருஹம் ஸிந்துஸ்
 ஸரித்வல்பம் /
 ப்ராப்தோதீஹ யதா ததா பசுபதே: பாதாரவிந்தத்வயம்
 சேதோ வருத்திர் உபேத்ய திஷ்டதி ஸதா ஸா பக்திர்
 இத்யுச்யதே // (சூக)

பொ-பு:- தனது விதைகளின் தொகுதி அழிஞ்சில் மரத்தையும், ஊசியானது இரும்புக் காந்தக் கல்லையும், கற்புடையாள் தன் கணவனையும், கொடியானது மரத்தையும், நதி கடலையும், இங்கு எவ்வாறு சென்றடையுமோ அவ்வாறே மன முயற்சியானது, எப்போதும் பசுபதியின் திருவடியிணைமலரைச் சென்றடைந்திருக்குமாயின் அதுவே பக்தியென்று கூறப்படுகின்றது.

வாடினோன் நிழலை, வள்ளலை வறியோன்,
 மழையுளோன் மனையினை, மூழ்கல்
 கூடினோன் கரையைக், குளிருளோன் தீயைக்,
 குடும்பியை விருந்(து). அந்த காரம்
 மூடினோன் ஒளியைச் சாரும் மறையே
 மும்மலப் பிணர்யுடை நெஞ்சே!
 தேடிமா லயனுந் தெரிவருஞ் சிவன்ருள்
 சேவிநீ திவ்விய மருந்தே.

(60)

கு-பு : மழையுளோன் - மழையுள் அகப்பட்டோன்.
 மூழ்கல் கூடினோன் - நீரில் மூழ்க நேர்ந்தவன்.
 குடும்பி - குடும்பஸ்தன், இவ்வாழ்வான்.
 அந்தகாரம் - இருள்.

சொந்தவிதைத் தொகுதியவை அழிஞ்சில் சேர்தல்,
 சூசியது காந்தத்திற் றொடர்புற் றென்றல்,
 பந்தமனைக் கற்புடையாள் பதியைப் பற்றல்,
 பல்குகொடி கொழுகொம்பைப் பற்றி யேறல்,
 சிந்துதனைச் செழுநதிகள் சேர்தல் போன்றே
 சித்தத்தைச் சிவன்பாலே சேர்த்திச், சேரா
 ஐந்தவிய அத்துவித அறிவுற் றுழ்ந்தால்
 அதுபத்தி என்றறைவர் அணைந்தோர் தாமே. (61)

கு-பு : சூசி - ஊசி. சிந்து - கடல்.
 சேரா ஐந்து அவிய - அடங்காத ஐம்புலனும் அடங்க.
 அறைவர் - கூறுவர்.

ஆனந்தாஸ்ருபிர் ஆதனோதி புலகம் நைர்மல்யதஸ் சாதனம்
வாசா சங்கமுகே ஸ்திதைஸ் ச ஜடராபூர்த்திம்

சரித்ராம்ருதை: |

ருத்ராக்ஷர் பஸிதேன தேவ வபுஷோ ரக்ஷாம் பவத்பாவனா-
பர்யங்கே வினிவேஸ்ய பக்திஜனனீ பக்தார்ப்பகம் ரக்ஷதி ||

பொ-பு:- தேவனே, பக்தியாகிய தாயானவள் பக்த
னாகிய குழந்தையை உனது தியானமாகிய கட்டிலிற் படுக்க
வைத்துப் பாதுகாக்கின்றாள். ஆனந்தக் கண்ணீராற் புள
கத்தையும், மனத்தாய்மையினால் ஆடையையும், உபதேச
வாக்காகிய சங்கின் முகத்திலிருக்கும் (உன்) சரிதையாகிய
பாலினால் வயிறு நிரப்புதலையும், உருத்திராக்ஷங்களினாலும்
விபூதியினாலும் உடலுக்குக் காவலையும் செய்கின்றாள்.

மார்க்கா வர்த்தித பாதுகா பசுபதேர் அங்கஸ்ய

கூர்ச்சாயதே

கண்டுஷாம்பு நிஷேசனம் புரரிபோர் திவ்யாபிஷேகாயதே/
கிஞ்சித் பக்ஷித மாம்ஸ சேஷ கபளம் நவ்யோபஹாராயதே
பக்தி: கிம் ந கரோத்யஹோ வனசரோ

பக்தாவதம்ஸாயதே || (கூரு)

பொ-பு:- பலகாலும் வழிநடந்த செருப்பானது, பசு
பதியின் திருமேனிக்குக் கூர்ச்சமாகிறது. வாய் நிறைந்த
நீரால் நனைப்பது, புராரிக்குத் திவ்விய அபிஷேகமாகிறது.
சிறிது உட்கொண்டு எஞ்சிய மாமிச கவளம், புதிய
நைவேத்தியமாகிறது. வேடுவன் பக்தசிகாமணியாகிறான்.
ஆகா! பக்தி எதைத்தான் செய்யமாட்டாது?

ஆனந்தக் கண்ணீராற் புளக மாக்கி

அகத்தாய்மை ஆடையணிந் தருஞ்சொற் சங்கால்
ஊனந்தீர் உன்சரிதை அழுது மூட்டி,

ஒண்ணீறக் கணிந்துடலின் காப்பு மோம்பி,
ஞானந்தா மும்நினது நினைவாம் நல்ல

ஞானருடுந் தொட்டிலிற்கண் வளர நல்கி,
வானந்த மில்பத்தி மாதா வாய்த்த

மைந்தனெனும் பத்தனைத்தான் வளர்ப்பா ளன்றே.

கு-பு : ஒன் றீறு அக்கு அணிந்து - ஒளியுடைய திருநீறும்
உருத்திராக்கமும் அணிந்து.

காப்பு - காவல், இரட்சை. ஞான்று - தொங்கி.

கண் வளர - வித்திரை செய்ய.

கானுழை செருப்பாங் கூர்ச்சங்

கண்ணுதற் குமிழ்நீர் வேணிக்

கானுழை தீர்த்தம்; ஊட்டக்

கரைமொழி இருக்காம்; எச்சில்

ஊனுகர் அமுதாம்; பத்திக்

கெதைச்செய ஒண்ணு தம்மா!

கானவன் சிரேட்ட பத்த

னாகின்றான் காபா லிக்கே.

(63)

கு-பு : கான் நுழை செருப்பு கண்ணுதற்கு கூர்ச்சம் ஆம் -
காட்டு வழியில் நடந்த செருப்பு சிவபிரானுக்குத் (தலையிலணி
யும்) தர்ப்பைக் கூர்ச்சமாகும்.

உமிழ் நீர் - (வாயினால்) உமிழப்பட்ட தண்ணீர்.

வேணிக் கான் நுழை தீர்த்தம் - சடைக் காட்டுள் நுழைந்த
கங்கா தீர்த்தமாகும்.

ஊட்ட கரை மொழி இருக்கு ஆம் - உண்பிப்பதற்காகச்
சொல்லுகின்ற சொற்கள் இருக்குவேத மந்திரமாகும்.

ஒண்ணுது - இயலாது.

கானவன் - வேடன்.

காபாலிக்கு - சிவபிரானுக்கு. சிரேட்ட - சிறந்த.

[மூலத்திலுள்ள 'கூர்ச்சாயதே' என்பதற்குப் புருவநடு
விடம் போலாகிறது என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டு.]

வக்ஷஸ் தாடனம் அந்தக்ஸ்ய கடினாபஸ்மார ஸம்மர்த்தனம்
பூப்ருத் பர்யடனம் நமத்ஸூர சிர: கோடர ஸங்கர்ஷணம் |
கர்மேதம் ப்ருதுஸ்ய தாவக பதத்வந்த்வஸ்ய கிம்

வேசிதம்

மச்சேதோ மணிபாது கா விஹானம் சம்போ ஸதாங்கீகுரு ||

பொ-பு:- இயமனது மார்பில் உதைத்தலும், கடின
மான அபஸ்மாரமென்னும் அஞ்ஞானத்தை [முயலகளை]
நெரித்தலும், (கயிலையென்னும்) மலையில் உலாவுதலும்,
(விழுந்து) வணங்குகின்ற தேவர்களின் தலைகளிலுள்ள கிரீ
டங்களில் உரோஞ்சுதலும் ஆகிய இவைகள், உன்னுடைய
மென்மையான திருவடிகளுக்கு ஏற்ற செயல்களா? ஆத
லால், சம்புவே, என் மனமாகிய இரத்தின பாதுகைகளை
யணிந்து சஞ்சரித்தலை எப்போதும் ஏற்றருள்வாயாக.

வக்ஷஸ் தாடன சங்கயா விசனிதோ வைவஸ்வதோ நிர்ஜரா:
கோடரோஜ்வல ரத்னதீப கனிகா நீராஜனம் குர்வதே |
த்ருஷ்ட்வா முக்திவதாஸ் தனோதி நிப்ருதாஸ்லேஷம்

பவானீபதே

யச்சேதஸ் தவ பாதபத்மபஜனம் தஸ்யேஹ கிம் துர்லபம்||

பொ-பு:- அம்பிகாபதியே, எவனுடைய மனமானது,
உனது மலரடிகளை வழிபடுகிறதோ அவனைக் கண்டு,
யமன் (முன்போல் உன்பாதம்) மார்பில் உதைக்குமென்
னும் பயத்தினால் அகன்றோடுகின்றான். தேவர்கள் (தங்
கள்) முடிகளில் ஒளிகாலும் இரத்தினங்களாகிய தீபங்
களின் அரும்புகளால் (அவனுக்கு) ஆலாத்தி யெடுக்கின்றார்
கள். [முடியணிந்த தலை தாழ்த்தி அவனை வணங்கி வர
வேற்கிறார்கள்.] முத்தியென்னும் பெண் (அவனை) இறுகத்
தழுவிக்கொள்ளுகிறாள். அவனுக்கு இவ்வுலகில் எதுதான்
பெறுதற்கரிது?

முடித்திடுமந் தகன்முடிய உதைக்க, மூர்க்க
முயலகளை முதுகுழக்க, முதல்வா! வெற்பில்
நடித்தருள, வணங்குகின்ற நாகர் சென்னி
நண்ணுமுடி மணியுறுத்த நலியும்; உன்றன்
அடித்தளிர்க் கடினவினைக் கமையா தையா;
அடியன்மன மணிச்செருப்பை அணிந்து கோடி;
பிடித்தளவாம் இடைச்சியொடும் பிறங்கும் வேதப்
பெருஞ்சிரத்துப் புறவாட்டைப் பிடிக்குங் கோனே!

கு-பு: அந்தகன் முடிய - யமன் முடிவடையுமாறு.

நாகர் சென்னி - தேவர்களின் தலை. வெற்பில் - மலையில்.

அடித் தளிர் - திருவடிகளாகிய தளிர்கள்.

அணிந்து கோடி - அணிந்து கொள்வாயாக

இடைச்சி - 1 இடைப்பெண். 2. இடைபாயுடையவள்.

ஆட்டைப் பிடிக்கும் கோன் - நடனத்தைக் கைக்கொள்ளும்
தலைவனே. வேதப் பெருஞ்சிரம் - உபநிடதம். புறவு - காடு.

இடைச்சியொடும் புறவு ஆட்டைப் பிடிக்கும் கோன் என்
பதில், இடைக்குலப் பெண்ணோடு முல்லை நிலத்தில் ஆட்டு மந்
தையைப் பற்றிக்கொள்ளும் இடையன் என வேறுமொரு
பொருள் தொனித்தல் காண்க.

உத்தம! நின் பதாம்புயத்தில் எவர்தா முள்ளத்
துறுதியொடு பணிவரவர்க் கரிதொன் றுண்டோ?
அத்த! நின தடியுதையாம் அச்சத் தாலே
அந்தகனும் அகன்றிடுவன்; அவரைத் தேவர்
தத்தமுடி ஒளிதயங்கு மணித்தீ பத்தால்
தாழ்ந்துநீரா சனமெடுப்பர்; தகுதி கண்டே
முத்திமகள் மகிழ்ந்தவரை முயங்கி மூவா
முதலின்பத் திருத்திடுமே; முதல்வி பாகா! (65)

கு-பு: பத அம்புயம் - திருவடித் தாமரை.

அந்தகன் - யமன். நீராசனம் - ஆலாத்தி.

மணித் தீபம் - இரத்தின தீபம், தீபம் போன்ற இரத்
தினம். முயங்கி - தழுவி.

கரீடார்த்தம் ஸ்ருஜஸி ப்ரபஞ்சம் அகிலம் கரீடாம்ருகாஸ்
 தே ஜனா:
 யத்கர்மாசரிதம் மயா பவத: ப்ரீத்யை பவத்யேவ தத் |
 சம்போ ஸ்வஸ்ய குதூஹஸ்ய கரணம் மச்சேஷ்டிதம்
 நிஸ்சிதம்
 தஸ்மான் மாமக ரக்ஷணம் பசுபதே கர்த்தவ்யம் ஏவ
 த்வயா || (கூகூ)

பொ-பு:- சம்புவே, விளையாட்டிற்காகப் பிரபஞ்சம்
 முழுவதையும் படைக்கின்றாய். ஜனங்கள் உனக்கு விளையாட்டு
 மிருகங்களாவர். என்னால் எச்செயல் செய்யப்படி
 னும் அது உன் பிரீதிக்குரியதாகிறது. எனது செயல் நிச்சயமாக
 உனது மகிழ்ச்சிக்குக் கருவியாகிறது. ஆகையினால், பசுபதியே,
 என்னைக் காத்தல் உன்றாற் செயற்பாலதே.

பகுவித பரீதோஷ பாஷ்பபூர-
 ஸ்புட புளகாங்கித சாருபோகபூமீம் |
 சிரபத பலகாங்கி ஸேவ்யமானாம்
 பரம ஸதாசிவ பாவனாம் ப்ரபத்யே || (கூஎ)

பொ-பு:- பலவிதமான ஆனந்தக் கண்ணீர்ப் பெருக்குக்கும்,
 வெளிப்படையான மெய்மயிர்ச் சிலிர்ப்புக்கும் அழகிய அநுபோகத்
 தானமாயுள்ளதும், நித்தியபதமான பயனை [முத்தியை] விரும்புவோரால்
 அடையப்படுவதுமான உயரிய சதாசிவ பாவனையை நான் சரணடைகின்றேன்.

அச்சுதனே அரனேநீ வினையாட் டாக
 அளித்தியுல(கு); அனைத்துயிரும் ஆட்டும் பாவை;
 இச்சையுளேன் செயலிழுக்காம் எனினும் எந்தைக்
 கினியனவே; பிழைதாமும் இறைவா நீதான்
 மெச்சவுள வேடிக்கை வினையாம்; அஃதால்
 மேலவனே எனக்காத்தல் மிகவுன் பாரம்;
 நச்சிமிக வளர்த்தமரம் நலிவு செய்யும்
 நச்சுமர மெனினுமழி யாரே நல்லோர். (66)

கு-பு: அளித்தி - கொடுக்கின்றாய், படைக்கின்றாய்.

ஆட்டும் பாவை - (உன்னால்) ஆட்டப்படுகின்ற சூத்திரப் பாவைகள்.

இழுக்கு - குற்றமுடையது.

மெச்சுஉள - பாராட்டுதற்குரிய.

அஃதால் - அதனால்.

நச்சி - விரும்பி.

மெய்தா னரும்ப வெகுமகிழ் வால்விழி நீர்மிகவே
 செய்தாள் சுகநிலை சேரிட மாய்முத்தி தேடுநரால்
 கைதா னொழிவின்றிச் சேவிப்ப தாய்நல்ல கைவல்யமாய்ப்
 பொய்தான் தவிர்ந்த சிவபா வனப்புக்ல் புக்கனனே. (67)

கு-பு: மெய் அரும்ப - புளகம்கொள்ள.

தேடுநர் - தேடுபவர்கள்.

சிவ பாவனப் புக்ல் - சிவபாவனையாகிய புக்லிடம்.

'விழிநீர் மிகவே செய்து ஆள் சுகநிலை சேர் இடம்.'

அமித முதம்ருதம் முஹூர் துஹந்தீம்
 விமல பவத்பதகோஷ்டம் ஆவஸந்தீம் /
 ஸதய பசுபதே ஸபுண்யபாகாம்
 மம பரிபாலய பக்திதேனும் ஏகாம் //

(கூஅ)

பொ-பு:- தயையுடைய பசுபதியே, அளவற்ற
 மகிழ்ச்சியென்னும் பாலை அடிக்கடி கறப்பதும், உனது
 தூய திருவடியாகிய தொழுவத்தில் வசிப்பதும், சிறந்த
 புண்ணியத்தின் பெறுபேறாயுள்ளதுமான எனது பக்தியென்
 னும் ஒரே பசுவைப் பாதுகாத்தருளுவாயாக.

ஜடதா பசுதா கலங்கிதா
 குடிலசரத்வஞ்ச நாஸ்தி மயி தேவ /
 அஸ்தி யதி ராஜமௌலே
 பவதாபரணஸ்ய நாஸ்தி கிம் பாத்தரம் //

(கூகூ)

பொ-பு:- தேவனே, மூடத்தனமும் [நீர்மயமாயிருத்
 தலும்], மிருகத்தனமும் [விவேகமின்மையும்], களங்க
 முடைமையும், வளைவோடு திரிதலும் (சந்திரனிடம் இருப்
 பதுபோல்) என்னிடத்தில் இல்லையே! (இக்குற்றங்கள்)
 என்னிடத்தில் இருக்குமானால், சந்திரசேகரனே, நான்
 உனது ஆபரணமாதற்குப் பாத்திரனாகேனே?

அமிதமாய் மகிழ்வாம் பாலை
 அடிக்கடி கறப்ப தத்த
 அமலநின் னடிக்கோட் டத்தே
 ஆத்தது புண்ய பாகம்
 அமைவதென் பத்தி யாய
 பசுவிதொன் றுன்ம நாத
 சமைவுறு தயையி னேடும்
 சதாசிவ அதனைக் காத்தி.

(68)

கு-பு - அமிதமாய் - அளவற்றதாய். கறப்பது + அத்த.
 நின் அடிக் கோட்டம் - உனது திருவடியாகிய பசுத் தொழு
 வம்.

ஆத்தது - கட்டியது.

காத்தி - காப்பாற்று.

மடமையே விலங்குத் தன்மை
 மறுவொடு குடில மார்க்கம்
 அடையவே தேய்த லான
 அருங்குறை சிறிது மில்லேன்;
 உடையனேல் உரகந் திங்கள்
 ஒருங்கணி பரனுன் மேனி
 அடைவதாம் அணியா கேளே?
 அமலனே! அரனே! ஐயா!

(69)

கு-பு : குடில மார்க்கம் - வளைவான வழி.

உரகம் - பாம்பு.

மறு - களங்கம்.

‘(யான்) குறையுடையனேல் உரகத்தையுந் திங்களையும்
 ஒருங்கேயணியும் பரனாகிய உன் மேனியை அடைவதாகிய
 அணியாகேளே?’

அரஹஸி ரஹஸி ஸ்வதந்த்ரபுத்யா

* வரிவஸிதும் ஸுலப: ப்ரஸன்னமூர்த்தி: |

அகணீத பலதாயக: ப்ரபுர் மே

ஜகததிகோ ஹ்ருதி ராஜசேகரோஸ்தி // (எ௦)

பொ-பு:- அருளுருவினனும், எண்ணற்ற பேறுகளை ஈபவனும், ஆற்றல் வாய்ந்தவனும், உலகங்களின் மேலான வனுமான சந்திரசேகரன் [ராஜசேகரன்—சக்கரவர்த்தி] என் மனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றான். (இதனால்) என் புறத்திலும் அகத்திலும், என் வசமான புத்தியால் பணிபுரிய எளிதிற் பெறப்படுபவன் ஆகின்றான்.

ஆருட பக்திகுணகுஞ்சித பாவசாப-

யுக்தை: சிவஸ்மரண பாணகணைர் அமோகை: |

நிர்ஜித்ய கில்பிஷரிபூன் விஜயீ ஸுதீந்த்ர:

ஸானந்தம் ஆவஹதி ஸுஸ்திரராஜலக்ஷ்மீம் // (எக)

பொ-பு:- அறிஞருட் சிறந்தவன், பக்தியாகிய நானேற்றி வளைக்கப்பட்ட புத்தியென்னும் வில்லில் தொடுக்கப்பட்டவையும் வீணாகாதவையுமான சிவத்தியானமென்னும் அம்புத் தொகுதிகளால் பாவங்களென்னும் பகைவரை வென்று, வெற்றியாளனாய், நிலையான பேரரசனான சிவபிரானுடைய (சாரூப்பிய) லக்ஷ்மியை மகிழ்வுடனே பெறுகின்றான்.

* பா. பே: பரிவஸிதும் ஸுலப:

எண்ணில்நற் பயன்கண் கூடாய்
 எளிவந்தே யருளு மீசன்
 விண்ணிலம் பிலத்தின் மேலோன்
 விளங்குவெண் பிறையோன் தானே
 கண்ணிலங் கெளியா யென்னுட்
 கருத்திலந் தரங்க மாக
 அண்ணினன் எளிதன் னோனை
 அருச்சிப்பே னலைதல் விட்டே.

(70)

கு-பு : கண்கூடாய் - பிரத்தியட்சமாய்.

பிலம் - பாதாளம்.

விண் + ிலம் பிலத்தின் மேலோன் - சுவர்க்க மத்திய
 பாதாளலோகங்களின் மேலானவன்.

அண்ணினன் - சார்ந்தான்.

பத்திநாண் ஏறத் தாமும்
 ஞானமாம் பார விற்கொள்
 பத்தனே, சிவத்தி யானப்
 பகழியாற் பகைபா வத்தின்
 கொத்தரு வாகை சூடிக்
 கூர்மதி மாறாய் நித்த
 முத்தியாந் திருவை நாளும்
 முயங்கிவீற் றிருக்கும் மாதோ.

(71)

கு-பு : தாமும் - வளையும். பகழி - அம்பு.

கொத்து அரு - கூட்டங்களை அறுத்து.

மதிமான் - புத்திசாலி. முயங்கி - அனுபவித்து.

த்யானஞ்ஜீனன ஸமவேக்ஷய தம: ப்ரதேசம்
 பித்வா மஹாபலிபிர் ஈஸ்வர நாமமந்த்ரை: |
 திவ்யாஸ்ரீதம் புஜகபூஷணம் உத்வஹந்தி
 யே பாதபத்மம் இஹ தே சிவ தே க்ருதார்த்தா: || (௭௨)

பொ-பு:- சிவனே! எவர்கள் தியானமாகிய மையி
 னால் நன்கு பார்த்தறிந்து, சிவநாம மந்திரங்களாகிய
 சிறந்த பலியினால் (புதையலை மறைத்திருக்கும்) அஞ்ஞான
 மாகிய இருட் பிரதேசத்தைப் பிளந்து, தேவர்களால்
 அடையப்பட்டதும் பாம்பாபரணமுடையதுமான உனது
 திருவடித் தாமரையென்னும் நிதியத்தை இம்மையிலேயே
 எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களே பிறவிப் பயன்
 பெற்றவராவர்.

பூதாரதாம் உதவஹத் யதபேக்ஷயா ஸ்ரீ-
 பூதார ஏவ கிமத: ஸுமதே லபஸ்வ |
 கேதாரம் ஆகஸிதமுக்தி மஹௌஷதீனம்
 பாதார விந்த பஜனம் பரமேஸ்வரஸ்ய || (௭௩)

பொ-பு:- நல்ல புத்தியே, விரும்பப்பட்ட (நால்
 வகை) முத்தியாகிய சிறந்த மூலிகைகளுக்கு விளைநிலமான
 பரமேசுவரனுடைய திருவடிமலர்ச் சேவையைப் பெறுவா
 யாக. ஸ்ரீதேவி பூதேவி நாயகனான திருமாலே அந்தச்
 சேவையைப் பெறும் விருப்பத்தாற் பன்றி வடிவத்தை
 எடுத்தாரே! (அதன் மகிமையைக் காட்ட) இதைவிட
 வேறு யாதுளது?

பாவித்த லாமஞ் சனம்பார்த்து மந்திர பராயணமாங்
கூவீத் தரும்பலி கொண்டிருள் கொன்று குறட்படையோய்
தேவத்தர் சூழமுன் சேடர்கொள் பாதப் பதுமநிதி
சேவித்துற் றூர்செய்வ செய்துபெற் றூர்சந்திர சேகரனே.

கு-பு : பாவித்தல் - சிவபாவனை செய்தல்.

குறட்படையோய் - பூதகணநாதனே.

தேவத்தர் - தேவர்கள்.

சேடர்கொள் - 1. நாகங்களை ஆபரணமாகக் கொண்ட
[பாதங்கள்]. 2. நாகங்களாற் பற்றிக்கொள்ளப்பட்ட
பிடுக்கின்ற [நிதி]. செய்வ - செய்ய வேண்டியவை.

‘உன் பாதப் பதுமநிதியைச் சேவித்து உற்றவரே செய்வ
செய்து (பயன்) பெற்றோர்’ (ஆவர்).

ஏனம தானான் யாதை

எய்துவான் புவிபூ மாதர்

கோனவன் அதனைக் கொள்ளக்

குறித்திநன் மனமே; கூறின்

தேனமு துவார்க்கும் வீடாஞ்

சிறந்தமு லிகைசேர் செய்யாம்

வானவன் மலர்த்தாள் பூண்டு

வழுத்திடும் பேரு மஃதே.

(73)

கு-பு :- ஏனம் - பன்றி. எய்துவான் - பெறுவதற்கு.

புவி பூமாதர்கோன் - புவி மாத பூமாத ஆகிய இருவார்க்கும்
தலைவனாகிய சிருமால்.

குறித்தி - கருதுவாயாக. செய்கும் - வயலாகிய.

“நன் மனமே, புவிபூ மாதர்கோன் யாதை எய்துதற்கு
ஏனம் ஆனானே அதனைக் கொள்ள நீ குறித்தி. (அதுதான்
யாதெனக்) கூறின், தேனும் அமுதும் உவர்க்கச் செய்யும்
வீடென்னும் சிறந்த மூலிகை சேர்ந்த செய்யாயிருக்கும் வானவ
னுடைய மலர்த் தானைத் (தலைக்கணியாகப்) பூண்டு வழுத்திடும்
பேறே அஃதாகும்.”

ஆசாபாசக்லேச தூர்வாஸனாதி-

பேதோத்யுக்தைத் திவ்யகந்தைத் அமந்தை: |

ஆசாசாமகஸ்ய பாதாரவிந்தம்

சேத: பேமம வாஸிதாம் மே தனோது //

(எச)

பொ-பு:- திகம்பரனான சிவபிரானது பாத தர்மரையானது, ஆசாபாசமும் கிலேசமுமாகிய தீவினைப் பயன் முதலியவற்றை [தீநாற்றம் முதலியவற்றை] நீக்க முயன்றவையும் அதிகமானவையுமான திவ்விய நறுமணங்களினால் எனது மனமெனும் பெட்டியை நறுமண மூட்டப்பட்டதாக்குக.

கஸ்யாணினம் ஸரஸசித்ரகதிம் ஸவேகம்

ஸர்வேங்கிதஜ்ஞம் அனகம் த்ருவலக்ஷணாயம் |

சேதஸ்துரங்கம் அதிருஹ்ய சர ஸ்மராரே

நேத: ஸமஸ்தஜகதாம் வ்ருஷபாதிரூட //

(எரு)

பொ-பு:- மன்மதனை அழித்தவனே, அனைத்துலகுக்கும் நாயகனே, இடபாருடனே, மங்களமுடையதும், விருப்பத்தோடு கூடிய பலவித கதிகளை [நடைகளை] யுடையதும், வேகமுடையதும், எல்லோருடைய குறிப்பையும் அறியக்கூடியதும், குற்றமற்றதும், நிலையான (சாமுத்திரிகா) லக்ஷணங்களுடையதுமான (என்) மனக் குதிரையில் ஏறியிருந்து உலாவுவாயாக.

ஆசைபா சங்க ளாலாம்
 அருந்துயர் முடையாந் தீய
 வாசனை நீக்கி நின்றே
 வரம்பில்நன் மணங்க ளாலே
 ஆசையா டையனா மத்தன்
 பதாம்புயம் அளிய னுள்ளத்
 தேசனை பேழை சேர்ந்து
 மணந்திகழ் விக்க மாதோ.

(74)

கு-பு : முடை - தீ நாற்றம். ஆசை - திசை.

ஆசையாடையன் - திக்குகளை ஆடையாயுடையவன். (திகம் பரன் என்னும் பெயரும் இப்பொருளுடையதே.)

அளியன் உள்ளம் - அன்பனாகிய எனது மனம்.

உள்ளப் பேழை தேச அனை பேழை எனக் கூட்டுக.

'மாது ஓ' அசை.

தூயது கதிக ளோடு
 சோபனந் துரிதங் கொண்ட
 தேயவன் குறிப்பிற் செல்வ
 திழிவிலா விலக்க ணத்த
 தாயவென் னகமா வேறி
 உலவுதி யநங்கற் காய்ந்த
 நாயகா வுலகுக் கீசா!
 நரையெரு தூரும் பாகா!

(75)

கு-பு : கதிகள் - குதிரையின் ஐவகையான நடைகள்.

ஏயவன் குறிப்பிற் செல்வது - பாகனாய் இயைந்தவனது மனக் குறிப்பின்படி செல்லும் இயல்பினது.

என்அக மா ஏறி - எனது மனமாகிய குதிரையில் ஏறி யமர்ந்து.)

பக்திர் மஹேசபதபுஷ்கரம் ஆவஸந்தீ
 காதம்பினீவ குருதே பரிதோஷவர்ஷம் |
 ஸம்பூரிதோ பவதி யஸ்ய மனஸ்தடாகஸ்
 தஜ்ஜன்மஸஸ்யம் அகிலம் ஸபலஞ்ச நான்யத் || (எகூ)

பொ-பு:- பக்தியானது சிவபதமாகிய ஆகாயத்தில்
 தங்கியிருந்துகொண்டு மேகக் கூட்டம்போல் ஆனந்தமா
 கிய மழையைப் பொழிகின்றது. எவனது மனமாகிய
 தடாகம் (அந்த நீரால்) நிறைவடைகின்றதோ, அவ
 னுடைய பிறவியாகிய பயிர் முற்றாகப் பயனுடையதாகும்.
 மற்றையது அன்று.

[பிறருடைய ஜன்மம் அவ்வாறு பயனடையாது.]

புத்தி: ஸ்திரா பவிதும் ஈஸ்வரபாதபத்ம-
 ஸக்தா வதூர் விரஹினீவ ஸதா ஸ்மரந்தீ |
 ஸத்பாவனா ஸ்மரண தர்சன கீர்த்தனாதி
 ஸம்மோஹிதேவ சிவமந்த்ர ஜபேன விந்தே || (எஎ)

பொ-பு:- இறைவனே! (கணவனிற்) பிரிவுடைய
 பெண்போல உன் திருவடி மலரிற் பற்றியதும் (அதையே)
 என்றும் நினைப்பதுமாகிய (எனது) புத்தியானது, சிவமந்
 திர ஜபத்தால் மயங்கியது போலாகி, நிலைத்திருக்கும்
 பொருட்டுத் (திருவடி மலரை) தியானித்தல் நினைத்தல்
 காண்டல் புகழ்தல் முதலியவற்றை ஆராய்கிறது.

பத்திதான் பரமன் பாதப்
 பரவெளிப் படிந்து காரை
 ஒத்தாய் ஒளிரா னந்த
 மழையினை ஒழுக்கும்; யார்தம்
 சித்தமாந் தடத்தந் நீரைச்
 சேமிப்பர், அவர்தஞ் சென்மப்
 பத்தியார் பயிரே முற்றும்
 பயன்தரும்; பிறர்க்கின் றுமே.

(76)

கு-பு: காரை ஒத்ததாய் - மேகம் போன்றதாய்.

பத்தி ஆர் சென்மப் பயிர் - வரிசையாய் அமைந்த பிறவி
 யாகிய பயிர்.

பிறர்க்கு இன்று ஆம் - மற்றையோர்க்கு (பயன் தருதல்)
 இல்லையாகும்.

தலைவனைத் தணந்தாள் போலத்
 தலைவநின் சரணப் போதை
 உலைவறத் தினமும் பற்றி
 உள்ளுமென் னுளம்நின் நாமத்
 தலைமைசேர் செபத்தால் மோகஞ்
 சார்ந்ததாய் நினைக்கண் டேத்தல்
 நிலையுறு தியானம் நீடு
 நினைதல்தாம் விரும்பா நிற்கும்.

(77)

கு-பு: தணந்தாள் - பிரிந்தவள்.

சரணப்போது - திருவடி மலர்.

உள்ளும் - நினைக்கின்ற.

ஏத்தல் - துதித்தல்.

விரும்பாநிற்கும் - விரும்பும்.

ஸதுபசார விதிஷ்வனுபோதிதாம்
 ஸவினயாம் ஸஹ்ருதம் ஸமுபாஸ்ரிதாம் |
 மம ஸமுத்தர புத்திம் இமாம் ப்ரபோ
 வரகுணேன நவோடவதாம் இவ ||

(௭௮)

பொ-பு:- பிரபுவே! நல்லுபசாரச் செயல்களிற் பயிற்
 றப்பட்டதும், பணிவுடையதும், நன்மனமுடையவனைச்
 சேர்ந்திருப்பதுமாகிய என்னுடைய இந்தப் புத்தியை நற்
 குண உபதேசத்தாலே, புதிதாய் மணம்புரிந்த பெண்ணைப்
 போல மேம்படச் செய்வாயாக.

நித்யம் யோகிமனஸ்ஸரோஜதள ஸஞ்சாரக்ஷமஸ்

த்வத்க்ரம:

சம்போ தேன கதம் கடோர யமராட்வக்ஷ:கவாடக்ஷதி: |
 அத்யந்தம் ம்ருதுலம் த்வதங்க்ரியுகலம் ஹா மே மனஸ்

சிந்தயத்-

யேதல் லோசன கோசரம் குரு விபோ ஹஸ்தேன

ஸம்வாஹயே || (௭௯)

பொ-பு:- சம்புவே! நித்தியமும் யோகியரின் மன
 மாகிய தாமரை மலரின் இதழ்களில் (மாத்திரம்) சஞ்
 சரிக்க வல்லது உனது திருவடி வைப்பு. (அத்துணை மென்
 மையான) அதனால் எப்படித்தான் கடினமான யமனது
 மார்புக் கதவு பிளக்கப்பட்டதோ? ஆ! மிகமிக மென்
 மையான உன் அடியிணையை என் மனம் நினைத்துக்
 கொண்டேயிருக்கின்றது. வியாபகனே! அவ்வடியிணையை
 என் கண்களுக்குப் புலப்படுத்து. அதனைக் கையினால் வருடி
 விடுகிறேன்.

இல்லவ ளியற்கை யெல்லாம்
 பயின்றுநற் பண்பு மேய்ந்து
 நல்லவ! நின்றாள் நாடும்
 நாயினேன் மனமாம் நங்கை
 நல்லவ ளினைநீ நாத,
 நயந்துரை உபதே சத்தால்!
 வெல்லமேம் படுப்பாய் வேட்ட
 புதுமண மகள்போல் வேட்டே. (78)

கு-பு: இல்லவள் இயற்கை - மனைவியினியல்பு.
 ஏய்ந்து - பொருந்தி.
 நின் தாள் நாடும் - உன் திருவடியை விரும்பும்.
 மேம்படுப்பாய் - மேம்படச் செய்வாயாக.
 வேட்ட - மணஞ் செய்த. வேட்டு - விரும்பி.

பரமயோ கியர்த முள்ளப்
 பதுமமேற் செலவே சான்ற
 சரணவந் தளிராற் சண்டன்
 தடவரை மருமம் போழ்ந்த
 உரமெதம் மலர்மென் றுளே
 உள்ளுவேன் வருத்த மோட
 வருடுவேன் கரத்தாற் றுளே
 வள்ளல்! நான் காணக் காட்டாய். (79)

கு-பு: சரண அம் தளிரால் - திருவடியாகிய அழகிய தளி
 ரால்.

சண்டன் - யமன்.
 தடவரை மருமம் - அகன்ற மலை போன்ற மார்பு.
 போழ்ந்த - பிளந்த. உரம் எது - வலிமை எது?

ஏஷ்யத்யேஷ ஜனீம் மனோஸ்ய கடினம் தஸ்மின்
 நடானீதி மத்-
 ரக்ஷாயை சிரிஸீம்னி கோமல பத ந்யாஸ: புராப்யாஸீத: |
 நோ சேத் திவ்ய க்ருஹாந்தரேஷு ஸுமனஸ்தஸ்பேஷு
 வேத்யாதிஷு
 ப்ராய: ஸத்ஸு சிலாதலேஷு நடனம் சம்போ கிமர்த்தம்
 தவ || (அ௦)

பொ-பு:- சம்புவே! 'இவன் பிறவியிற் செல்வான். இவனுடைய மனம் கடினமானது. அதில் நான் சஞ்சரிக்க வேண்டும்' (என்று நீ எண்ணினமையாற் போலும்) என்னைக் காப்பதற்காக, (நான் பிறக்கும்) முன்பே (உன்) மிருதுவான திருவடிகளை வைத்தல் மலையிடங்களிற் பயிலப்பட்டது. அன்றேல், அழகிய உள் வீடுகளும், மலர்ப்படுக்கைகளும், மேடை முதலியனவும் அதிகம் இருக்கவும் (அவற்றை விட்டு) கற்பாறைகளில் நடனமாடுதல் உனக்கு ஏதற்காக?

கஞ்சித் காலம் உமாமஹேச பவத: பாதாரவிந்தார்ச்சனை:
 கஞ்சித் த்யான ஸமாதிபிஸ்ச நதிபி: கஞ்சித் கதாகர்ணனை: |
 கஞ்சித் கஞ்சித் அவேக்ஷணைஸ்ச நுதிபி: கஞ்சித் நசாம்
 ஈத்ருசீம்
 ய: ப்ராப்தோதி முதா த்வதர்ப்பித மனா ஜீவன் ஸ முக்த:
 கலு || (அ௧)

பொ-பு:- உமாமஹேசனே! சிலகாலம் உன் பாதார விந்த பூசைகளோடும், சிலகாலம் தியான சமாதிகளோடும், சிலகாலம் நமஸ்காரங்களோடும், சிலகாலம் (உன்) கதை கேட்பதோடும், சிலகாலம் தரிசனங்களோடும், சிலகாலம் தோத்திரங்களோடும் கூடியவனாயும், மகிழ்ச்சியால் உன்னிடம் அர்ப்பித்த மனமுடையவனாயுமிருக்கும் இத்தகைய நிலையை எவனெருவன் அடைவானோ, அவனே ஜீவன்முக்தனாகிறான்.

“செல்லுமிவன் சென்னவழி; இவன்றன் சிந்தை
செல்லரிய கடினம்; இவன் சிந்தை வாய்நாம்
செல்லவுளம் இவற்காப்பான்” எனவே சிந்தை
செய்துகொலுன் திருவடியான பிறக்கு முன்னே
கல்வரையிற் பயிற்றினைநீ? கடவுள், அன்றேல்
கவின்மனைகள் வேதிகைகள் கமழ்பூ வாதி
நல்லுறையுள் பலவிருப்ப, நாத! நீயுன்
நடனமெலாம் நளிர்வரையில் நடித்த தென்னே?

கு-பு: செல்லரிய - செல்லுதற்கரிய.

சிந்தைவாய் - மனத்தில்.

செல்ல உளம் - செல்லுதற்கு இருக்கிறோம்.

இவற் காப்பான் - இவனைக் காப்பதற்காக.

வரை - மலை.

கடவுளே, 'இவன் சன்னவழியிற் செல்லும்; இவனது
சிந்தை செயற்கரிய கடினமானது; நாம் இவனைக் காக்க இவன்
சிந்தையிற் செல்ல உளம்' என நீ சிந்தை செய்தோ யான்
பிறக்கு முன்னே உன் திருவடியைக் கல்வரையிற் பயிற்றினை?

சிலகாலம் சிவன்றாளே அருச்சித் தேத்தல்,
சிலகாலந் தியானித்தல், சமாதி சேர்தல்,
சிலகாலம் சிவசரிதை கேட்டல், செப்பல்,
சிலகாலம் வணங்குதலாம் செயல்கள் தாமே
உலவாதே புரிந்தொழுகி உவக்கும் தன்மை
உற்றவர்யார், உரைக்கிலவர், உமையாள் பாகா!
நிலமீது வாழ்முத்தர்; நிலைபே றுற்றார்;
நீர், தான்சேர் பாலாகும் நிலைபெற் றாரே. (81)

கு-பு: சிவன் தாளே அருச்சித்து ஏத்தல் - சிவபிரானுடைய
திருவடிகளையே பூசித்துக் துதித்தல்.

செப்பல் - சொல்லுதல். உலவாது - குறையாமல்.

நீர் தான் சேர் பாலாகும் நிலை - நீரானது தான் சேர்ந்த
பாலின் இயல்பைப் பெற்று மாறிவிடும் நிலை போன்ற அத்து
வித முத்தி.

பாணத்வம் வருஷபத்வம் அர்த்தவபுஷா பார்யாத்வம்
 ஆர்யாபதே
 கோணீத்வம் ஸகிதா ம்ருதங்கவஹதா சேத்யாதி ரூபம்
 ததௌ |
 த்வத் பாதே நயனூர்ப்பணஞ்ச க்ருதவாம்ஸ்
 த்வத்தேஹபாகோ ஹரி:
 பூஜ்யாத் பூஜ்யதர: ஸ ஏவ ஹி நசேத் கோவா
 ததன்யோதிக: || (அஉ)

V
 பொ-பு:- அம்பிகாபதியே, திருமால், உனக்குப்
 பாணமாயிருத்தலும், இடபமாயிருத்தலும், பாதி உட
 லால் மனைவியாயிருத்தலும், பன்றியாயிருத்தலும், தோழ
 னாயிருத்தலும், மிருதங்கம் வாசிப்பவனாயிருத்தலும் என்று
 இவை முதலிய வடிவத்தை எதனால் தரித்தானோ, உன்
 திருவடியில் தன் கண்ணை அர்ப்பணஞ் செய்து உன்னுட
 லிலும் பங்கு கொண்டானோ அதனால் அந்தத் திருமாலே
 பூசிக்கத்தக்கவரிலும் மிகப் பூசிக்கத்தக்கவனாகிறான். அவ்
 வாறன்றெனில், அவனை விட மேலானவன் வேறு எவ
 னுளன்?

ஜனன ம்ருதி யுதானாம் ஸேவயா தேவதானாம்
 ந பவதி ஸுகலேச: ஸம்சயோ நாஸ்தி தத்ர |
 அஜனீம் அம்ருதரூபம் ஸாம்பம் ஈசம் பஜந்தே
 ய இஹ பரம ஸௌக்யம் தே ஹி தன்யா லபந்தே || (அங)

பொ-பு:- பிறப்பு இறப்புக்களோடு கூடிய தேவர்களை
 வழிபடுவதால் அற்ப சுகமும் ஆவதில்லை. அதிற் சந்தே
 கமே இல்லை. பிறப்பற்றவனும், இறப்பிலா உருவினனும்,
 அம்மையோடிருப்பவனுமான ஈசனை எவர்கள் இம்மையி
 லேயே சேவிக்கிறார்களோ அவர்கள் பாக்கியசாலிகளாய்ப்
 பேரின்பத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

அத்திரமாய் ஆனேரூய்த் துணைவி யாகி
 அரி, எதனால் ஏனமுமாய் அரிவை பாகா!
 மித்திரமாய் உனக்குமுழா மிழற்று வோமாய்
 மிகவெவ்வே றுருவானாள், விழிநின் றுளில்
 வைத்துனுடல் வகுத்திணைநது வாழ்ந்தான் இன்ன
 வகைகளினால் வழிபடற்காம் வானோர் தம்முள்
 உத்தமமாய் அரிவணங்க உரியான்; அன்றேல்
 உவனன்றித் தொழவுரியார் உலகில் யாரே? (82)

கு-பு: அத்திரம் - அம்பு. ஆனேறு - இடபம்.
 ஏனம் - பன்றி.

முழா மிழற்றுவோன் - மிருதங்கம் வாசிப்பவன்.

அரிவை பாகா! அரி, எதனால் உனக்கு அத்திரமாய்
 ஆனேரூய் துணைவியாய் ஏனமாய் மித்திரமாய் முழாமிழற்று
 வோமாய் மிக வெவ்வேறு உருவானானே, நின் தாளில் விழி
 வைத்து உன் உடல் வகுத்து இணைந்து வாழ்ந்தானே, இன்ன
 வகைகளினால், அரி, வழிபடற்காம் வானோர் தம்முள் உத்தம
 மாய் வணங்க உரியான். அன்றேல், உலகில் தொழவுரியார்
 அவனன்றி (வேறு) யார்?’

PROF. V. SIVASAMY
 UNIVERSITY OF JAFENA

பிறப்பிறப் புடைய தேவர்
 பெத்தர்தம் சேவை பேணி
 உறப்படு சுகமொன் றில்லை;
 ஐயமில் லிதற்கொப் பில்லான்,
 பிறப்பிறப் பில்லான், பாகம்
 பெண்ணுளான், பெரியான் சேவை
 உறப்பெறும் உறுவ ரென்றும்
 உறுவரால் ஒழியா இன்பம். (83)

கு-பு: பெத்தர் - பாசங்களாற் பந்திக்கப்பட்டவர்கள்.

ஐயம் இல் இதற்கு - இதற் சந்தேகமில்லை.

உறுவர் - 1. முனிவர், மேலானவர். 2. அடைவார்கள்.

‘பெரியானது சேவையை உறப்பெறும் உறுவோர் என்றும்
 ஒழியா இன்பம் உறுவர்.’

சிவ தவ பரிசர்யா ஸம்நிதானாய கௌர்யா
 பவ மம குணதூர்யாம் புத்தி கன்யாம் ப்ரதாஸ்யே |
 ஸகல புவன பந்தோ ஸச்சிதானந்த ஸிந்தோ
 ஸதய ஹ்ருதய கேஹே ஸர்வதா ஸம்வஸ த்வம் || (அச)

பொ-பு:- மங்களமானவனே, எல்லாவற்றையும்
 தோற்றுவிப்பவனே, அனைத்துலகுக்கும் உற்ற உறவினனே,
 சச்சிதானந்தக் கடலே, தையயுடையவனே, உமையவ
 னோடு உனக்குப் பணிபுரிதற்குப் பக்கத்தில் நின்றற்காக
 நற்குணம் நிறைந்த என் புத்தியென்னும் கன்னிகையைத்
 தருவேன். நீ (இவளை மணம் புரிந்து) என் இதயமெனும்
 மாளிகையில் எப்போதும் வாழ்ந்திருப்பாயாக.

ஜலதி மதனதக்ஷோ நைவ பாதாளபேதீ
 ந ச வனம்ருகயாயாம் நைவ லுப்த: ப்ரவீண: |
 அசன குஸுமபூஷா வஸ்த்ர முக்யாம் ஸபர்யாம்
 கதய கதம் அஹம் தே கல்ப்பயானீந்து மௌலே || (அரு)

(நான்) கடலைக் கடைய வல்லவனல்லேன். பாதா
 ளத்தைப் பிளக்கவும் மாட்டேன். காட்டு வேட்டையில்
 திறமையுள்ள வேடனுமல்லேன். (இத்தகைய) நான்,
 உணவு மலர் ஆபரணம் ஆடை ஆகியவற்றை முக்கிய
 மாகவுடைய பூசையை உனக்கு எவ்வாறு இயற்றுவேன்?
 சந்திரசேகரனே, சொல்வாயாக.

ஈச! நின் பணியை யாற்ற
 இமையமே லணங்கி னேடும்
 நேசநன் மனமாம் பெண்ணை
 நேர்ந்துளேன் உலகுக் காத்த
 நேச! சச் சிதானந் தா! மெய்
 நீதியே! நிமல மூர்த்தி!
 தாசனேன் உளமாம் இல்லில்
 தையயொடே என்றுஞ் சார்தி.

(84)

கு-பு : இமைய மேல் அணங்கு - பார்வதி.
 ஆத்த நேச - ஆப்த நண்பனே.
 உளம்ஆம் இல்லில் - இதயமாகிய கோயிலில்.
 சார்தி - சேர்ந்திருப்பாயாக.

அத்தியை மதிக்க மாட்டேன்
 அரணிய விலங்கு வேட்டை
 வித்தக னலன்பி லத்தை
 விவரஞ்செய் தேக மாட்டேன்
 அத்த! நின் பூசைக் கன்னம்
 ஆடைபூ அணிகள் தம்மைப்
 பித்தனேன் பெறலெவ் வாறோ?
 பிறையணி சடையாய் பேசாய்.

(85)

கு-பு : அத்தி - கடல்.
 மதிக்கமாட்டேன் - கடைய வல்லவனல்லேன்.
 வித்தகன் அலன் - திறமையுடையவனல்லேன்.
 பிலம் - பாதாளம். விவரம் - துவாரம்.

அத்தா! உனக்குரிய அன்னமாகும் விஷத்தையும் பூவா
 கும் சந்திரனையும் பெறுதற்காகக் கடலைக் கடையவும், உனக்கு
 ஆடையாகும் தோல்களைப் பெறுதற்காக வேட்டையாடவும்,
 உனக்கு ஆபரணங்களாகும் நாகங்களைப் பெறுதற்காகப் பாத
 லத்திற் புகவும் எனக்கு ஆற்றலில்லையே! ஆகையால், உனக்கு
 எவ்வாறு பூசை செய்வேன்? சொல்லியருள்.

பூஜாத்ரவ்ய ஸம்ருத்தயோ விரசிதா: பூஜாம் கதம்
 குர்மஹே
 பக்ஷிதவம் ந ச வா கிடித்வமபி ந ப்ராப்தம் மயா தூர்ஸபம் /
 ஜானே மஸ்தகம் அங்க்ரீபல்லவம் உமாஜானே ந
 தேஹம் னிபோ
 ந ஜ்ஞாதம் ஹி பிதாமஹேன ஹரிணா தத்வேன
 தத்ரூபிணா || (அகூ)

பொ-பு:- உமாபதியே, வியாபகனே, பூசைக்குரிய
 பொருள்களின் தொகுதிகள் சேகரிக்கப்பட்டுவிட்டன.
 (ஆயினும்) பூசையை எவ்வாறு செய்வேன். (ஏனெனில்)
 பெறுதற்கரிய (அன்னப்) பறவைத் தன்மையோ பன்றித்
 தன்மையோ என்னால் அடையப்படவில்லை. (அதனால்)
 நான் உனது திருமுடியையும் தளிர்டியையும் அறிந்தி
 லேன். (அன்னம் பன்றியாகிய) அவ்வுருவங்களைக்
 கொண்ட பிரமனாலும் விஷ்ணுவாலுங்கூட (உன்னடியும்
 முடியும்) உண்மையில் அறியப்படவில்லையே!

அசனம் கரலம் பணீ கலாபோ
 வஸனம் சர்ம ச வாஹனம் மஹோக்ஷ: |
 மம தாஸ்யஸி கிம் கிம்அஸ்தி சம்போ
 தவ பாதாம்புஜ பக்திம் ஏவ தேஹி || (அஎ)

பொ-பு:- சம்புவே! உனக்கு உணவாவது நஞ்சம்;
 ஆபரணமாயிருப்பது பாம்பு; உடையாயிருப்பது தோல்;
 வாகனமோ பெரிய எருது. (ஆகையால்,) எனக்கு எதனைத்
 தருவாய்? (உன்னிடம் எனக்கு வேண்டியது) என்னதான்
 இருக்கிறது? உன் பாதாரவிந்தங்களில் பக்தியையே தந்
 தருள்.

பூசனைப் பொருள்சேர்த் தாலும்
 பூசனை யெங்ஙன் செய்வேன்?
 ஈசனே! எகின மேனம்
 எனும்நிலை பெற்றி லேன்யான்;
 தேசனே! அயன்மால் பெற்றும்
 திருவடி சென்னி காணார்;
 தாசனைத் தரிசிப் பிப்பாய்
 தையலாள் தழுவும் பாகா!

(86)

கு-பு: எகினம் - அன்னப் பறவை. ஏனம் - பன்றி.
 எங்ஙன் - எப்படி. சென்னி - திருமுடி.

'அயனும் மாலும் எகினமும் ஏனமுமாகிய நிலைமை பெற்றும், உன் திருவடியையும் சென்னியையும் காணாதவராயினரே! உன் தாசனாகிய நான் உன்னைத் தரிசிக்கச் செய்வாயாக.'

பூசதி நீறாண் ஆலம்
 பூண்பதும் உரகம் சூழும்
 தூசமீர் தோலே ஊர்தி
 எருதுதான் தொழும்ப நேற்குத்
 தேசவென் தரக்கொண் டுள்ளாய்?
 சிவநின தடிச்செம் போதில்
 நேசமே அருள்க எம்மான்!
 நிரந்தரம் நிலவு மாறே.

(87)

கு-பு: பூசதி - பூசுகின்றாய். ஆலம் - விஷம்.
 உரகம் - பாம்பு. தூச - உடை.

தொழும்பனேற்கு - தொண்டனாகிய எனக்கு.

என் தர கொண்டுள்ளாய் - என்ன தருதற்கு வைத்திருக்கின்றாய்?

யதா க்ருதாம்போநிதி ஸேதுபந்தன:

கரஸ்த்தளாத: க்ருத பர்வதாதிப: |

பவானி தே ஸங்கித பத்மஸம்பவ:

ததா சிவார்ச்சா ஸ்தவ பாவனக்ஷம: //

(அஅ)

பொ-பு:- சிவபிரானே, (இராமன் போல்) கடலில் அணை கட்டியவனாயும், (அகஸ்தியர் போல்) கையினால் (விந்திய) மலையை அடக்கியவனாயும், பிரமனை விஞ்சியவனாயும் எப்போது நான் ஆவேனோ அப்போதுதான் (உனது) பூசனை தோத்திரம் தியானம் என்பவற்றில் வல்லவனாவேன்.

[பிரமனைப் போல் பூசிக்கவோ, அகஸ்தியர் போல் துதிக்கவோ, பிரமனிலும் மேலாகத் தியானிக்கவோ என்னால் இயலாதே!]

நதிபிர் நுதிபிஸ்த்வம் ஈச பூஜா-

விதிபிர் த்யான ஸமாதிபிர் ந துஷ்ட: |

தநுஷா முஸவேன சாஸ்மபிர் வா

வத தே ப்ரீதிகரம் ததா கரோமி //

(அக)

பொ-பு:- ஈசனே, நீ (முன்பு) வில்லினாலும், உலக்கையினாலும், கல்லினாலும் மகிழ்ந்தது போல் (எனது) நமஸ்காரங்களாலும், ஸ்துதிகளினாலும், பூசை முறைகளினாலும், தியான சமாதிகளினாலும் மகிழ்ச்சியடைந்திலையே! உனக்கு விருப்பமானதைச் சொல். அப்படியே செய்கிறேன்.

வீங்கு கடற்கணை கண்டவன் போல்விந்த வெற்படங்க
 ஓங்கு கரத்தவன் போலுந்தி மாமலர் வந்துதித்தோ
 னூங்கு சிறந்தவன் போலென் றுறுவன் உரியனன்றே
 ஈங்குன் தியானம்நற் றோத்திரம் பூசை இயற்றுதற்கே. (88)

கு-பு : கடற்கு அணை கண்டவன் - இராமன்.

விந்த வெற்பு அடங்க ஓங்கு கரத்தவன் - விந்தமலை அடங்கு
 மாறு உயர்த்திய கையினையுடைய அகஸ்தியர்.

உந்தி மாமலர் வந்துதித்தோன் - திருமாலின் நாபிக் கம
 லத்தில் தோன்றிய பிரமதேவன்.

'.....என்று உறுவன் அன்றே உன் தியானம்.....இயற்று
 தற்கு உரியன்.'

தியானம் தோத்திரம் பூசை என்பன இங்கு எதிர்
 நிரணிறையாக அமைந்துள்ளன.

வணங்குதல் வாழ்க்துதல் பூசித்தல் மோன சமாதிவழி
 இணங்குதல் எண்ணுத லால்மகிழ் வெய்திலை;

எம்பெருமான்!

அணங்குகல் வில்லொ டுலக்கையி னால்மகிழ் வாசுமுனக்
 கிணங்குவ தேதுசொல்; இன்னவற் றென்றை

இயற்றுவனே. (89)

கு-பு : மகிழ்வு எய்திலை - நீ மகிழ்ச்சியடைந்தாயல்லை.

அணங்கு கல் - துன்புறுத்துகின்ற கல்.

உனக்கு இணங்குவது - உனக்குப் பொருந்துவது; விருப்ப
 மானது.

கல் வில் என்பன முறையே சாக்கியநாயனார் கல்லாலெறிந்
 ததையும், அர்ச்சுனன் வில்லாலடித்ததையும் சிவபிரான் மகிழ்ந்
 தேற்றுக் கொண்டதைக் குறிப்பன. உலக்கையினால் அடிபட்ட
 வரலாறு தெரிந்திலது.

வசஸா சரிதம் வதாமி சம்போர்
 அஹம் உத்யோகவிதாஸு தேப்ரஸக்த: |
 மனஸா க்ருதம் ஈஸ்வரஸ்ய ஸேவே
 சிரஸா சைவ ஸதாசிவம் நமாமி || (கூ0)

பொ-பு:- நான் உனது யோகமுறைகளிற் பயிற்சியற்றவன்; (ஆதலால்) சம்புவாகிய உனது சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன்; ஈஸ்வரனான உனது திருவுருவை மனத்தினால் தியானிக்கின்றேன். சதாசிவனான உன்னையே தலையால் வணங்குகிறேன்.

ஆத்யாவித்யா ஹ்ருத்கதா நிர்கதாஸீத்
 வித்யா ஹ்ருத்யா ஹ்ருத்கதா த்வத்ப்ரஸாதாத் |
 ஸேவே நித்யம் ஸீகரம் த்வத்பதாப்ஜம்
 பாவே முக்தேர் பாஜனம் ராஜமௌலே || (கூக)

பொ-பு:- சந்திரசேகரனே, ஆதிநாளிருந்தே மனத்தகத்தேயிருந்த அஞ்ஞானமானது நினதருளால் புறஞ் சென்றது. (மனச் சிக்கலைத்) தொலைக்கின்ற ஞானமானது மனத்தையடைந்தது. (ஆதலால்,) இலட்சுமீகரமானதும், முத்திக்கு இருப்பிடமானதுமாகிய உனது திருவடிமலரை என்றும் சேவிக்கின்றேன்; தியானிக்கின்றேன்.

நாவாலுன் நற்சரிதை நாளும் நவில்கின்றேன்;
 தேவாவுன் தியான சமாதிபெறுஞ் சீரில்லேன்;
 காவாயுன் கோலம் கருதுவேன் காலமெலாம்;
 ஓவாதென் சென்னி உனைத்தாமும் உத்தமனே! (90)

கு-பு: நவில்கின்றேன் - சொல்கின்றேன்.

காவாய் - காப்பாய்.

உன் கோலம் - உனது திருவுருவச் சிறப்பு.

ஓவாது - ஒழியாமல்.

சென்னி - தலை.

அகத்தழியா அஞ்ஞானம் அகன்றதுன் தருளாலே;
 அகத்தொளியார் மெய்ஞ்ஞானம் அணைந்ததெலா
 ஆக்கமுமாய்
 மிகத்தெளிவாய் வீடருளும் மென்மலர்த்தாள்
 மதிமிலைந்தோய்!
 புகத்தெளியேன் போற்றுகிறேன் பொழுதெல்லாம்
 புந்திகொடே. (91)

கு-பு: அணைந்தது - சேர்ந்தது.

ஆக்கம் - செல்வம்.

தெளியேன் - தெளிவடையாத யான்.

புந்தி கொடு - மனங் கொண்டு.

‘தெளியேன் (நின்) மென்மலர்த்தாள் புகப் பொழுதெல்
 லாம் புந்திகொடு போற்றுகிறேன்.’

தூர்க்ருதானி துரிதானி துரக்ஷராணி
 தெளர்ப்பாக்ய துக்க துரஹங்க்ருதி தூர்வசாம்ஸி |
 ஸாரம் த்வதீயசரிதம் நிதராம் பிபந்தம்
 கௌரீச மரம்இஹ ஸமுத்தர ஸத்கடாக்ஷை: // (கூஉ)

பொ-பு:- பாவங்களும், (பிரமனெழுதிய) தீய எழுத்
 துக்களும், கெடுவிதியும், துக்கமும், துரகங்காரமும்,
 தீமொழியுமாகியவை தூரத்தே யகற்றப்பட்டன. சத்
 துடைய உன் சரித்திரத்தைப் பெரிதும் பருகுகின்ற என்னை
 இம்மையிலேயே நின் கடைக்கண் நோக்கால் கைதூக்கி
 விடுவாயாக.]

ஸோம கலாதர மௌலௌ
 கோமல கன கந்தரே மஹாமஹஸி |
 ஸ்வாமினி கிரீஜா நாதே
 மாமக ஹ்ருதயம் நிரந்தரம் ரமதாம் // (கூங்)

பொ-பு:- சந்திர கலையைத் தரித்த முடியினனும்,
 அழகிய காளமேகம் போன்ற கரிய கழுத்துடையவனும்,
 பேரொளியாயுள்ளவனும், எல்லாவற்றையும் தனக்கே
 யுடைய தலைவனுமான பார்வதிநாதனிடம் என் மனம்
 என்றென்றும் இன்புற்றிருக்குக.

சேயவாய் அகன்ற தீயதாம் விதியால்
 தீமையாய் விளையுங் கேடோ(டு)
 ஆயமாம் அல்லல் செருக்கொடு தீச்சொல்
 அவையெலாம் நின்கடை நோக்கால்;
 தாயகா, உலகைத் தந்தருள் உனது
 சரிதமே நுகருகின் றேற்கு
 நாயகா, நினது நறுமலர்த் தாளில்
 நல்குதி புகலிடம் நயந்தே.

(92)

கு-பு: சேய ஆய் அகன்ற - தூரத்தனவாய் விலகிவிட்டன.

ஆயமாம் அல்லல் - கூட்டமான துன்பம்.

கடைநோக்கு - கடைக்கண் பார்வை.

தாயகா - உலகு முழுவற்கும் தாயகமாக—பிறப்பிடமாக உள்ளவனே.

திங்கட் கலைமலை சென்னியன், நீநிறச் சீரணியும்
 நங்கட் கபயமு மாகநஞ் சுண்டவன், நாடரியோன்,
 எங்கட் கியலொளி ஈசன், உமையிடத் தேற்றவன்பால்
 தங்கித் தமிழன் மனஞ்சந் ததஞ்சுகம் சாருகவே. (93)

கு-பு: நீல் நிறச் சீர் அணி - நீல நிறமுடைய சிறந்த ஆபரணம்.

உமை இடத்து ஏற்றவன்பால் - உமையை இடப் பாகத்து ஏற்றுக் கொண்டவனிடம்.

ஸா ரஸனா தே நயனே

தாவேவ கரௌ ஸ ஏவ க்ருதக்ருத்ய: |

யா யே யௌ யோ பர்க்கம்

வததீக்ஷேதே ஸதார்ச்சத: ஸ்மரதி //

(கூச)

பொ-பு:- எது பரமசிவனை எப்போதும் பேசுகின்றதோ அதுவே நாவாம். எவை (அப்பெருமானைத்) தர்சிக்கின்றனவோ அவையே கண்களாம். எவை (அப்பெருமானைப்) பூசிக்கின்றனவோ அவையே கைகளாம். எவன் (அப்பிரானை) நினைக்கின்றானோ அவனை செயற்பால செய்தோனாவன்.

அதிம்ருதுலௌ மம சரணா

வதிகடினம் தே மனோ பவானீச |

இதி விசிகித்ஸாம் ஸந்த்யஜ

கதம் ஆஸீத் கிரௌ ததா ப்ரவேச: //

(கூரு)

பொ-பு:- உமாபதியே, 'என்னுடைய பாதங்கள் மிக மிருதுவானவை; உனது மனமோ மிகக் கடினமானது, என்று இவ்விதமாக (உனக்குண்டாகின்ற) ஐயத்தை விட்டுடாழிப்பாயாக. (உன்னடி என் மனத்தே பொருந்தா தென்றால்) மலைமீது உலவுதல் எப்படி முடிந்தது?

நாவதே, அவைகை, அன்ன
 நயனமும், அவனே நன்மை
 யாவதை யடைந்தோ னாவன்,
 யாவர்க்கும் இறைவன் றன்னை
 யாவதே, எவைதாம், யாவை,
 யாவனே, இசைக்கும், பாதம்
 பூவதே புனையும், நோக்கும்,
 புந்தியிற் கொளும்ப் போதே.

(94)

கு-பு: 'இறைவன் றன்னை யாவது இசைக்கும் அப்போதே
 அது நா; இறைவன் றன்னை எவைதாம் பாதப் பூவது புனையும்
 அப்போதே அவை கை; யாவை நோக்கும் அன்ன நயனம்;
 யாவன் புந்தியிற் கொள்ளும் அவனே நன்மையாவதை அடைந்
 தோனாவன்.'

மூலநூற் செய்யுளிற் போலவே இம் மொழிபெயர்ப்புச்
 செய்யுளிலும் முக்கூட்ட நிரனிறை அமைந்திருத்தல் காண்க.

“மிகமிரு தெமது பாதம்,
 மிகவலி துனது சிந்தை,
 தகவிலை” யெனவே வேண்டாம்;
 தையலாள் தழுவும் பாகா!
 மிகவலி யுடைய வெற்பே
 மேவினை யிருக்கை யாகத்
 தகவினோ டடைதி யென்றன்
 சிந்தையிற் றயையி னாலே.

(95)

கு-பு: தகவு இலை என வேண்டாம் - தகுதியில்லை என்று
 நீ எண்ண வேண்டாம்.

‘மிக வலிவுடைய வெற்பையே இருக்கையாக மேவினை;
 ஆகையால் என்றன் சிந்தையில்—(அது மிக வலிதாயினும்)—
 தயையினால் தகவினோடு அடைதி.’

தைர்யாங்குசேன நிப்ருதம்

ரபஸாத் ஆக்ருஷ்ய பக்தி ஸ்ருங்கலயா /

புரஹர சரணலானே

ஹ்ருதயமதேபம் பதான சித்யந்த்ரை: //

(கூகூ)

பொ-பு:- திரிபுரமெரித்தவனே, (நீ) தைரியமென்னும் அங்குசத்தால் அடக்கப்பட்ட (எனது) மனமாகிய மதயானையைப் பக்தியென்னும் சங்கிலியால் வலிந்திழுத்து (உனது) திருவடியாகிய கட்டுத்தறியில் ஞானங்களாகிய யந்திரங்களாற் கட்டியருளுக.

ப்ரசரத்யபித: ப்ரகல்ப்ப வ்ருத்யா

மதவான் ஏஷ மன:கரீ கரீயான் /

பரிக்ருஹ்ய நயேன பக்திரஜ்வா

பரம ஸ்தானுபதம் த்ருடம் நயாமும் //

(கூஎ)

பொ-பு:- மேலவனே, மதமுடைய மிகப் பெரிய இந்த மனமென்னும் யானையானது, வலிய செயலோடு எங்குந் திரிகிறது; இதனைப் பக்தியாகிய கயிற்றினால் நயமாகப் பிடித்து நிலையான உன் திருவடியில் உறுதியாகச் சேர்த்தருளுக.

உரமெனுந் தோட்டி யாலே
 உடற்றியே வலிந்தி ழுத்துன்
 சரணெனுந் தறியின் கண்ணே
 பத்தியாந் தாம்பு கொண்டே
 புரமெரி புனிதா! என்றன்
 புந்தியாம் மதமா தன்னைப்
 பரமஞா னேந்தி ரத்தால்
 பந்திப்பாய், எருத்துப் பாகா.

(96)

கு-பு: உரம் - ஊக்கம்.

தோட்டி - அங்குசம்.

உடற்றி - வருத்தி.

சரண் - சரணம், திருவடி.

தறி - கட்டுத் தறி.

பந்திப்பாய் - கட்டுவாயாக.

அலையுமால் அங்கு மிங்கும்
 அடாதீ நெறியி னாலே
 மலையுமா மதத்த திந்த
 மனமெனும் மாலி யானை;
 வலையினால் வளைந்து பற்றி
 வாரமாம் நாணைப் பூட்டி
 அலைவுரு ததனை நின்றாள்
 அணைத்தியே ஆனேற் றானே!

(97)

கு-பு: வாரம் - அன்பு, பக்தி.

நான் - கயிறு.

இந்த (எனது) மனமெனும் மால் யானை மாமதத்தது;
 அடாத தீநெறியினால் அங்குமிங்கும் அலையும்; ஆறேற்றானே!
 வலையினால் (அதனை) வளைந்து பற்றி வாரமாம் நாணைப் பூட்டி
 அதனை அலைவுருது, நின்றாள் அணைத்தியே!

ஸர்வாலங்கார யுக்தாம் ஸரலபதயுக்தாம் ஸரதுவ்ருத்தாம்
 ஸுவர்ணம்
 ஸத்பிஸ் ஸம்ஸ்தூயமானாம் ஸரஸகுணயுக்தாம் லக்ஷிதாம்
 லக்ஷணூட்யாம் /
 உத்யத் பூஷா விசேஷாம் உபகதவிநயாம் த்யோதமா
 னூர்த்த ரேகாம்
 கல்யாணீம் தேவ கௌரீப்ரிய மம கவிதா கன்யகாம் த்வம்
 க்ருஹாண // (கூஅ)

பொ-பு:-

(உவமை முதலிய) எல்லா அலங்காரங்களும் பொருந் தியதும்,	எல்லா அலங்காரங்களும் பொருந்தியவளும்,
எளிதான சொற்களமைந்த தும்,	அழகிய நடையுடையவ ளும்,
நல்ல விருத்தப் பாக்களையுடை யதும்,	நல்ல ஒழுக்கமுடையவளும்,
நல்ல அக்ஷரங்களுடையதும்,	அழகிய நிறம் பொருந்திய வளும்,
ஞானிகளாற் பாராட்டப் படுவதும்,	நல்லோரால் புகழ்ப்படுபவ ளும்,
(கவிதைக்குரிய) சுவைகளும் குணங்களுமுடையதும்,	இனிய நற்குணங்களமைந்த வளும்,
(உயர்ந்ததென்று) கருதப் பட்டதும்,	(உத்தமி என்று) கருதப்பட்ட வளும்,
(கவிதைக்குரிய) இலக்கணங் கள் நிறைந்ததும்,	சாமுத்திரிகா லக்ஷணங்கள் அமைந்தவளும்,
விளங்குகின்ற சொல்லணிச் சிறப்புடையதும்,	ஒளி விளங்கும் ஆபரணச் சிறப்புடையவளும்,

(மறுபக்கம் பார்க்க)

அழகுமுழு துடையள், அழ காருந் தாளாள்,
 அமைபண்பாள், அவிரொளியாள், ஆன்றோர் ஏத்தித்
 தொழுமிசையாள், தொடர்குணத்தாள், சுட்டத் தக்காள்,
 தொக்கவிலக் கணத்தள், சுடர்த் தொடையும் பூண்டாள்,
 விழுமியநற் பொருட்குறியாள், வினயம் பூண்டாள்,
 வேண்டவரு மங்கலத்தாள் விளங்கு மின்ன
 எழிலுடைய என்கவிதைப் பெண்ணை ஈசா!
 ஏழையாள் பங்க! இனி தேற்றுக் கொள்ளே. (98)

கு-பு: மூலத்திற் போலவே இங்கும் கவிதைக்கும் கன்னிக்
 கும் பொருந்துமாறு இரு பொருள்படச் சொற்றொடர்கள்
 அமைந்துள்ளன.

தாள் - 1. செய்யுளடி. 2. கால்.

இசை - 1. செய்யுளிசை. 2. புகழ்.

குணம் - 1. பத்துக் குணங்கள். 2. நற்குணங்கள்.

தொடை - 1. எதுகை முதலிய தொடை. 2. மாலை.

நற்பொருட் குறி - 1. அறம் முதலிய உயர்ந்த பொருட்
 குறிப்பு. 2. தனரேகை முதலிய அடையாளம்.

இன்ன எழில் - இத்தகைய அழகு.

அடக்கமுடையதும்,

பணிவுடையவளும்,

விளங்குகின்ற பொருட்
 குறிப்புடையதும்,

விளங்குகின்ற தனரேகை
 யுடையவளும்,

மங்களகரமானதும்,

மங்கள வடிவுடையவளும்,

ஆகிய

என்னுடைய (இந்தக்) கவிதையாகிய கன்னிகையைத்
 தேவனே! நீ ஏற்றுக்கொள்ளுக.

இதம் தே யுக்தம் வா பரமசிவ காருண்யஜலதே
கதௌ திர்யக்ரூபம் தவ பதசிரோ தர்சனதியா |
ஹரி ப்ரஹ்மாணௌ தெள திவிபுவி சரந்தௌ ஸ்ரமயுக்தௌ
கதம் சம்போ ஸ்வாமின் கதய மம வேத்யோஸி புரத: //

பொ-பு:- பரமசிவனே, கருணைக் கடலே, இச்
செயல் உனக்கு ஏற்றதுதானா? (என்னவெனில்) பிரமாவும்
திருமாலுமாகிய அவ்விருவரும் உன் திருவடியையும் திரு
முடியையும் கண்டறியுங் கருத்துடனே பறவையும் மிருகமு
மாகிய உருவங்களைத் தாங்கி வானத்திலும் பூமியிலும்
திரிந்து களைத்தனரே! (அப்படியிருக்க) சம்புவே, ஸ்வாமி
என் முன்னே எவ்வாறு (நான்) கண்டறியத்தக்கவனா
யிருக்கின்றாய்?

ஸ்தோத்ரேணாம் அஹம் ப்ரவச்மி ந ம்ருஷா தேவா
விரிஞ்சாதய:
ஸ்துத்யானாம் கணனா ப்ரஸங்கஸமயே த்வாம் அக்ர
கண்யம் விது: |
மாஹாத்ம்யாக்ர விசாரண ப்ரகரணே தானுதுஷ
ஸ்தோமவத்
தூதாஸ் த்வாம் விதுர் உத்தமோத்தம பலம் சம்போ
பவத் ஸேவகா: // (க00)

பொ-பு:- சம்புவே, (உன்னைத்) துதித்தது போதும்.
நான் பொய் கூறவில்லை; பிரமா முதலிய தேவர்கள்,
துதித்தற்குரியவர்களைக் கணிக்கும் வேளையிலே உன்னையே
முதலில் எண்ணப்பட வேண்டியவனென்று அறிகின்றனர்.
மகிமையிற் சிறந்தவரை ஆராயுந் தருணத்தில் தானியத்
தோடுள்ள உமிக் கூட்டம் போல் (மற்றையோர்) தள்ளப்
பட்டவர்களாகிறார்கள். உன்னடியார்கள் உன்னையே
உயர்ந்தவற்றுள் உயர்ந்த பயனாக அறிகின்றார்கள்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் அருவிய சிவானந்தலகரி முற்றிற்று.

ஈதுனக் கிசைவோ ஈசா!

இறைவனே! உன்னை நாடிப்
போதனப், போதார் கண்ணன்
விண்புவி புண்மா வாகி
வேதனைப் பட்டு முன்றன்
தாடலை; காணார்; நானிப்
போதுனைக் காண எங்ஙன்
போந்தனை? புனித! நீயே.

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY

(99)

கு-பு: போதன் - மலரவனான பிரமன்.

போதார் கண்ணன் - தாமரைக் கண்ணனாகிய விஷ்ணு.

விண் புவி புள் மா ஆகி - விண்ணிலும் புவியிலும் புள்ளும்
மாவும் ஆகி.

தாடலை - (தாள் + தலை) திருவடியையும் திருமுடியையும்.

ஏத்துதலும் அமையும்; யான் இயம்பேன் பொய்யே;

ஈபவனே முதலிமையோர், எண்ணுங் காலை

ஏத்தவுரி யாருளுனை முதல்வன் என்றே

எண்ணிடுவார்; பெரியோனும் எவனென் றெண்ணில்

ஆத்த! உன தெதிரமரர் பதர்கோ தாவர்;

ஆத்தமாம் அரும்பேருத் தொழும்பர் யாரும்

கூத்த! உனைக் குறிப்பார்; என் கவிச்சின் னீரும்

குணாகரநிற் கலந்துகுணங் கொள்ளு மாமே. (100)

கு-பு: அமையும் - போதும்.

ஈபவன் - பிரமன்.

தொழும்பர் - தொண்டர்.

கவிச்சின்னீர் - கவிதையாகிய அற்ப ஈர்ப் பெருக்கு.

சிவானந்தலகரி தமிழாக்கம் முற்றும்.

சிவானந்தலகாரி

மூலச் சுலோகங்களின் அகராதி

[எண்கள் பக்கங்கள்]

அங்கோலம்	78	கல்யாணிணம்	92
அசனம் கரலம்	104	கலந்தீ, சம்போ	2
அதிம்ருதுலௌ	112	கலாப்யாம்	2
அமுத முதம்ருதம்	86	காம்பீர்யம்	50
அரஹஸி ரஹஸி	88	காருண்யாம்ருத	68
அஸாரே ஸம்ஸாரே	14	கிம் ப்ருமஸ் தவ	38
ஆகாசேன சிகி	70	குஹாயாம் கேஹே	12
ஆகீர்ணே	56	சந்த: சாகிசிகா-	54
ஆசாபாச க்வேச	92	சம்புத்யான-	59
ஆத்யா வித்யா	108	சிவ தவ பரிசர்யா	102
ஆத்யாயாமித-	72	த்யாஞ்ஞேன	90
ஆம்னாயாம்புதிம்	42	த்ரயீ வேத்யம்	4
ஆருடபக்தி-	88	த்ருதி ஸ்தம்பாதாராம்	22
ஆனந்தாம்ருத-	62	த்வத் பாதாம்புஜம்	30
ஆனந்தாஸ்ருபி:	80	த்வமேகோ	18
இதந்தே யுக்தம்	118	தர்மோ மே	46
உபேக்ஷா நோசேத்	16	தீ யந்த்ரேண	46
ஏகோ வாரிஜ பாந்தவ:	76	துராசா பூயிஷ்டே	20
ஏஷ்யத்யேஷ	98	துரீ க்ருதானி	110
கரீடார்த்தம்	84	தையாங்குசேன	114
கஞ்சித் காலம்	98	நதிபிர் நுதிபிர்	106
கடோ வா	6	நரத்வம் தேவத்வம்	10
கதா வா கைலாலே	26	நாலம் வா பரமோ-	34
கதா வா த்வாம்	28	நாலம் வா ஸக்ருத்	38
கபீரே காஸாரே	10	நித்யம் யோகிமன:	96
கர லக்ன ம்ருக:	52	நித்யம் ஸ்வோதர-	74
கரஸ்தே ஹேமாத்ரௌ	28	நித்யாய	74
கரோமி த்வத் பூஜாம்	24	நித்யானந்த ரஸாலயம்	60

ப்ரசரத்யபித;	114	வடுர்வா கேஹீவா	12
ப்ரபுஸ்த்வம்	14	வஸ்த்ரோத்தூத-	32
ப்ரலோபாத்யை:	24	வக்ஷஸ்தாடன சங்கயா	82
ப்ராக் புண்யாசல-	44	வக்ஷஸ்தாடனமந்தகஸ்ய	82
ப்ருங்கீச்சா	66	விரிஞ்சிர் தீர்க்காயுர்	16
பக்திர் மஹேச-	94	ஜவாலோக்ர:	36
பக்தோ பக்தி	40	ஜடதா பசுதா	86
பலாத் வா	18	ஜலதி மதன தக்ஷோ	102
பஹுவித-	84	ஜனன ம்ருதி யுதானாம்	100
பாணத்வம்	100	ஸ்தவைர் ப்ரஹ்மா	26
பாபோத்பாத	48	ஸ்தோத்ரேணலம்	118
புத்திஸ்திரா	94	ஸம்ருதௌ சாஸ்த்ரே	6
பூதாரதாம்	90	ஸதா மோஹாடவ்யாம்	20
பூஜா த்ரவ்ய-	104	ஸதுபசார விதிஷ்வனு-	96
மனஸ்தே பாதாப்ஜே	8	ஸந்த்யா கர்மதின-	72
மா கச்ச த்வம்	50	ஸந்த்யா ரம்ப-	64
மார்க்கா வர்த்தித	80	ஸர்வாலங்கார-	116
யதா க்ருதாம்போநிதி-	106	ஸஹஸ்ரம் வர்த்தந்தே	4
யதா புத்தி:	8	ஸா ரஸனா	112
யோகக்ஷேம-	40	ஸாரூப்யம் தவ	30
ரோத ஸ்தோய-	78	ஸோம கலாதர-	110
வசஸா சரிதம்	108	ஹம்ஸ: பத்மவனம்	8

சிவானந்தலகாரி

தமிழ்ச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி

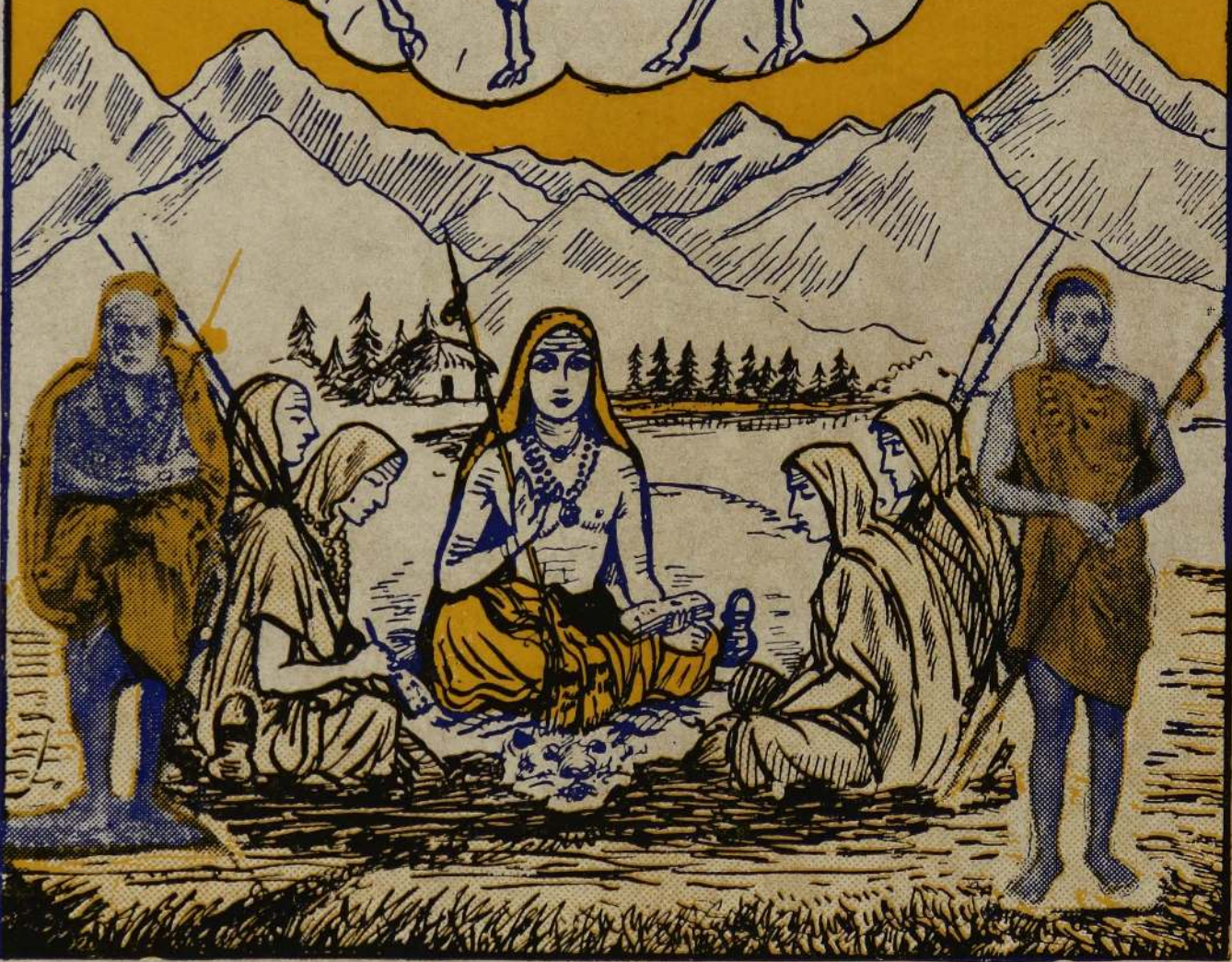
அகத்தழியா	109	ஊற்றமெனுந் தூண்	23
அச்சுதனே	85	எண்ணில் நற்பயன்கள்	89
அத்தியை மதிக்க	103	எத்துணை நின்	35
அத்திரமாய்	101	எந்தை நின் சரிதை	3
அடியனேன்	41	எல்லவையும் இயற்ற	15
அமிதமாய்	87	என் வயிற்றுக்கீயும்	75
அலையல் நீ	51	என்றோ நான்	29
அலையுமால்	115	ஏத்துதலும்	119
அழகு முழுதுடையள்	117	ஏனமதானான்	91
அன்னம் அம்புய	77	ஐயா வெஞ்சுவாலை	37
அனைத்து நிறை	19	கந்தவகன்	33
ஆசை பாசங்கள்	93	கயிலையிலே	27
ஆத்த வெனையாள	17	கள்வர்களின்	25
ஆதியனோரளவில்	73	கானுழை செருப்பாம்	81
ஆழ்ந்த நினைவகழி	51	கிளர்மலைச் சந்தி	65
ஆனந்தக் கண்ணீரால்	81	குடமணுமண்	7
ஆனந்த நீர்	63	கொள்ளேன்	5
இரு பிறப்பினராம்	61	சங்கரனே	25
இல்லவளியற்கை	97	சந்தமறைச் சாகை	55
ஈச நிற்பணியை	103	சாத்திரந் தருமம்	7
ஈசா நின்னிணை	31	சாரங்க மேந்தி	53
ஈதுனக்கிசைவோ	119	சிகரி குகை	13
உத்தம நின்	65	சிலகாலம்	99
உயர்வரை மேலும்	11	சிவத்தியானமெனும்	59
உரமெனுந்தோட்டி	115	சின்மயனே	31
உலகினருக்குயர்	19	சீரருண்மழை	69
உள்ளம் பதத்துற	9	சுண்ண நீர் பால்	9
உற்பாதமாம்	49	செல்லுமிவன்	99

தமிழ்ச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி 123

சேமயோகங்கள்	41	பிறப்பிறப்புடைய	101
சேயவாய் அகன்ற	111	பூசனைப் பொருள்	105
சொந்த விதைத்		பூசதி நீறூண்	105
தொகுதி	79	பூருவ புண்ணியவரை	45
தலைவனைத் தணந்தாள்	95	போதகமார் பிருங்கி	67
திங்கட் கலைமலை	111	மடமையே விலங்கு	87
திங்கண் மேற்றிகழ்	3	மயக்கமெனும்	21
தீயவவா நிரம்பி	21	மலரகித மலரோனும்	17
தூயது கதிகளோடு	93	மாமறை நூல்	43
தேவர் பிரான்	39	மாலை கார்வரவா	73
நாவதே	113	மானுடந் தைவம்	11
நாவாலுன்	109	மிக மிருதெமது	113
நாற்பதத் தறமும்	47	முச்சுருதி முடியானை	5
நித்தியன்	75	முடித்திடு மந்தகன்	83
படிநகத்தினொளி	57	மெய்தானரும்ப	85
பத்திநாண் ஏற	89	யாதெனலாம்	39
பத்திதான் பரமன்	95	வணங்குதல்	107
பதுமநாயகன்	77	வாடினோன் நிழலை	79
பரம யோகியர்	97	விண்ணிலவிர்	71
பரமா நின் பணியும்	15	விதி முதலோர்	27
பாதமாச்சிரமம்	13	வீங்கு கடற்களை	107
பாவித்தலாமஞ்சனம்	91	வெள்ளிமலை	29

11880.5.0
5.08811

UNIVERSITY OF JAFNA
PROF. V. SIVARATHNAM

(सांब)सदाशिवसमारंभां शंकराचार्यमध्यमाम् ।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरंपराम् ॥

॥ श्रीः ॥

॥ शिवानन्दलहरी ॥

श्री शंकराचार्याः

Amarabarathi Publication - 4

First Published : 1965

No. of Copies : 1000

२५

‘लिबर्टी’ मुद्रणालये
मुद्रिताः
चेन्नपुरी-१.

Price : 25 Paise.

Published by
P. Mahadeva Iyer
“AMARABARATHI”
Thiruvanmiyur, Madras-41

॥ श्रीः ॥

॥ शिवानन्दलहरी ॥

कलाभ्यां चूडालंकृतशशिकलाभ्यां निजतपः-
फलाभ्यां भक्तेषु प्रकटितफलाभ्यां भवतु मे ।
शिवाभ्यामस्तोकत्रिभुवनशिवाभ्यां हृदि पुन-
र्भवाभ्यामानन्दस्फुरदनुभवाभ्यां नतिरियम् ॥ १ ॥

गलन्ती शंभो त्वच्चरितसरितः किलिबषरजो
दलन्ती धीकुल्यासरणिषु पतन्ती विजयताम् ।
दिशन्ती संसारभ्रमणपरितापोपशमनं
वसन्ती मच्चेतोहृदभ्रुवि शिवानन्दलहरी ॥ २ ॥

त्रयीवेद्यं हृद्यं त्रिपुरहरमाद्यं त्रिनयनं
जटाभारोदारं चलदुरगहारं मृगधरम् ।
महादेवं देवं मयि सदयभावं पशुपतिं
चिदालम्बं साम्बं शिवमतिविडम्बं हृदि भजे ॥ ३ ॥

सहस्रं वर्तन्ते जगति विबुधाः क्षुद्रफलदा

न मन्ये स्वप्ने वा तदनुसरणं तत्कृतफलम् ।

हरिब्रह्मादीनामपि निकटभाजामसुलभं

चिरं याचे शंभो शिव तव पदान्भोजभजनम् ॥ ४ ॥

५

स्मृतौ शास्त्रे वैद्ये शकुनकवितागानफणितौ

पुराणे मन्त्रे वा स्तुतिनटनहास्येष्वचतुरः ।

कथं राज्ञां प्रीतिर्भवति मयि कोऽहं पशुपते

पशुं मां सर्वज्ञ प्रथितकृपया पालय विभो ॥ ५ ॥

घटो वा मृत्पिण्डोऽप्यणुरपि च धूमोऽग्निरचलः

पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोरशमनम् ।

वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्कवचसा

पदान्भोजं शंभोर्भज परमसौख्यं ब्रज सुधीः ॥ ६ ॥

मनस्ते पादाब्जे निवसतु वचः स्तोत्रफणितौ

करौ चाभ्यर्चायां श्रुतिरपि कथाकर्णनविधौ ।

तव ध्याने बुद्धिर्नयनयुगलं मूर्तिविभवे

परग्रन्थान्कैर्वा परमशिव जाने परमतः ॥ ७ ॥

यथा बुद्धिः शुक्तौ रजतमिति काचाश्मनि मणि-
 र्जले पैष्टे क्षीरं भवति मृगतृष्णासु सलिलम् ।
 तथा देव भ्रान्त्या भजति भवदन्यं जडजनो
 महादेवेशं त्वां मनसि च न मत्वा पशुपते ॥ ८ ॥

गभीरे कासारे विशति विजने घोरविपिने
 विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जडमतिः ।
 समर्प्यैकं चेतःसरसिजमुमानाथ भवते
 सुखेनावस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ॥ ९ ॥

नरत्वं देवत्वं नगवनमृगत्वं मशकता
 पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादिजननम् ।
 सदा त्वत्पादाब्जस्मरणपरमानन्दलहरी-
 विहारासक्तं चेद्दृढयमिह किं तेन वपुषा ॥ १० ॥

वडुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरो
 नरो वा यः कश्चिद्भवतु भव किं तेन भवति ।
 यदीयं हृत्पद्मं यदि भवदधीनं पशुपते
 तदीयस्त्वं शंभो भवसि भवभारं च वहसि ॥ ११ ॥

गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वाद्रिशिखरे 10

जले वा वह्नौ वा वसतु वसतेः किं वद फलम् ।

सदा यस्यैवान्तःकरणमपि शंभो तव पदे

स्थितं चेद्योगोऽसौ स च परमयोगी स च सुखी ॥१२॥

असारे संसारे निजभजनदूरे जडधिया 13

भ्रमन्तं मामन्धं परमकृपया पातुमुचितम् ।

मदन्यः को दीनस्तव कृपणरक्षातिनिपुण-

स्त्वदन्यः को वा मे त्रिजगति शरण्यः पशुपते ॥ १३ ॥

प्रभुस्त्वं दीनानां खलु परमबन्धुः पशुपते 14

प्रमुख्योऽहं तेषामपि किमुत बन्धुत्वमनयोः ।

त्वयैव क्षन्तव्याः शिव मदपराधाश्च सकलाः

प्रयत्नात्कर्तव्यं मदवनमियं बन्धुसरणिः ॥ १४ ॥

उपेक्षा नो चेत्किं न हरसि भवद्द्वयानविमुखां 15

दुरांशाभूयिष्ठां विधिलिपिमशक्तो यदि भवान् ।

शिरस्तद्वैधात्रं न न खलु सुवृत्तं पशुपते

कथं वा निर्यत्नं करनखमुखेनैव लुलितम् ॥ १५ ॥

विरिञ्चिर्दीर्घायुर्भवतु भवता तत्परशिर-

16

श्रुतुष्कं संरक्ष्यं स खलु भुवि दैन्यं लिखितवान् ।
विचारः को वा मां विशदकृपया पाति शिव ते
कटाक्षव्यापारः स्वयमपि च दीनावनपरः ॥ १६ ॥

फलाद्वा पुण्यानां मयि करुणया वा त्वयि विभो
प्रसन्नेऽपि स्वामिन् भवदमलपादाब्जयुगलम् ।
कथं पश्येयं मां स्थगयति नमःसंभ्रमजुषां
निलिम्पानां श्रेणिर्निजकनकमाणिक्यमकुटैः ॥ १७ ॥

त्वमेको लोकानां परमफलदो दिव्यपदवीं
वहन्तस्त्वन्मूलां पुनरपि भजन्ते हरिमुखाः ।
कियद्वा दाक्षिण्यं तव शिव मदाशा च कियती
कदा वा मद्रक्षां वहसि करुणापूरितदृशा ॥ १८ ॥

दुराशाभूयिष्ठे दुरधिपगृहद्वारघटके
दुरन्ते संसारे दुरितनिलये दुःखजनके ।
मदायासं किं न व्यपनयसि कस्योपकृतये
वदेयं प्रीतिश्चेत्तव शिव कृतार्थाः खलु वयम् ॥ १९ ॥

सदा मोहाटव्यां चरति युवतीनां कुचगिरौ २७
 नटत्याशाशास्त्रास्वटति झटिति स्वैरमभितः ।
 कपालिन् भिक्षो मे हृदयकपिमत्यन्तचपलं
 दृढं भक्त्या बद्ध्वा शिव भवदधीनं कुरु विभो ॥ २० ॥

धृतिस्तम्भाधारां दृढगुणनिबद्धां सगमनां २४
 विचित्रां पद्माढ्यां प्रतिदिवससन्मार्गघटिताम् ।
 स्मरारे मच्चेतःस्फुटपटकुटीं प्राप्य विशदां
 जय स्वामिन् शक्त्या सह शिवगणैः सेवित विभो ॥ २१ ॥

प्रलोभाद्यैरर्थाहरणपरतन्त्रो धनिगृहे २२
 प्रवेशोद्युक्तः सन् भ्रमति बहुधा तस्करपते ।
 इमं चेतश्चोरं कथमिह सहे शंकर विभो
 तवाधीनं कृत्वा मयि निरपराधे कुरु कृपाम् ॥ २२ ॥

करोमि त्वत्पूजां सपदि सुखदो मे भव विभो २३
 विधित्वं विष्णुत्वं दिशसि खलु तस्याः फलमिति ।
 पुनश्च त्वां द्रष्टुं दिवि भुवि वहन् पक्षिमृगता-
 मदृष्टा तत्खेदं कथमिह सहे शंकर विभो ॥ २३ ॥

कदा वा कैलासे कनकमणिसौधे सह गणै-

र्वसन् शंभोरग्रे स्फुटघटितमूर्धाञ्जलिपुटः ।

विभो साम्ब स्वामिन् परमशिव पाहीति निगद-

न्विधातृणां कल्पान् क्षणमिव विनेष्यामि सुखतः ॥

स्तवैर्ब्रह्मादीनां जयजयवचोमिर्नियमिनां

गणानां केलीभिर्मदकलमहोक्षस्य ककुदि ।

स्थितं नीलग्रीवं त्रिनयनमुमाश्लिष्टवपुषं

कदा त्वां पश्येयं करधृतमृगं खण्डपरशुम् ॥ २५ ॥

कदा वा त्वां दृष्ट्वा गिरिश तव भव्याङ्घ्रियुगलं

गृहीत्वा हस्ताभ्यां शिरसि नयनं वक्षसि वहन् ।

समाश्लिष्याघ्राय स्फुटजलजगन्धान् परिमला-

नलभ्यां ब्रह्माद्यैर्मुदमनुभविष्यामि हृदये ॥ २६ ॥

करस्थे हेमाद्रौ गिरिश निकटस्थे धनपतौ

गृहस्थे स्वर्भूजामरसुरभिचिन्तामणिगणे ।

शिरःस्थे शीतांशौ चरणयुगलस्थेऽखिलशुभे

कमर्थं दास्येऽहं भवतु भवदर्थं मम मनः ॥ २७ ॥

सारूप्यं तव पूजने शिव महादेवेति संकीर्तने
 सामीप्यं शिवभक्तिधुर्यजनतासांगत्यसंभाषणे ।
 सालोक्यं च चराचरात्मकतनुध्याने भवानीपते
 सायुज्यं मम सिद्धमत्र भवति स्वामिन्कृतार्थोऽस्म्यहम् ॥

त्वत्पादाम्बुजमर्चयामि परमं त्वां चिन्तयाम्यन्वहं
 त्वामीशं शरणं व्रजामि वचसा त्वामेव याचे विभो ।
 वीक्षां मे दिश चाक्षुषीं सकरुणां दिव्यैश्विरं प्रार्थितां
 शंभो लोकगुरो मदीयमनसः सौख्योपदेशं कुरु ॥२९॥

वस्त्रोद्धृतविधौ सहस्रकरता पुष्पार्चने विष्णुता
 गन्धे गन्धवहात्मतान्नपचने बर्हिर्मुखाध्यक्षता ।
 पात्रे काञ्चनगर्भतास्ति मयि चेद्भालेन्दुचूडामणे
 शुश्रूषां करवाणि ते पशुपते स्वामिन्त्रिलोकीगुरो ॥३०॥

नालं वा परमोपकारकमिदं त्वेकं पशूनां पते
 पश्यन्कुक्षिगतांश्चराचरणान्बाह्यस्थितान्रक्षितुम् ।
 सर्वामर्त्यपलायनौषधमतिज्वालाकरं भीकरं
 निक्षिप्तं गरलं गले न गिलितं नोद्गीर्णमेव त्वया ॥

ज्वालोग्रः सकलामरातिभयदः क्ष्वेलः कथं वा त्वया
 दृष्टः किं च करे धृतः करतले किं पक्कजम्बूफलम् ।
 जिह्वायां निहितश्च सिद्धघुटिका वा कण्ठदेशे भृतः
 किं ते नीलमणिर्विभूषणमयं शंभो महात्मन्वद ॥

32

नालं वा सकृदेव देव भवतः सेवा नतिर्वा नुतिः
 पूजा वा स्मरणं कथाश्रवणमप्यालोकनं मादृशाम् ।
 स्वामिन्नस्थिरदेवतानुसरणायासेन किं लभ्यते
 का वा मुक्तिरितः कुतो भवति चेत्किं प्रार्थनीयं तदा ॥

33

किं ब्रूमस्तव साहसं पशुपते कस्यास्ति शंभो भव-
 द्वैर्यं चेदृशमात्मनः स्थितिरियं चान्यैः कथं लभ्यते ।
 अश्यदेवगणं त्रसन्मुनिगणं नश्यत्प्रपञ्चं लयं
 पश्यन्निभय एक एव विहरत्यानन्दसान्द्रो भवान् ॥

34

योगक्षेमधुरंधरस्य सकलश्रेयःप्रदोद्योगिनो
 दृष्टादृष्टमतोपदेशकृतिनो बाह्यान्तरव्यापिनः ।
 सर्वज्ञस्य दयाकरस्य भवतः किं वेदितव्यं मया
 शंभो त्वं परमान्तरङ्ग इति मे चित्ते स्मराम्यन्वहम् ॥

35

भक्तो भक्तिगुणावृते मुदमृतापूर्णे प्रसन्ने मनः—

कुम्भे साम्ब तवाङ्घ्रिपल्लवयुगं संस्थाप्य संवित्फलम् ।
सत्त्वं मन्त्रमुदीरयन्निजशरीरागारशुद्धिं वह-
न्पुण्याहं प्रकटीकरोमि रुचिरं कल्याणमापादयन् ॥

३२

आम्नायाम्बुधिमादरेण सुमनःसंधाः समुद्यन्मनो

मन्थानं दृढभक्तिरज्जुसहितं कृत्वा मथित्वा ततः ।
सोमं कल्पतरुं सुपर्वसुरभिं चिन्तामणिं धीमतां
नित्यानन्दसुधां निरन्तररमासौभाग्यमातन्वते ॥

प्राक्पुण्याचलमार्गदर्शितसुधामूर्तिः प्रसन्नः शिवः

सोमः सद्गणसेवितो मृगधरः पूर्णस्तमोमोचकः ।
चेतःपुष्करलक्षितो भवति चेदानन्दपाथोनिधिः
प्रागल्भ्येन विजृम्भते सुमनसां वृत्तिस्तदा जायते ॥

धर्मो मे चतुरङ्घ्रिकः सुचरितः पापं विनाशं गतं

कामक्रोधमदादयो विगलिताः कालाः सुखाविष्कृतः ।
ज्ञानानन्दमहौषधिः सुफलिता कैवल्यनाथे सदा
मान्ये मानसपुण्डरीकनगरे राजावतंसे स्थिते ॥

धीयन्त्रेण वचोघटेन कविताकुल्योपकुल्याक्रमै-
 रानीतैश्च सदाशिवस्य चरिताम्भोराशिदिव्यामृतैः ।
 हत्केदारयुताश्च भक्तिकलमाः साफल्यमातन्वते
 दुर्भिक्षान्मम सेवकस्य भगवन्विश्वेश भीतिः कुतः ॥

पापोत्पातविमोचनाय रुचिरैश्वर्याय मृत्युंजय
 स्तोत्रध्याननतिप्रदक्षिणसपर्यालोकनाकर्णने ।
 जिह्वाचित्तशिरोङ्घ्रिहस्तनयनश्रोत्रैरहं प्रार्थितो
 मामाज्ञापय तन्निरूपय मुहुर्मामेव मा मेऽवचः ॥ ४१ ॥

गाम्भीर्यं परिखापदं घनधृतिः प्राकार उद्यद्गुण-
 स्तोमश्चाप्तबलं घनेन्द्रियचयो द्वाराणि देहे स्थितः ।
 विद्या वस्तुसमृद्धिरित्यखिलसामग्रीसमेते सदा
 दुर्गातिप्रियदेव मामकमनोदुर्गे निवासं कुरु ॥ ४२ ॥

मा गच्छ त्वमितस्ततो गिरिश भो मय्येव वासं कुरु
 स्वामिन्नादिकिरात मामकमनःकान्तारसीमान्तरे ।
 वर्तन्ते बहुशो मृगा मदजुषो मात्सर्यमोहादय-
 स्तान्हत्वा मृगयाविनोदरुचितालाभं च संप्राप्स्यसि ॥

करलग्नमृगः करीन्द्रभङ्गो

घनशार्दूलविखण्डनोऽस्तजन्तुः ।

गिरिशो विशदाकृतिश्च चेतः-

कुहरे पञ्चमुखोऽस्ति मे कुतो भीः ॥ ४४ ॥

छन्दःशाखिशिखान्वितैर्द्विजवरैः संसेविते शाश्वते

सौख्यापादिनि खेदभेदिनि सुधासारैः फलैर्दीपिते ।

चेतःषक्षिशिखामणे त्यज वृथासंचारमन्यैरलं

नित्यं शंकरपादपद्मयुगलीनीडे विहारं युरु ॥ ४५ ॥

आकीर्णे नखराजिकान्तिविभवैरुद्यत्सुधावैभवै-

राधौतेऽपि च पद्मरागललिते हंसव्रजैराश्रिते ।

नित्यं भक्तिवधूगणैश्च रहसि स्वेच्छाविहारं कुरु

स्थित्वा मानसराजहंस गिरिजानाथाङ्घ्रिसौधान्तरे ॥

शंभुध्यानवसन्तसङ्गिनि हृदारामेऽघजीर्णच्छदाः

स्रस्ता भक्तिलताच्छटा विलसिताः पुण्यप्रवालश्रिताः ।

दीप्यन्ते गुणकोरका जपवचःपुष्पाणि सद्वासना

ज्ञानानन्दसुधामरन्दलहरी संवित्फलाभ्युन्नतिः ॥

नित्यानन्दरसालयं सुरमुनिस्वान्ताम्बुजाताश्रयं
 स्वच्छं सद्द्विजसेवितं कलुषहृत्सद्वासनाविष्कृतम् ।
 शंभुध्यानसरोवरं ब्रज मनोहंसावतंस स्थिरं
 किं क्षुद्राश्रयपल्वलभ्रमणसंजातश्रमं प्राप्स्यसि ॥ ४८ ॥

आनन्दामृतपूरिता हरपदाम्भोजालवालोद्यता
 स्थैर्योपधनमुपेत्य भक्तिलतिका शाखोपशाखान्विता ।
 उच्चैर्मानसकायमानपटलीमाक्रम्य निष्कलमषा
 नित्याभीष्टफलप्रदा भवतु मे सत्कर्मसंवर्धिता ॥ ४९ ॥

संध्यारम्भविजृम्भितं श्रुतिशिरःस्थानान्तराधिष्ठितं
 सप्रेमभ्रमराभिराममसकृत्सद्वासनाशोभितम् ।
 भोगीन्द्राभरणं समस्तसुमनःपूज्यं गुणाविष्कृतं
 सेवे श्रीगिरिमल्लिकार्जुनमहालिङ्गं शिवालिङ्गितम् ॥

भृङ्गीच्छानटनोत्कटः करिमदग्राही स्फुरन्माधवा-
 हादो नादयुतो महासितवपुः पञ्चेषुणा चादृतः ।
 सत्पक्षः सुमनोवनेषु स पुनः साक्षान्मदीये मनो-
 राजीवे भ्रमराधिपो विहरतां श्रीशैलवासी विभुः ॥

कारुण्यामृतवर्षिणं घनविपद्ग्रीष्मच्छिदाकर्मठं
 विद्यासस्यफलोदयाय सुमनःसंसेव्यमिच्छाकृतिम् ।
 नृत्यद्भक्तमयूरमद्रिनिलयं चञ्चलमण्डलं
 शंभो वाञ्छति नीलकंधर सदा त्वां मे मनश्चातकः ॥

आकाशेन शिखी समस्तफणिनां नेत्रा कलापी नता-
 नुग्राहिप्रणवोपदेशनिन्दैः केकीति यो गीयते ।
 श्यामां शैलसमुद्भवां घनरुचिं दृष्ट्वा नटन्तं मुदा
 वेदान्तोपवने विहाररसिकं तं नीलकण्ठं भजे ॥ ५३ ॥

संध्या घर्मदिनात्ययो हरिकराघातप्रभूतानक-
 ध्वानो वारिदगर्जितं दिविषदां दृष्टिच्छटा चञ्चला ।
 भक्तानां परितोषबाष्पविततिर्दृष्टिर्मयूरी शिवा
 यस्मि ज्वलताण्डवं विजयते तं नीलकण्ठं भजे ॥

आद्यायामिततेजसे श्रुतिपदैर्वेद्याय साध्याय ते
 विद्यानन्दमयात्मने त्रिजगतः संरक्षणोद्योगिने ।
 ध्येयायाखिलयोगिभिः सुरगणैर्गेयाय मायाविने
 सम्यक्ताण्डवसंभ्रमाय जटिने सेयं नतिः शंभवे ॥

नित्याय त्रिगुणात्मने पुरजिते कात्यायनीश्रेयसे
 सत्यायादिकुटुम्बिने मुनिमनःप्रत्यक्षचिन्मूर्तये ।
 मायासृष्टजगत्त्रयाय सकलाम्नायाप्तसंचारिणे
 सायंताण्डवसंभ्रमाय जटिने सेयं नतिः शंभवे ॥

नित्यं स्वोदरपूरणाय सकलानुद्दिश्य वित्ताशया
 व्यर्थं पर्यटनं करोमि भवतः सेवां न जाने विभो ।
 मञ्जन्मान्तरपुण्यपाकबलतस्त्वं शर्व सर्वान्तर-
 स्तिष्ठस्येव हि तेन वा पशुपते ते रक्षणीयोऽस्म्यहम् ॥

एको वारिजवान्धवः क्षितिभोव्याप्तं तमोमण्डलं
 भित्त्वा लोचनगोचरोऽपि भवति त्वं कोटिसूर्यप्रभः ।
 वेद्यः किं न भवस्यहो घनतरं कीदृग्भवेन्मत्तम-
 स्तत्सर्वं व्यपनीय मे पशुपते साक्षात्प्रसन्नो भव ॥

हंसः पद्मवनं समिच्छति यथा नीलाम्बुदं चातकः
 कोकः कोकनदप्रियं प्रतिदिनं चन्द्रं चकोरस्तथा ।
 चेतो वाञ्छति मामकं पशुपते चिन्मार्गमृग्यं विभो
 गौरीनाथ भवत्पदाब्जयुगलं कैवल्यसौदख्यप्रम् ॥

रोधस्तोयहतः श्रमेण पथिकश्छायां तरोर्वृष्टितो
 भीतः स्वस्थगृहं गृहस्थमतिथिर्दीनः प्रभुं धार्मिकम् ।
 दीपं संतमसाकुलश्च शिखिनं शीतावृतस्त्वं तथा
 चेतः सर्वभयापहं ब्रज सुखं शंभोः पदाम्भोरुहम् ॥

अङ्गोलं निजबीजसंततिरयस्कान्तोपलं सूचिका
 साध्वी नैजविभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुः सरिद्वल्लभम् ।
 प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपतेः पादारविन्दद्वयं
 चेतोवृत्तिरुपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ॥

आनन्दाश्रभिरातनोति पुलकं नैर्मल्यतश्छादनं
 वाचा शङ्खमुखे स्थितैश्च जठरापूर्तिं चरित्रामृतैः ।
 रुद्राक्षैर्भसितेन देव वपुषो रक्षां भवद्भावना-
 पर्यङ्के विनिवेश्य भक्तिजननी भक्ताभक्तं रक्षति ॥

मार्गावर्तितपादुका पशुपतेरङ्गस्य कूर्चायते
 गण्डूषाम्बुनिषेचनं पुररिपोर्दिव्याभिषेकायते ।
 किञ्चिद्भक्षितमांसशेषकबलं नव्योपहारायते
 भक्तिः किं न करोत्यहो वनचरो भक्तावतंसायते ॥

वक्षस्ताडनमन्तकस्य कठिनापस्मारसंमर्दनं

भ्रूभृत्पर्यटनं नमत्सुरशिरःकोटीरसंघर्षणम् ।

कर्मेदं मृदुलस्य तावकपदद्वन्द्वस्य किं वोचितं

मच्चेतोमणिपादुकाविहरणं शंभो सदाङ्गीकुरु ॥ ६४ ॥

वक्षस्ताडनशङ्कया विचलितो वैवस्वतो निर्जराः

कोटीरोज्ज्वलरत्नदीपकलिकानीराजनं कुर्वते ।

दृष्ट्वा मुक्तिवधूस्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते

यच्चेतस्तव पादपद्मभजनं तस्येह किं दुर्लभम् ॥ ६५ ॥

क्रीडार्थं सृजसि प्रपञ्चमखिलं क्रीडामृगास्ते जना

यत्कर्माचरितं मया च भवतः प्रीत्यै भवत्येव तत् ।

शंभो स्वस्य कुतूहलस्य करणं मच्चेष्टितं निश्चितं

तस्मान्मामकरक्षणं पशुपते कर्तव्यमेव त्वया ॥ ६६ ॥

बहुविधपरितोषबाष्पपूर-

स्फुटपुलकाङ्कितचारुभोगभूमिम् ।

चिरपदफलकाङ्क्षिसेव्यमानां

परमसदाशिवभावनां प्रपद्ये ॥ ६७ ॥

अमितमुदमृतं मुहर्दुहन्तीं

विमलभवत्पदगोष्ठमावसन्तीम् ।

सदय पशुपते सुपुण्यपाकां

मम परिपालय भक्तिधेनुमेकाम् ॥ ६८ ॥

जडता पशुता कलङ्किता

कुटिलचरत्वं च नास्ति मयि देव ।

अस्ति यदि राजमौले

भवदाभरणस्य नास्मि किं पात्रम् ॥ ६९ ॥

अरहसि रहसि स्वतन्त्रबुद्ध्या

वरिवसितुं सुलभः प्रसन्नमूर्तिः ।

अगणितफलदायकः प्रभुर्मे

जगदाधिको हृदि राजशेखरोऽस्ति ॥ ७० ॥

आरूढभक्तिगुणकुञ्चितभावचाप-

युक्तैः शिवस्मरणबाणगणैरमोघैः ।

निर्जित्य किल्बिषपरिपून्विजयी सुधीन्द्रः

सानन्दमावहति सुस्थिरराजलक्ष्मीम् ॥ ७१ ॥

ध्यानाञ्जनेन समवेक्ष्य तमःप्रदेशं
 भित्त्वा महाबलिभिरीश्वरनाममन्त्रैः ।
 दिव्याश्रितं भुजगभूषणमुद्धहन्ति
 ये पादपद्ममिह ते शिव ते कृतार्थाः ॥ ७२ ॥

भूदारतामुदवहद्यदपेक्षया श्री-
 भूदार एव किमतः सुमते लभस्व ।
 केदारमाकलितमुक्तिमहौषधीनां
 पादारविन्दभजनं परमेश्वरस्य ॥ ७३ ॥

आशापाशक्लेशदुर्वासनादि-
 भेदोद्युक्तैर्दिव्यगन्धैरमन्दैः ।
 आशाशाटीकस्य पादारविन्दं
 चेतःपेटिं वासितां मे तनोतु ॥ ७४ ॥

कल्याणिनं सरसचित्रगतिं सवेगं
 सर्वेङ्गितज्ञमनघं ध्रुवलक्षणाढ्यम् ।
 चेतस्तुरङ्गमधिरुह्य चर स्मरारे
 नेतः समस्तजगतां वृषभाशिरुढ ॥ ७५ ॥

भक्तिर्महेशपदपुष्करमावसन्ती

कादम्बिनीव कुरुते परितोषवर्षम् ।

संपूरितो भवति यस्य मनस्तटाक-

स्तज्जन्मसस्यमखिलं सकलं च नान्यत् ॥ ७६ ॥

बुद्धिः स्थिरा भवितुमीश्वरपादपद्म-

सक्ता वधूर्विरहिणीव सदा स्मरन्ती ।

सद्भावनास्मरणदर्शनकीर्तनादि

संमोहितेव शिवमन्त्रजपेन विन्ते ॥ ७७ ॥

सदुपचारविधिष्वनुबोधितां

सविनयां सुहृदं समुपाश्रिताम् ।

मम समुद्धर बुद्धिमिमां प्रभो

वरगुणेन नवोढवधूमिव ॥ ७८ ॥

नित्यं योगिमनःसरोजदलसंचारक्षमस्त्वत्क्रमः

शंभो तेन कथं कठोरयमराङ्गवक्षःकवाटक्षतिः ।

अत्यन्तं मृदुलं त्वदङ्घ्रियुगलं हा मे मनश्चिन्तय-

त्येतल्लोचनगोचरं कुरु विभो हस्तेन संवाहये ॥ ७९ ॥

एष्यत्येष जनिं मनोऽस्य कठिनं तस्मिन्नटानीति म-
 द्रक्षायै गिरिसीम्नि कोमलपदन्यासः पुराभ्यासितः ।
 नो चेद्दिव्यगृहान्तरेषु सुमनस्तल्पेषु वेद्यादिषु
 प्रायः सत्सु शिलातलेषु नटनं शंभो किमर्थं तव ॥

कंचित्कालमुमामहेश भवतः पादारविन्दार्चनैः
 कंचिद्भयानसमाधिभिश्च नतिभिः कंचित्कथाकर्णनैः ।
 कंचित्कंचिदवेक्षणैश्च नुतिभिः कंचिद्दशामीदृशीं
 यः प्राप्नोति मुदा त्वदर्पितमना जीवन्स मुक्तः खलु ॥

बाणत्वं वृषभत्वमर्धवपुषा भार्यात्वमार्यापते
 घोणित्वं सखिता मृदङ्गवहता चेत्यादि रूपं दधौ ।
 त्वत्पादे नयनार्पणं च कृतवांस्त्वद्देहभागो हरिः
 पूज्यात्पूज्यतरः स एव हि न चेत्को वा तदन्योऽधिकः ॥

जननमृतियुतानां सेवया देवतानां
 न भवति सुखलेशः संशयो नास्ति तत्र ।
 अजनिममृतरूपं साम्बमीशं भजन्ते
 य इह परमसौख्यं ते हि धन्या लभन्ते ॥ ८३ ॥

शिव तव परिचर्यासंनिधानाय गौर्या
 भव मम गुणधुर्या बुद्धिकन्यां प्रदास्ये ।
 सकलभुवनबन्धो सच्चिदानन्दसिन्धो
 सद्य हृदयगेहे सर्वदा संवस त्वम् ॥ ८४ ॥

जलधिमथनदक्षो नैव पातालभेदी
 न च वनमृगयायां नैव लुब्धः प्रवीणः ।
 अशनकुसुमभूषावस्त्रमुख्यां सपर्या
 कथय कथमहं ते कल्पयानीन्दुमौले ॥ ८५ ॥

पूजाद्रव्यसमृद्धयो विरचिताः पूजां कथं कुर्महे
 पक्षित्वं न च वा किटित्वमपि न प्राप्तं मया दुर्लभम् ।
 जाने मस्तकमङ्घ्रिपल्लवमुमाजाने न तेऽहं विभो
 न ज्ञातं हि पितामहेन हरिणा तत्त्वेन तद्रूपिणा ॥

अशनं गरलं फणी कलापो
 वसनं चर्म च वाहनं महोक्षः ।
 मम दास्यसि किं किमस्ति शंभो
 तव पादाम्बुजभक्तिमेव देहि ॥ ८७ ॥

यदा कृताम्भोनिधिसेतुबन्धनः
 करस्थलाधःकृतपर्वताधिपः ।
 भवानि ते लङ्घितपद्मसंभव-
 स्तदा शिवार्चास्तवभावनक्षमः ॥ ८८ ॥

नतिभिर्नुतिभिस्त्वमीश पूजा-
 विधिभिर्ध्यानसमाधिभिर्न तुष्टः ।
 धनुषा मुसलेन चाश्मभिर्वा
 वद ते प्रीतिकरं तथा करोमि ॥ ८९ ॥

वचसा चरितं वदामि शंभो-
 रहमुद्योगविधासु तेऽप्रसक्तः ।
 मनसाकृतिमीश्वरस्य सेवे
 शिरसा चैव सदाशिवं नमामि ॥ ९० ॥

आद्याविद्या हृद्गता निर्गतासी-
 द्विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्प्रसादात् ।
 सेवे नित्यं श्रीकरं त्वत्पदाब्जं
 भावे मुक्तेर्भाजनं राजमौले ॥ ९१ ॥

दूरीकृतानि दुरितानि दुरक्षराणि

दौर्भाग्यदुःखदुरहंकृतिदुर्वचांसि ।

सारं त्वदीयचरितं नितरां पिबन्तं

गौरीश मामिह समुद्धर सत्कटाक्षैः ॥ ९२ ॥

सोमकलाधरमौलौ

कोमलघनकंधरे महामहसि ।

स्वामिनि गिरिजानाथे

मामकहृदयं निरन्तरं रमताम् ॥ ९३ ॥

सा रसना ते नयने

तावेव करौ स एव कृतकृत्यः ।

या ये यौ यो भर्ग

वदतीक्षेते सदार्चितः स्मरति ॥ ९४ ॥

अतिमृदुलौ मम चरणा-

वतिकठिनं ते मनो भवानीश ।

इति विचिकित्सां संत्यज

शिव कथमासीद्विरौ तथा वेशः ॥ ९५ ॥

ईङ्कुशेन निभृतं

रभसादाकृष्य भक्तिशृङ्खलायां ।

रहर चरणालाने

हृदयमदेमं नशान चिद्यन्त्रैः ॥ ९६ ॥

प्रचरत्यभितः प्रगल्भवृत्त्या

मदवानेष मनःकरी गरीयान् ।

परिगृह्य नयेन भक्तिरज्ज्वा

परमस्थाणुपदं दृढं नयामुम् ॥ ९७ ॥

वर्वालंकारयुक्तां सरलपदयुतां साधुवृत्तां सुवर्णां

सद्भिः संस्तूयमानां सरसगुणयुतां लक्षितां लक्षणाढ्याम् ।

उद्यद्भूषाविशेषामुपगतविनयां द्योतमानार्थरेखां

कल्याणीं देव गौरीप्रिय मम कविताकन्यकां त्वं गृहाण ॥

इदं ते युक्तं वा परमशिव कारुण्यजलधे

गतौ तिर्यग्रूपं तव पदशिरोदर्शनधिया ।

से हरिब्रह्माणौ तौ दिवि भुवि चरन्तौ श्रमयुतौ

कथं शंभो स्वामिन्कथय मम वेद्योऽसि पुरतः ॥ ९९ ॥

स्तोत्रेणालमह प्रवचिम न मृषा देवा विरिश्वाद्यः
 स्तुत्यानां गणनाप्रसङ्गसमये त्वामग्रगण्यं विदुः ।
 माहात्म्याग्रविचारणप्रकरणे धानातुषस्तोमव-
 दूतास्त्वां विदुरुत्तमोत्तमफलं शंभो भद्रस्सेवकाः ॥१००॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य

श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य

श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ

शिवानन्दलहरी संपूर्णा

Prof. V. SIVASAMY
 UNIVERSITY OF JAFFNA

U

27